

КЪРК МИЧЪЛ ВЗРИВ

Превод от английски: Георги Марков, 1995

chitanka.info

На о.з. главен мичман Майкъл А. Кордоса от военноморските сили за помощта и за двадесет и осем годишната му служба на американското общество.

1.

Райън Герити седеше пред външната стена на килията си и виждаше във въображението си това, което се намираше отвъд. Игрището за крикет, естествено. След него — високата ограда. На ъгъла откъм морето имаше вишка. Проекторът ѝ навярно опипваше тъмнината и дъждовните капки проблясваха през лъча като коледни гирлянди. Това би трябвало да влоши видимостта на човека във вишката. Радио Белфаст предсказа бурята още преди няколко дни. Тя дойде откъм Северния Атлантик малко след вечеря. Герити не можеше да види надигналите се вълни и ръмежа, защото нямаше право да напуска килията си — за разлика от благонадеждните колаборационисти, които се слагаха на пазачите. Въпреки това през мръсните стари камъни на стената той виждаше как вълните налитат срещу скалистия нос и се разбиват на дребни капчици, а мъглата се вие около замъка. Туристите, ако в Северна Ирландия все още имаше туристи, биха останали впечатлени от средновековното очарование на Касъл Глей. Докато забележат вишките и бодливата тел.

Герити погледна малкия часовник на лавицата. Десет без четвърт.

Тази вечер беше резултат на дълги години планиране. Всичко зависеше от това съкилийникът му Кевин Дейди да бъде върнат от карцера, където бе прекарал последните две седмици, размишлявайки върху ирландските „проблеми“ от по-различна гледна точка. Бившият работник беше маниак на една тема. Той искаше да види британците във Ирландия живи или мъртви и налиташе на всеки, който не беше съгласен с него.

Ако охраната го върнеше в блока тази вечер, това щеше да стане броени минути преди да загасят светлините. Просто допълнителна жестокост. Естествено човек, който е прекарал две седмици насаме със себе си, би се радвал да поговори и да се увери, че не се е побъркал. Само че разговорите пет минути след гасенето на светлините бяха забранени.

Герити отново се съсредоточи в стената.

Точно в този момент виждаше как малката гемия се провира през тъмните планини от вода на път към замъка. Надяваше се само пролетната буря да не е толкова яростна, че шкиперът да се върне в пристанището си Бънкрана — от ирландската страна на границата. С пари можеше да се купи дързост, но рядко истинска смелост. През всичките тези години, при всичките си преживелици можеше да назове само един човек, който притежаваше такава смелост. Естествена. Стихийна. Наистина той беше почти момче. Но у него имаше твърдост.

Герити отново погледна часовника.

Бяха изминали три минути.

Той устоя на изкушението да се почеше по врата. От линията на яката до краката тялото му бе покрито с дебел слой вазелин. Наистина беше доста неудобно да се седи с него, но при плуването към лодката топлоизолацията би била добре дошла.

Най-после по коридора се разнесоха приближаващи стъпки. Герити с усмивка се заслуша в раздвижването на блока, в подигравките по адрес на пазачите протестанти, подхвърляни през решетките.

Някой с тиронски^[2] акцент запита:

— Как е карцерът, Дейди?

— Вече знам как изглежда скапаният гъз на географията — с дрезгав от дългото мълчание глас отвърна съкилийникът на Герити.

— Не си прекалявал с ръкоделието, нали?

— Как мислиш, защо виждам толкова зле?

— Голям си чешит, Кев.

Зад Герити издрънчаха ключове. Той бавно се извърна. Кевин, чието лице бе наполовина покрито с кафеникави петна засъхнала кръв, вече влизаше в килията, влачейки схванатите си крака, но пазачът реши да го раздвижи с удар в бъбреците.

Кевин падна на едно коляно, стенойки и борейки се за въздух.

Пазачът вдигна ръка за нов удар, когато Герити стана от стола и каза студено:

— Чудна пръчица имаш, оранжев^[3].

Човекът спря замаха си и погледна Герити в очите. След няколко секунди свали палката и излезе, като затръшна вратата след себе си.

Герити се изкиска под носа си.

Пазачът на зоопарка може да почуква по клетката на кралската кобра — но не прекалено често и никога прекалено силно. Кобрата има очи, които помнят. И кой знае — някоя прекрасна сутрин, години по-късно, жената на пазача тръгва да посети майка си в Лондондери със стария си английски форд и кобрата я ухапва в момента, когато завърти ключа на стартера. Малката дебела презвитерианка се превръща в ослепително оранжево кълбо. Поезия в пластичен взрив.

— А, Райън — каза Кевин, опитвайки се да се усмихне с отеклите си устни. — Направо ме довършиха в тая дупка.

— Не, не са. — Герити му помогна да стигне до леглото си. — Природата ти е да се бориш, а тяхната е да затварят тези, които се борят.

Кевин объркано примигва от възглавницата си.

— Как така?

— Всички сме пленници на природата си. Безполезно е да се противиш.

— Безполезно?

— Ние сме такива, каквито сме.

— А-а. — Кевин кимна, въпреки че изобщо не му беше ясно за какво говори Герити. Той се настройваше философски само след няколко халби тъмна бира, а и тогава цялата му диалектика се свеждаше до това, как най-добре да им го начука на британците.

— Благодаря, че ме изчака, Райън.

Герити хвърли предупредителен поглед към коридора, където — той го усещаше — пазачът все още се навърташе и подслушваше. Можеше да почувства пазачите по същия начин, по който екстрасенсът чувства призрак. След това прошепна на келтски^[4]:

— Нямаше да се справя без теб, Кевин.

Стъпките на пазача се отдалечиха забързано по посока на бюрото му до стоманената врата в срещуположния край на коридора.

— Дай да те приведем в приличен вид — каза Герити, преминавайки обратно на английски. Той отиде до мивката в ъгъла и намокри кърпата си. Върна се до леглото на Кевин, коленичи и започна внимателно да избърсва кръвта от лицето му.

— Как го направи? — попита Кевин.

— Кое?

— Как си оцелял тук седемнайсет скапани години. Всичките пъти в карцера, задето не искаш да им играеш по свирката. Аз съм от осемнайсет месеца и вече откачам.

Герити му се усмихна топло.

— Съсредоточих сърцето и ума си върху единственото нещо, което ще ме направи свободен.

— Имаш предвид бягството?

— Не, дори и тези стари камъни да се сринат в морето, ние ще продължаваме да сме затворници тук. — Герити почука с пръст слепоочието си.

— Не разбирам.

Естествено. Той беше обикновен член на ИРА. Едва два пръста чело делиха веждите от косата му.

— Защо си тук? — запита Герити.

— Много просто — едно копеле ме изпя точно когато бях тръгнал да приготвям малка сладка засада на британците в Арма^[5].

— Значи са те предали?

Кевин кимна уморено.

Герити обаче настоя:

— Някой, който ти беше близък?

— Да... Хагърти. Обичах го като роден брат.

— Мислеше ли си за него в карцера?

Израненото лице на Кевин се ожесточи.

— През цялото време. На няколко пъти крещях. Не задето бях сам. Така исках да го убия!

— Защо?

— Защото ме набута в тъмнината.

Герити изстиска кърпата. Тънка розова струйка покапа върху керамичния под и се оттече по една фуга, чийто цимент се беше изронил.

— Тогава разбираш, момко. Това е демонът. Трябва да го убиеш, за да продължиш да живееш. Иначе вътре в теб той продължава да расте.

— Тук си прав, Райън. Имаш остър ум и понякога ме объркваш. Но това го разбирам.

— Радвам се.

Светлината над главите им примигна два пъти.

— Айде — каза Герити. Всички светлини в блока, с изключение на една изгаснаха. Слабо зелено сияние от лампата на пазача осветяваше коридора и се процеждаше между решетките. Герити стоеше, все още стиснал кърпата.

— Дремни малко. Ще те събудя, когато съм готов.

Той се отпусна на леглото си и зачака. Вазелинът го караше да се чувства, като че ли са го полели със сос, преди да го сложат да се пече. На огън от ледена солена вода.

След минута Кевин запита сънено:

— А ако се освободиш от този демон, Райън — тогава какво?

— Превръщаш се в проклет бог. Спи.

— Събуди ме непременно.

— Ще те събудя, не се безпокой.

Герити измъкна четката си за зъби от джоба на ризата. Краят ѝ беше отчупен и изострен на грубата каменна стена до леглото му.

Пазачът тръгна по коридора на една от редовните си обиколки. Може би си въобразяваше, че не спазва разписание. Но не беше така. Ето и сега се плъзна покрай решетките, подобен на призрак в полумрака, обърна се пред последните две килии и се запъти обратно към бюрото си.

Герити го изчака да мине отново и пропълзя по пода до леглото на Кевин, стиснал в зъби четката.

Кевин хъркаше както обикновено — дразнещо и носово. Какво ли сънуваше? Надали разрушения стар свят и новия, въздигащ се от пепелта. Не и Кевин Дейди. По-скоро халби бира и мъртви британци.

С бързо движение Герити натика кърпата в устата на Кевин с лявата си ръка и пипнешком потърси гръдния му кош с дясната. Щом го намери, той проследи гръдната кост до мястото над сърцето. Кевин се събуди стреснато и издаде приглушен вик.

Герити замахна с четката. Не с всички сили, защото така само би натрошил пластмасовата дръжка при удара ѝ в костта. Вместо това той плъзна острието между две ребра и го заби в сърцето.

Тялото на Кевин моментално се отпусна.

Герити издърпа дръжката и се хвърли към мивката. Наведе се над нея и бръкна с два пръста в гърлото си, като сви корема си, за да засили рефлекс за повръщане. Повърна и излови презерватива в останките от картофения пай. Паят беше подарък от „чичо му“, който

сутринта бе изминал целия път от Карикфъргъс, за да честити на племенника си Първи май. Протестантите го бяха гледали на рентген и го бяха мушкали леко. За щастие никой не го беше тръскал силно.

В противен случай експлозията щеше да се чуе из целия замък, достигайки и до слуха на Герити. Презервативът беше пълен с нитроглицерин. За момента Герити го остави в чашата си.

Замаян от продължаващото гадене, Герити се обърна и разпори дюшека си, като разпръсна пълнежа по пода. С няколко ритника го събра на купчина, без да спира да рови във вътрешността на дюшека. Накрая извади топка за крикет, като внимаваше да не размести забучената в средата лъжица.

Кевин я беше откраднал за него. Преди неговият характер да му изиграе лоша шега, Дейди работеше по поддръжката на игрището за крикет. Това му даваше достъп до градинската барака и работилницата. Самият Герити напускаше килията си само за поредния разпит.

Той тъкмо откъртваше един от железните крака на леглото, когато изскърцването на дървен стол го накара да спре.

Пазачът се бе навел напред, послушвайки се. Несъмнено беше чул нещо, но се опитваше да реши дали си заслужава целия път по дългия коридор.

Герити изчака десет секунди и след това изкърти крака докрай.

Да надзираваш затворниците на кралицата беше мързелива работа. Потисниците ставаха също толкова лениви, колкото и потиснатите. Време бе да ги събуди.

Махна накрайника и изсипа течността отвътре върху пълнежа на дюшека. Смес от амониев нитрат от градинската барака и хидравлична течност от работилницата. Кевин задигаше минимални количества от двете в продължение на месеци. Герити добави малко от „чичовия“ нитроглицерин, за да направи сместа по-силна. Негова запазена марка.

Той покри купчината с одеялото си, за да не се разнесе миризмата в коридора, и седна, сложил празния крак в скута си. Ръцете му зашариха по пода в търсене на хлабавата плочка. Под натиска на четката за зъби тя отскочи и разкри малкото пространство, което беше изчегъртал в пропития от влагата цимент.

Вътре имаше носна кърпа.

В нея бяха увити близо един фунт дребни монети, притежаването, на които беше забранено в Касъл Глей, и покрита с

пластмаса снимка, която той прибра в джоба си. Беше се врязала в паметта му — той самият като тийнейджър и едно още по-младо момче с ангелско изражение, двамата плътно долепени до възето за люлеене в училищния двор. Преди почти четвърт век. Бяха се разделили на един друг Първи май, така че сега беше нещо като годишнина.

Заглушавайки звука със суха, насечена кашлица, Герити изсипа монетите през отворения край на крака от леглото. После натъпка вътре напоения със сместа пълнеж и сложи накрайника на място с тихо изщракване.

Постави крака върху обезобразения си дюшек и се зае със следващата задача.

Интересно, чувстваше се, като че ли само си представя всяка стъпка, толкова пъти бе репетирал до безкрайност плана в ума си. Сигурно скоро ще се събуди и още един ден на чакане ще се разстеле пред него като тихо сиво море. Затворът не е квадрат от стени и решетки. Той е плоска равнина от празни часове.

Герити загреба от пълнежа и го изсипа в тоалетната чиния. Затъпкване и отново уплътняване. После пак затъпкване.

Като внимаваше да не изпъшка от напрежение, той вдигна тоалетната чиния от пода — гайките предварително бяха махнати от болтовете — и насочи отвора ѝ към външната стена на килията.

Наистина е като сън. Раздипля се със същата странна, безцветна лекота.

Герити извади от джоба на панталоните си тънка корда и я привърза към презерватива. Това беше фитилът, направен от молитвената броеница на Кевин след накисване в разтвор от стрити главички на кибритени клечки.

Внимателно постави издутата гума върху пълнежа в тоалетната чиния и прокара фитила през извивката ѝ на разстояние метър и осемдесет върху плочките на пода.

Най-последно всичко се свеждаше до запалването на една кибритена клечка.

След всички тези пропилени години...

Герити запали фитила и легна на пода между двете легла, като насочи обувките си към тоалетната. Когато пращящият пламък доближи чинията, той смъкна върху себе си трупа на Кевин.

Последва взрив.

Той усети ударната вълна като ласка, разстлала се по гърба му. За една бездиханна част от секундата се разтвори в първичната светлина, движейки се през черния космос на гребена на вълна от изгаряща топлина. Разширяваше се с новородената вселена.

Той смъкна от себе си Кевин и се изправи в завихрящия се пушек.

В стената на килията му се беше образувал отвор към дъжда и блясъка на прожектора. Не беше огромна дупка в камъните, но стигаше за едно бързо измъкване. Преди няколко месеца си представяше, че тоалетната чиния е оръдие, и тя се превърна в такова. Отново се чувстваше могъщ, а не безпомощен. Не оставен на милостта на враговете си. Всичко, което можеше да си представи, бе по силите му.

Гърбът на Кевин бе посипан с парченца фаянс.

Аз ранен ли съм? Герити потърка лицето си, после ръцете и краката. Просто за да се увери, че не кърви. Нищо. Доколкото можеше да съди, нямаше дори драскотина.

Грабна топката за крикет и прекрачи тялото на Кевин, приближавайки се до решетките.

Точно според очакванията, пазачът беше натиснал алармения бутон на стената зад себе си. Електронният звънец бръмчеше с дразнещ ритъм, който отекваше из целия замък. Сред ликуващите крясъци на съкафезниците си Герити чу как стоманената врата се отваря с трясък и няколко чифта обувки трополят по коридора.

Той издърпа със зъби лъжицата от топката за крикет, провря ръка между два пръта от решетката и я хвърли.

Измайсторената от него ръчна граната беше груба работа, но експлодира с рев, след който в коридора стана тихо.

Герити се затича към дупката, сграбчвайки по пътя крака от леглото.

Застанал на ветровития отвор обаче, той се поколеба.

Зад фосфоресциращия прибой морето беше тъмна и неясна маса. Нямаше и следа от гемията, но Герити се надяваше да чуе шума от дизеловите двигатели на затъмнения съд много преди да го види. Прожекторът все още претърсваше протежението на оградата — явно

пазачът във вишката бе убеден, че експлозивът е бил поставен до загражденията, за да ги разруши.

Герити се приготви за скок.

— Спри, ирландцецо! — изкрещя глас зад него.

Той замръзна и отпусна главата си на гърдите. Винаги има един, който оцелява след експлозията. Винаги. Герити се усмихна.

— Държа чудесен автомат „Стен“ — хладнокръвно каза пазачът. — И ако имаш капка мозък, ще се обърнеш бавно като...

Герити се завъртя и удари силно крака на леглото във вътрешната стена. Дъждът от монети улучи пазача в диафрагмата и той се свлече сред дрънчене на ключове и оръжие.

Герити изтича до решетките и се опита да достигне автомата. За малко. Непременно трябваше да го има. От вишката най-последно бяха насочили светлината към неравната дупка.

Опита с крак и успя да го придърпа към решетките с върха на обувката си.

— Наистина е чудесен „Стен“ — промърмори Герити и се изтъркаля през дупката в бурята. Дъждът шибаше лицето му. Той се стовари от пет метра на ръба на подгизналото игрище за крикет, изтъркаля се и ставайки, даде откос по вишката. Последва дрънчене на счупено стъкло и лъчът изчезна.

В тъмнината Герити започна да се катери по оградата. Чуваше кораба, басовото ръмжене на двигателите му.

— Кросмаглен! — изрева той, за да си вдъхне кураж.

[1] Ерин — поетичното название на Ирландия. — Б.пр. ↑

[2] Тирон — едно от шестте графства на Северна Ирландия. — Б.пр. ↑

[3] Презрително име на членовете на Ордена на оранжистите — протестантска организация в Северна Ирландия. — Б.пр. ↑

[4] Официалният език на Ирландия наред с английски. — Б.пр. ↑

[5] Арма — едно от графствата в Северна Ирландия. — Б.пр. ↑

2.

— Заповядайте, господин Дъв — каза възрастният собственик на музикалния магазин. — Опакован за подарък, както си му е редът.

— Страхотно. — Джеймс Дъв пое пакета и го остави върху щанда, докато изравяше портфейла си. При отварянето му полицейската значка проблесна и привлече вниманието на собственика.

— А, защо не казахте, лейтенант Дъв? — Изведнъж в гласа на възрастния човек се прокрадна следа от ирландски акцент. — От управлението в Съмървил ли сте?

— Не, от другата страна на реката — отвърна Дъв.

— Няма значение. Отстъпката ми важи и за Бостънското полицейско управление. Десет процента. Правя я повече от четиридесет години за хората в синьо — при това с удоволствие.

— О, чудесно... — Дъв му подаде сто долара. — Оценявам го, но нали и вие трябва да живеете.

Касовият апарат иззвъня и собственикът намигна, връщайки му двайсетачка.

Дъв пъхна банкнотата в малка пластмасова касичка за Младежката католическа организация. Преди двайсет години тя щеше да бъде за НОРЕЙД, северноирландския комитет за събиране на помощи, който финансираше терористичната кампания на ИРА в Ълстър^[1]. Слава богу, Тед Кенеди и други американски падита^[2] сложиха край на тези дарения.

— Не сте местен, нали? — запита продавачът, когато Дъв се отправи към вратата. — Поначало, имам предвид.

— От Филадельфия съм.

— Аха. Е, това също е хубав град.

— Така е. Благодаря.

Отвън Дъв завърза шейсетсантиметровия пакет за седалката на своя „Харли Дейвидсън“. Поседя малко, преди да запали двигателя. Гледката надолу по улицата бе неестествено позната: компактната

група търговски сгради, към които се числеше и Музикалният център на О'Фаръл, преминаваше в редици от тухлени къщи, простиращи се нататък в тежката мараня. Възрастни жени се връщаха на двойки от съботната сутрешна литургия. Деца играеха стикбол между паркираните коли. Познато до болка. Но в тукашния живот на ирландските католици имаше една спокойна нормалност, която липсваше в собственото му детство.

Дъв нежно запали харлито, направи обратен завой и подкара към Чарлс Ривър.

Беше едва средата на юни, но знойният въздух можеше с нож да се реже. Въздушната струя охлаждаше навлажнената му от пот кожа. Вятър в косите му. Това бе причината да си купи мотоциклета, който бе в излишък на пътната полиция — да се носи с грохот през целия континент със стокилометров вятър в косите. И с буболечки по зъбите без съмнение. Преди година и половина беше решил да използва най-послед натрупаните четири месеца отпуски и да запраши към Калифорния. Нямаше представа точно колко голяма е страната и с нетърпение очакваше да бъде завладян от огромните разстояния.

Но тогава среща Кейт О'Брейди — благодарение на президента на Съединените щати, който бе приел поканата на „Бостън Попс“^[3] за Деня на загиналите в Гражданската война. Сутринта, докато оркестърът репетираше, Дъв помагаше на тайните служби в двете прочиствания на концертната зала. Всеки път, когато минаваше покрай първите цигулки, една умопомрачителна червенокоса жена с лятна, дълбоко изрязана рокля прошепваше:

— Какво търсиш, пади?

Отначало Дъв просто ѝ се усмихваше. Беше невъзможно да спомене думата „устройство“, да не говорим за „бомба“. Щеше да последва паническо бягство към изходите.

Тя обаче не го оставяше на мира.

— Намери ли го, пади?

— Какво те кара да мислиш, че съм пади? — попита Дъв и извинително вдигна рамене, когато диригентът, Джон Уилямс, му хвърли убийствен поглед.

Тя изчака ударните да влязат, преди да му отговори:

— Силни келтски черти. Лешникови очи, което значи, че някой викинг се е търкалял в шубраците с една от тъмнооките ти прапрабаби.

Малко спукани капилляри, едва започващи да оцветяват в червено върха на носа ти. Ако нямаш ирландски произход, и аз нямам.

После отново настоя:

— Все пак какво търсиш?

— Автомат за презервативи.

— Go-wan^[4] — каза тя. Явно беше южнячка. От Южен Бостън.

— Е, и как е, намери ли?

— Не.

— У нас имам. — След това вдигна цигулката до брадичката си и засвири като ангел.

Сега, пресичайки калната Чарлс Ривър, Дъв се изкиска при спомена за лекия шок, който изпита онази сутрин — а и силното влечение към цапнатата в устата южнячка.

След представлението в къщата на Кейт го очакваше изненада — съвсем не неприятна. Това беше седемгодишната ѝ дъщеря Лизи, резултат от неуспешен брак с джазмузикант. Тогава Дъв си тръгна само с три чашки безкофеиново кафе в стомаха и обещание за закуска на върха на пъпа на вселената^[5] на следващия ден. Оглеждайки Кеймбридж от петдесет и втория етаж на Пруденшъл Тауър, Кейт внезапно отмести погледа си от пейзажа и попита:

— Откъде, по дяволите, си, Дъв?

— Какво искаш да кажеш?

— Не звучиш като човек от Масачузетс.

— А като какъв звуча?

Тя го погледна, подпряла лице на леко луничавите си длани.

— Ами... Не знам.

— Роден съм във Филаделфия — призна той. — Прекарах по-голямата част от греховната си младост в Съмървил. Слава богу, досието ми на малолетен е запечатано със съдебно нареждане.

— Вашите живи ли са още?

— Не, умряха.

— Как?

Добрите стари южняци. Не точно плахи и свенливи, както би потвърдил и всеки събирач на данъци.

— В пожар — най-накрая отвърна Дъв. — Старецът ми пушеше в леглото.

Намали скоростта по улицата на Кейт, като се оглеждаше за Бумър, своето куче квартална превъзходна, което вече живееше при нея и прекарваше времето си в копаене на дупки под оградата на задния двор. Около апартамента на Дъв нямаше никаква зеленина. Кейт се страхуваше от крадци и имаше нужда от куче пазач. Освен това Дъв разбираше значимостта на факта, че Бумър е тук, както и опасността, ако нещата между него и Кейт не потръгнеха. Лизи бе привързана към Бумър, така че — сбогом, куче.

Както и се очакваше, Бумър се изстреля на улицата точно когато Дъв приближаваше къщата.

— Боже всемогъщи, някой ден ще си направя от теб килимче, куче проклето — каза той, докато паркираше зад джипа „Рангльър“ на Кейт.

Слезе от мотоциклета, почеса кучето и огледа рангльъра. Калниците бяха силно корозирали, дори и оста бе ръждясала. Вероятно това щеше да бъде следващото му решение, ако реши да заседне тук — нова кола.

Чуваше деца, които пееха отзад.

Забързано грабна пакета и се втурна към вратата. Когато стигна до оградата, реши да не разваля големия миг на Лизи с късното си влизане. Надникна над дъските. Кейт дирижираше дузина деца, пеещи „Хепи бъртдей“, тънките й ръце отмерваха темпото. Дъв се усмихна доволно. Типично за нея.

Забеляза, че боята на къщата се лющи. Най-добре да извика тенекеджии и да постави алуминиева обшивка. Мразеше да боядисва.

Песента свърши и Кейт каза:

— Пожелай си нещо, буболече.

Чу се как Лизи духа свещите, пръскайки слюнки. След това тя сниши глас и каза на майка си:

— Искам Джими Дъв да ми бъде татко.

Кейт отвърна остро:

— Не изричай на глас желанията си, ако искаш да се сбъднат. — Това са ирландските майки. Суеверието е разтворено в млякото им. Само това обясняваше всички глупости, в които самият Дъв вярваше донякъде.

Той се отдръпна безшумно няколко крачки назад, после изтрополи по чакълена аля и извика:

— Честит рожден ден, госпожице Лизи О'Брейди!

— Джими Дъв!

Докато влизаше през вратата, той каза:

— Рожденичке, изглеждаш като мечта. — Грабна я със свободната си ръка и ѝ залепи голяма целувка. — Това роклята ти за първото причастие ли е?

— Не. — Тя изхихика. — Мама ми я купи за осемнайсет долара.

Лизи проточи шия над рамото му, за да разгледа пакета, който криеше зад гърба си.

— Какво е това?

Дъв ѝ връчи пакета и я пусна на земята. Тя се справи набързо с опаковката и се обърна към майка си, стиснала щастливо синтезатора „Касио“.

— Виж, мамо — малко пиано!

Дъв го включи и Лизи хищно се нахвърли върху клавиатурата, изтръгвайки вопъл от синтезатора.

— Звучи като ветеринарна клиника, в която са свършили упойката — извинително каза Дъв на Кейт. — Мога да ѝ давам уроци, ако ти не искаш.

— Добре — у вас.

— У нас е тясно и съм заобиколен от хора в напреднала възраст. Възстановяващи се сърдечноболни.

— У вас — настоя тя.

Той я целуна. Обичаше да чувства тялото ѝ в ръцете си. Бяха минали няколко дни от последния път.

— Закъсна — каза тя, щом устните им се разделиха.

— Много си красива.

Тя въпросително го погледна в очите. Дъв знаеше, че очаква отговор. Той нямаше такъв. Все още не. Тя се намръщи и го плесна по задника, после извади превръзка и му завърза очите. Дъв усети как нещо подобно на перо се пъха в дясната му ръка.

— Какво е това? Ох! — усети кабарчето.

— Би трябвало да знаеш, Дъв — магарешка опашка.

С възторжени викове децата се хвърлиха към него и започнаха да го въртят. Зави му се свят и той се олюля.

— Къде е това животно без опашка? — Това съм аз^[6], разбра той. От четиридесет и осем часа заради безпочвеното ѝ твърдоглавие.

Децата се заливаха от смях, докато той трамбоваше из двора.

— Само да извадиш окото на някое дете, и родителите ще те дадат под съд — предупреди го Кейт. После токчетата ѝ затропаха нагоре по външните стълби към кухнята. Отсечени, ядосани стъпки.

Дъв свали превръзката от очите си, подаде я на Лизи и последва Кейт.

Тя пълнеше каната за кафе на мивката.

Дъв мълчаливо метна якето си върху облегалката на стола и седна. Точно в центъра на покривката бе поставена ваза с цветя. До нея имаше съдче за захарина или каквото там се използваше в днешно време. Всичко бе поставено точно на мястото си. Но той харесваше у нея именно това. Харесваше му, че винаги държи вселената под контрол. Нейният свят никога не се беше разпадал на парчета. Единственото близко до нещастие нещо, което ѝ се беше случвало — разводът ѝ, — бе извършено с хладната ефикасност на пролетно почистване.

— Е, Джеймс Дъв — каза тя, все още с гръб към него, — ще говориш ли с някого?

— Да. — Добави почти срамежливо: — С теб.

Тя наклони глава. На пряката слънчева светлина, влизаща през прозореца, косата ѝ изглеждаше като талази от медни нишки.

— Не е достатъчно. — Водата преливаше от стъклената кана. — Просто не знам какво да правя с нещо такова. — Тя най-после завъртя крана и се обърна. — Не го прехвърляй върху мен. Ще направя всичко, което мога, но не постъпвай така с мен.

— Не знаех, че съм такова бремене.

Тя раздражено поклати глава.

— Не го приемай по този начин, Джим.

Той кимна, прикривайки облекчението си.

— Не знам откъде да започна пред чужд човек, Кейт. — Прекалено много неща за разбулване, дори пред нея. Би отнело години да обясниш нещо подобно — и да накараш другия наистина да разбере.

— Може би и двамата грешим. Може би има друг начин. Нали знаеш, дори да опитам да елиминирам източника на проблема...

Сигналното му устройство иззвъня. Дъв посегна към колана си, изключи пейджъра и извади ултралекия си мобифон от джоба на якето.

Кейт шумно изпуктя.

Дъв натисна бутона за експресно набиране и се опита да ѝ се усмихне, но тя отклони погледа си.

Още при първия сигнал отсреща отговориха:

— Сапърски отдел.

— Дъв. Къде?

— МТИ, лейтенант... — Диспечерът му даде местонахождението на сградата и подчерта, че обаждането е спешно.

— На път ми е. — Той стана, навлече якето си и провери дали скрива револвера и белезниците. — Кажу на Лизи, че ще ѝ се реванширам.

— Не се тревожи — каза Кейт.

— Виж, това е съвсем наблизо — в Кеймбридж.

— Те нямат ли си хора да се оправят?

— Не, градът е прекалено малък. Използват ни за братска взаимопомощ. — Дъв прекара пръсти по вътрешната страна на голата ѝ ръка. — Сигурно няма нищо.

— Да, знам. Просто шега. На това му викаш фалшива тревога, нали?

— Да. — Той отново я целуна. — Ако знаеш как мразя шегите.

Най-после тя му отпусна бегла усмивка. И съблазнителна.

— Ще ти запазя парче торта.

Дъв опита да се придвижи по авеню „Масачузетс“, но обедният трафик през уикенда го накара да прибегне към маршрутите, които беше научил като патрул и не можеше да забрави дори и да искаше. С глава, наведена над кормилото, той се носеше напред, като се доближаваше до осевата линия всеки път, когато на пътя му се изпречеше кола, независимо от посоката ѝ. Близко до реката за него се залепи патрулна кола, но полицаят го позна и отби с прощално изквичаване на сирената.

Кошмари.

Това бе проблемът между него и Кейт, въпреки че психиатърът в управлението ги наричаше нощни страхове. Скачаше в леглото си, крещеше и се бореше с господ, знае какво. Дъв знаеше, че страда от класическа стресова реакция, но не виждаше смисъл да се консултира

с лекар, както го караше Кейт. Тя си беше вгълпила, че причината е в работата му. Това обаче не бе така, поне не напълно. Ако случаят беше такъв, би потърсил помощ моментално. Няма нищо срамно в това да си човешко същество. Но онова, което преживяваше отново и отново почти всяка нощ, нямаше нищо общо с Бостън.

Започваше да му се натрапва и когато беше буден. Обезпокоително. Заплашваше да погълне цялото му внимание.

Профуча над Чарлс Ривър по Харвардския мост и сви в първата пресечка отдясно, към района на Масачузетския технологичен институт. Няколко местни малоумници, брадати и анемични, се хилеха безсмислено на полицейския хеликоптер, кръжащ над сградата, към която бързаше Дъв. Охраната на МТИ се опита да го спре, но той просто размаха значката си, вряза се в кордона и паркира зад камион с надпис „Бостънско полицейско управление — сапърски отдел“. Двама от екипа, Мейнър и Макнолти, седяха на една маса за пикник и правеха последна проверка на инструментите си.

— Какво има? — запита Дъв.

— Ами, лейтенант — провлече Дейл „Бама“ Мейнър, чешейки елвисовските си бакенбарди, — някакъв проклет смотаняк току-що измислил съвсем нов начин да се сбoguва.

За бившата гордост на пътната полиция всички известни форми на живот се подразделяха на два вида — смотаняци и червеи. Дъв не беше сигурен кой от тях заема по-високо положение на еволюционната стълбица. Спорен въпрос. Мейнър се числеше към редиците на пуританите фундаменталисти и вероятно беше креационист^[7]. Той запали едно „Марлборо“ и потупа завързания за крака на масата лабрадор — едно от кучетата, които се използват за откриване на взривни устройства.

— Накъде е тръгнал този скапан свят?

— На майната си — отговори Едуард „Бланкет“^[8] Макнолти — склонен към самоанализ преждевременно побеляващ чернокож. Прякора си беше получил още първия ден в екипа. Някой беше подхвърлил колко е удобно да си имаш голям колкото противобомбен заслон новобранец, зад който да се скриеш.

— Къде е капитанът? — попита Дъв.

Макнолти посочи задната врата на бронирания камион.

— Следи екрана.

Макнолти делеше всичко живо на пушачи и непушачи. Беше успял да ги откаже и сега изпитваше презрението на прероден към изкустителите. Сбърчи нос, когато Бама всмукна силно.

— Ще разкараш ли това шибано нещо? Влизаме в място, където има *устройство* бе!

Дъв измъкна цигарата от пръстите на Бама и се отправи към камиона.

— Не разхищавай, за да не изпаднеш в нужда — произнесе той, надвиквайки шума на бензиновия генератор, който задвижваше климатичната инсталация. Не че от нея имаше голяма полза. В претъпканата вътрешност на камиона продължаваше да е задушно като в турска баня. Рита Дърджин, талисманът на екипа — но не и талисман на всеки, който си поиска, а просто жилав човек със стабилна ръка, — му се ухили, докато той се промъкваше между апаратурата, разкривайки собствената си цигара, забучена между зъбите ѝ.

— Хей, капитане — каза тя. — Можеш да си починеш. Експертът се появи на сцената.

— Не наливай масло в огъня, госпожо — прошепна ѝ Дъв на минаване и кимна за поздрав на шефа си, капитан Фред Рорк, който седеше на командния модул. Той му отправи предпазлива, но облекчена усмивка, която изразяваше смесените му чувства към лейтенанта. Дъв го разбираше. Сигурно е трудно да харесваш човека, който един ден ще те замести. Не че Дъв искаше да е начело на екипа. В това се криеше иронията на положението. Но колкото повече го твърдеше, толкова по-малко Рорк бе склонен да му вярва.

Той погледна екрана.

Картината се предаваше от видеокамерата на Манфред — работа с дистанционно управление. Тя показваше млада жена средна хубост, която диво чукаше по клавиатурата на компютъра пред нея.

— Манфред сам ли е вътре?

— Не — промърмори капитанът, търкайки патладжанестия си нос. — В момента Кортес е с него.

Кортес беше техникът на екипа. Кубинец по произход. Улиците на Малката Хавана в Маями го бяха снабдили с речник от мръсни испански думи, способни да подпалят брадата на Фидел.

— Стой малко, Джим. Опитваме се да изобретим нещо.

Не да измислим нещо. Да изобретим. Интересно.

Микрофонът на Манфред предаваше чуването на клавишите, после гласа на младата жена.

— Започвам да се уморявам — каза тя изтощено и отчаяно.

— Продължавай да пишеш, по дяволите — нареди ѝ Кортес, който не се виждаше.

Тя изписваше на екрана на компютъра „обичам те обичам те обичам те обичам те обичам те...“ Дъв се умори само да гледа. Забеляза, че дигиталният брояч с надпис „Свободни байтове“ върви надолу: 0340, 0339, 0338...

Полубезумелият Рорк, който се моткаше с джойстика, управляващ ръцете на Манфред, а и доста други работи, каза тихо:

— Съжалявам, че те повиках в свободния ти ден, Джим.

— Няма проблем, Фред — излъга Дъв. — Просто ще си намеря друга разкошна цигуларка, която е в състояние да ме накара да заскимтя само с поглед.

— Кучетата подушиха С-4 — продължи капитанът, имайки предвид експлозива на въоръжение в армията. — Половин фунт от тая гадост е насипана в компютъра на момичето. Тя е вързана за него.

Той завъртя джойстика и дясната ръка на Манфред се вмъкна в кадър.

— Вързана ли? — попита Дъв.

— Ами вманиаченият ѝ приятел от ревност направил така, че тя трябва да пише непрекъснато. Ако спре, сградата ще се приземи някъде в Конкорд.

— Тоест тя ще пише, докато се справим.

— Не точно. Гаджето ѝ е сложило брояч. Когато харддискът се запълни...

Нямаше нужда Рорк да продължава.

— Къде е този гъз? — попита Дъв.

С помощта на джойстика Рорк накара Манфред да покаже пода от едната страна на жената. Млад мъж се бе прострлял на земята в малка локва кръв. Дулото на пистолет четиридесет и пети калибър още беше завряно в устата му. Камерата даде едър план. Изходният отвор на тила му изглеждаше голям като купа за пунш.

— Прекрасно — сподавено каза Дъв.

— В момента се опитвам да науча Манфред да пише. — Рорк погледна лейтенанта, очаквайки морална подкрепа.

Дъв започна да клати глава със съмнение, но престана.

Рорк натисна бутона на микрофона, задействайки монтирания в главата на Манфред говорител.

— Окей, Мери, почти сме готови.

— Казвам се Нанси — натъртено произнесе тя. Като човек, който държи да бъде запомнен правилно.

— Добре... Нанси.

Със залепени за монитора очи Дъв наблюдаваше как един от приличните на нокти пръсти на Манфред напечата „обичам“, после отривисто се насочи към клавишите Т и Е и ги натисна.

Рорк шумно въздъхна.

— Исусе, страхотно. — След това каза в микрофона: — Готови сме да минем на автопилот, приятели. Кортес, направи го и двамата с Мери изчезвайте оттам.

Показа се техникът с изцъклен поглед зад защитните очила. Около отворите за ръцете и главата защитното му облекло беше мокро. Той бутна някакво щифтче върху робота и излезе от обхвата на камерата.

Манфред продължи да пише.

Дъв вече не виждаше лицето на Нанси на екрана, но забеляза как ръцете ѝ нерешително се откъснаха от клавиатурата и се дръпнаха назад.

— Изчезваме, кеп — чу се гласът на Кортес. Последва го трополене, когато Нанси стана от въртящия се стол.

Дъв се бе разсеял за момент, когато юмрукът на Рорк се стовари върху ръката му и събори пепелта от цигарата, която беше измуфтил от Бама.

— Това парче желязо доказва, че си струва парите, а, Джимбо?

Дъв обаче се хвърли напред през стреснатия капитан и сграбчи джойстика.

— Кажи ѝ да седне обратно на клавиатурата, Кортес! — извика той, натискайки бутона на микрофона с двата си палеца едновременно.

Манфред стоеше неподвижен. Задачата се беше оказала прекалено сложна за вградения му компютър.

— Какво? — простена Нанси, явно вече прекосила цялата стая.

— Пиши, Нанси!

— Как...

— Пиши! Кортес, върни на ръчно!

Два чифта човешки ръце трескаво се задвижиха пред обектива на Манфред. Нанси издаде слаб стон, но пръстите ѝ се извиха над клавиатурата и започнаха отново да изписват „обичам те обичам те обичам те...“

— Какво не беше наред? — Въпросът на Рорк не беше отправен конкретно към някого.

— Имаш ли време да ти обясня? — промърмори Рита отзад.

Кортес се опитваше да свали ръката на Манфред. Металният крайник вибрираше безполезно във въздуха.

— *Se saga en mí*^[9]! — изсъска техникът и прасна Манфред по главата така, че картината се разклати.

Дъв тръгна към задната врата.

Рита издърпа фаса от ъгълчето на устата му и му подаде чантата с инструментите.

— Късмет!

Бама и Бланкет, и двамата екипирани, все още чакаха отвън. В качеството си на помощно звено те щяха да влязат едва след като устройството бъде обезвредено. Ако има време да бъде обезвредено. В противен случай щяха да преравят отломките за веществени доказателства и телесни части.

— Кво става? — попита Бама.

Дъв рязко посочи с палец назад към командния модул.

— Идете да видите сами, момчета.

Той изтича към зданието.

Евакуацията беше завършена. Опустелите алеи и пътеки около сградата създаваха атмосфера на следядрен холокост. Топъл ветрец разклащаше клоните на старите брястове и дъбове. Хартии се подмятаха пред фасадата на безличната сграда, която всеки момент можеше да се превърне в бетонен прах.

Късмет.

Произнесената от Рита дума беше колкото пожелание, толкова и констатация. Тя, както и останалите, много добре знаеше, че рискът може да бъде овладян, но не и елиминиран. Колко ли сапъори по света

бяха загинали само приближавайки се към устройството? Превърнати в атоми още преди да успеят да разопаковат уредите си.

Наложи се да изчака във фоайето, докато асансьорът дойде от третия етаж. Всъщност паузата бе добре дошла. Щеше малко да намали темпото. Щеше да си каже, че има време за една чевръста акция. Не прибързана. Чевръста.

Той се прозя.

Звънецът издрънча, вратите се разтвориха и Дъв влезе в асансьора. Зачете се в надписите, изчегъртани върху алуминиевите стени. Нищо интересно. Освен може би: „Не мога да повярвам, че господ си играе на зарове с вселената — Алберт Айнщайн“. И номера на Студентското християнско сдружение.

— Не — прошепна Дъв, — но бомбаджиите със сигурност го вярват.

Десет секунди по-късно той прекрачи прага на горещото помещение — местонахождението на идентифицирано устройство. Пристъпи зад Нанси и погледна брояча. 151, 150, 149...

— Кой, по дяволите, сте вие? — запита тя, без да се обръща.

— Дъв — отвърна той звучно. — Джеймс Дъв.

На лицето ѝ се появи следа от усмивка. Но гласът ѝ се бе превърнал в сух грак, беше се прегърбила от писане и тънката ѝ памучна дреха бе подгизнала от пот.

— Кой беше това? Мур или Конъри?^[10]

— Не мисля, че има значение. — Дъв погледна Кортес. — Слез долу и направи едно питие на Манфред — каза той, потупвайки робота по надписа. — Май има нужда.

Техникът не чака втора покана. Здравият разум го изискваше. Би стоял, докато има какво полезно да свърши. Да остава след това си беше чиста лудост.

Дъв затвори вратата след Кортес. Щракването на бравата стресна Нанси и тя попита настойчиво:

— Какво правиш?

— Заклучвам.

— Защо?

— За да не ни разсейва нищо от сега нататък. Трябва да се справим сами, Нанси. Само ти и аз.

Той коленичи зад нея и се послуша.

— Ти си резервният вариант, нали? — запита тя почти плачейки.
— Дотам ли съм го докарала? До резервния вариант?

— Тихо, моля те. — Той изключи компютъра на Манфред, като остави само камерата и микрофона. После се съсредоточи върху шума, който продължаваше да се чува. Той идваше откъм дисковото устройство на Нанси. Тонът беше прекалено нисък, за да е нормален.

— Какво не е наред? — запита тя.

— Звукът от устройството ти е някак странен. Нещо го забавя.

Дъв отново погледна брояча. 115, 114... Извади от чантата си фенерче и го насочи към устройството. Тънка червена жица го свързваше с вътрешността на компютъра.

Тъкмо посягаше към триончето си, когато забеляза, че жената се олюлява на стола си. Освен това за последните няколко минути беше преbledняла видимо.

— Стой изправена. Нанси.

— А?

— Не се свивай така — ще притиснеш диафрагмата си и ще припаднеш.

— Откъде знаеш?

— Гаджето ми е цигуларка в „Бостън Попс“. Диригентът непрекъснато повтаря това на духачите.

Дъв включи триончето.

— Ще трябва да застана между коленете ти, Нанс.

Тя разтвори краката си и Дъв легна по гръб, за да се плъзне под бюрото. Вече започваше да реже, когато погледът му се спря върху мъртвото лице, което му се хилеше насреща.

Той замръзна.

За една разтърсваща секунда видя очи и зинала уста, показващи се през процепите на черна качулка. Наоколо беше пълно с кръв.

Дъв здраво захапа вътрешната страна на бузата си и лицето отново стана това на младежа.

Бързо, като примижаваше заради хвърчащите стружки, той проряза плота на бюрото, а после, по-внимателно, и долната част на компютъра.

Нанси явно забеляза, че Дъв гледа приятеля ѝ.

— В началото не беше такъв — високо, почти истерично простена тя. — Последният семестър почна да пие здраво. После се

заредиха обвиненията. Смяташе, че му изневерявам. Със съседа му по стая...

Дъв светна с фенерчето си в компютъра. Дисковото устройство беше покрито с мръснобял маджун. С-4. При други обстоятелства би потърсил заровената някъде вътре капсула. Сега обаче нямаше време да тършува.

Бръкна в чантата си за клещи.

— Никой не можеше да го убеди, че не е прав — продължаваше Нанси, — особено аз. Само го вбесявах още повече, когато се опитвах да отрека. Водеше си списък в една счетоводна книга. Всички случаи, в които мислеше, че съм го правила с други момчета. С датите и местата. Като че ли наистина се е случило, нали разбираш? Беше лудост. Една нощ просто стана и ми удари шамар...

— За нас, Нанси! — излая Дъв. — Мисли за нас! Помогни ми.

Той опипа с клещите едно кълбо жици и сниши гласа си:

— Колко байта имаме?

— Двайсет и четири. Не искам да умра.

— Нанс!

Тя беше спряла да пише.

Клавишите отново започнаха да чукат, но тя вече хлипаше, забила пети в линолеума.

— Вярвай ми — каза Дъв.

— Единадесет — прошепна тя.

— Спокойно.

— Десет!

Дъв откри една червена жица, по-тънка от другите, и беше готов да я среже, когато внезапно забеляза още една със същата дебелина. Само че бяла. Всяка от тях би могла да е свързана с енергийния източник на устройството. Всяка би могла да е част от спусков механизъм, чрез който прерязването на едната жица автоматично да включва втори енергиен източник.

Докато се колебаеше, клещите се изплъзнаха от ръцете му и издрънчаха на пода.

— Какво беше това?

Дъв ги вдигна.

— Червено вино ли предпочиташ или бяло?

— На кой му пука! Направи нещо!

Петдесет на петдесет. Червено или черно. Чифт или тек. Жената или тигъра. Бум или няма бум. Кейт беше права. Това е лайнена работа.

Дъв избра червената и инстинктивно се стегна.

[1] Ълстър — Северна Ирландия. — Б.пр. ↑

[2] Пади — ирландец (от св. Патрик — покровителя на Ирландия). — Б.пр. ↑

[3] През лятото Бостънският симфоничен оркестър изнася общодостъпни концерти в намален състав. Този състав от около 50 души се нарича „Бостън Попс“. — Б.пр. ↑

[4] Go-wan (ирл.) — страхотно (леко иронично). — Б.пр. ↑

[5] Пъпа на вселената — Бостън. — Б.пр. ↑

[6] Думата tail означава и опашка, и полов орган. — Б.пр. ↑

[7] Креационизъм — религиозно учение за сътворението на света (жива и нежива природа) като единен творчески акт. — Б.пр. ↑

[8] Заслона. — Б.пр. ↑

[9] Сра ми на главата (исп.). — Б.пр. ↑

[10] Намек за актьорите, играли Джеймс Бонд. — Б.пр. ↑

3.

Нанси стигна до асансьора на собствен ход, но щом влезе вътре, се подпря на стената и се свлече на задника си, като че ли в тялото ѝ нямаше кости. Чорапите ѝ бяха с бримки, гримът ѝ се стичаше на вадички, но тя се кикотеше. Избърса очи с опакото на треперещата си ръка, направи опит да се успокои, но продължи да се смее безпомощно.

Дъв натисна бутона за фойето и се опита да я изправи на крака. За момента нямаше полза. Когато я дръпна за ръката, тя просто се стовари настрани.

— Откъде — каза тя между изблиците на смях, — откъде знаеш, че нося диафрагма^[1]?

— О, боже.

— Да притисна диафрагмата си! — изпищя тя.

— Спокойно, гадже.

Изведнъж тя прехапа долната си устна.

— Господи — изстена, заравяйки лице в ръцете си. — Мили боже...

— Всичко е наред — меко каза Дъв. — Седмици наред ще се чувстваме като във влакче на ужасите. И двамата.

Тя го погледна.

— Мислеше ли, че всичко е свършено?

— Нямах време да мисля за това. — Не беше съвсем вярно. Малък нервен пристъп дойде и си отиде, което е почти същото, като да мислиш за това. Той се усмихна.

— Освен това не чух песента на Банши.

Тя го зяпна неразбиращо, после щракна с пръсти.

— Чакай малко, това е келтски фолклор, нали? Учила съм го в долните курсове. Банши е старица, която се показва, преди някой да умре.

— Понякога е млада и красива.

— Ирландец ли си, Джеймс — нали така се казваше?

— По далечна линия. А ти можеш да ми викаш Джим.

Асансьорът стигна фоайето, но Дъв затвори вратите веднага щом започнаха да се разтварят, за да ѝ даде време да се представи по-достойно пред дебнещите отвън журналисти.

— Хайде. — Той я хвана под мишниците и я изправи на крака.

Тя се облегна на гърдите му и каза прочувствено:

— Благодаря ти, Джим, благодаря, благодаря. — После го целуна така, че той се почуди дали горкият смотаняк на горния етаж е бил изцяло параноик. За девет години в екипа нито веднъж не бе тръгнал да събира дълговете на благодарността. На няколко пъти обаче изкушението бе доста силно, особено преди да срещне Кейт. Естествено, даваше си сметка, че преди да мине една седмица, Нанси може да побеснее дотолкова, че да даде под съд целия отдел заради Манфред. Някак си не вървеше да изпитва гняв към бившия си възлюбен при положение че задната част на главата му липсваше. Така че ченгетата щяха да си го отнесат.

Въпреки това наслаждаваше се на момента. Беше спасил човек. Още един сантиметър по пътя към изкуплението.

Отвън санитарите я откъснаха от него и той продължи сам към масата до камиона. Сядането му беше достатъчно несигурно, за да накара Бама и Рита да отклонят нападналите ги репортери и оператори по посока на линейката. Тя тъкмо потегляше с Нанси и един детектив от кеймбриджкия отдел „Убийства“, който вече я разпитваше.

Дъв почувства нечий поглед върху себе си. Обърна се. Погледът беше на Бланкет.

— Имаш ли цигара? — попита Дъв. Макнолти му предложи никотинова дъвка. Все пак по-добре от нищо.

— Благодаря — каза той, дъвчейки.

— Заври си благодарностите отзад — ядосано рече Бланкет.

— Моля?

— Да нямаш склонност към самоубийство, лейт^[2]?

Дъв скръсти ръце, за да прикрие треперенето им.

— Не беше точно така.

— Не беше така, друг път. Чух всяко проклето нещо, което каза по микрофона на тая желязна маймуна. Знаеш какви са правилата. Мамка му, ти самият си ме учил.

Дъв изплю дъвката.

— Достатъчно, Ед. Предавам се.

— Достатъчно е на баба ти хвърчилото. Не си позволяваме избор петдесет на петдесет. Ти самият си го казвал — играй си да избираш при шанс петдесет на петдесет една седмица, работейки със самоделни взривни устройства, и ще си щастливец, ако оцелееш. Ти го каза дума по дума. Това беше най-скапаната мозъчна пръдня, която съм виждал от години насам.

— Понякога се налага да хвърлиш зара. — Дъв усети неприятно примаяване. — Нямах време.

— Тогава трябваше да станеш и да си излезеш!

— Не можех да си тръгна, Бланкет — каза Дъв, почти умолявайки го да го разбере. — Тя беше само едно момиче. — Едно друго лице проблесна в съзнанието на Дъв и изчезна в чернотата зад очите му. — Просто дете.

— Цивилен. Бостънското полицейско управление не е слагало това устройство тук, така че не може да поеме тотална, безкрайна отговорност за това какво ще стане, ако то гръмне. Спасявай себе си и след това невинните — *ако можеш, по дяволите*. Джим Дъв ми е наливал тези фъшкии в главата.

— Добре, аз съм фъшкия.

— Човече, никога по-рано не си правил такива работи. Какво ти става напоследък, Джим?

Дъв скочи и изблъска Бланкет, търсейки храстче или нещо друго, зад което да се скрие. Съдържанието на стомаха му напираше към устата.

Залитайки, намери алея между две тухлени сгради без прозорци и се сгъна на две с ръце върху коленете. Повръща, докато вече нямаше какво да изкара.

В замаяната празнота, която последва, Дъв се почувства, като че ли наднича през коридор във времето. Тунел, който излиза на един пазар. Сергии. Плодове и зеленчуци. В карето спира камион, от каросерията му изскачат фигури с автомати „Стен“ и пушки с рязани цеви, лицата им са скрити под черните качулки. Експлозия разтърсва земята. Огън. Пушек. Крещящи...

— Лейт? — Беше Бланкет. Вече изглеждаше по-скоро загрижен, отколкото ядосан. Той погледна повръщаното върху паважа и попита: — Добре ли си?

— Да ти шиbam никотиновата дъвка — каза Дъв и намигна. — Обикновените старомодни цигари не са ме карали да драйфам, откакто навърших единайсет.

Излизайки за репетиция, Кейт усети обичайното чувство за вина, която караше гледачката Лени да изглежда много по-малка и безотговорна, отколкото беше всъщност. Четиринайсетгодишното момиче седеше с кръстосани крака в средата на дивана и гризеше кожичката на пръста си, гледайки телевизора с празен поглед.

— Лени?... — Кейт изчака погледът ѝ най-после да се обърне към нея. Общуването с Лени изискваше участието поне на две сетива.

— Лени, в кухнята има оставена торта. За теб. Лизи яде достатъчно на празненството. Събуди я скоро от следобедната ѝ дрямка, ако искаш да я накараш да си легне довечера.

Лени кимна леко.

Кейт тъкмо вадеше калъфа на цигулката от шкафа в антрето, когато момичето запита с безразличие:

— Това не е ли приятелят ви?

Кейт се намръщи и дръпна пердето, поглеждайки към улицата.

— Къде?

— Не, по телевизията.

Кейт се обърна навреме, за да види как Дъв помага на разстроена млада жена да излезе от някаква сграда. Изглеждаше изтощен, но изключително доволен от себе си. Победоносен.

— Тази сутрин в МТИ — казваше говорителят. — Армейският пластичен експлозив бе обезвреден за по-малко от трийсет минути от Бостънския сапъорски отдел.

След новините започна прогнозата за времето. Над Нова Англия се беше образувала зона на високо налягане и през следващите седмици се очакваше да бъде адски горещо и влажно. Вероятно и на Четвърти юли. Великолепно — цигулката се плъзга по потната ти шия като току-що уловена риба.

— Довиждане, Лени.

Никакъв отговор.

Кейт запали рангълъра и облегна глава на топлата пластмаса на седалката, докато чакаше климатика да се включи. При следващия

ремонт трябваше да добави подмяната на фреона към повредената ръчна спирачка. Километражът скоро щеше да мине 100000 мили.

— Боклук — каза тя.

Съзнаваше, че това е перверзна мисъл, но почти ѝ се искаше нещата тази сутрин в Кеймбридж да не бяха минали толкова блестящо. Не че искаше някой да умре. Но предишния ноември обезвреждането не беше минало добре и Дъв се отби след това — потресен, за първи път видимо нежен и изцяло неин. Каза, че му е дошло до гуша. Че в работата му не е останало никакво удоволствие. Само болка.

Но сега триумфът щеше да заличи всичко това. Той щеше да продължи да се прави, че всичко е наред, че е непобедим и че винаги може да потиска нещата в себе си.

Кейт излезе на заден ход от алеята и тръгна през центъра към „Хач Мемориъл Шел“ на Чарлс Ривър.

Първото ѝ впечатление, когато се запознаха в концертната зала, бе, че Джеймс Дъв е човек, вгълбен в себе си. Бившият ѝ съпруг беше човек, вгълбен в други жени, по няколко, в които и да е момент. Франк беше жизнерадостен, забавен, общителен и неискрен. Дъв — всичко, освен неискрен. Вярваше, че е така, макар да знаеше, че има нещо, което той отказва да признае пред когото и да било. Може би дори и пред себе си, защото ѝ се беше случвало да лежи до него в тъмнината, когато той изведнъж изкрещяваше от ужас и страх. Това, което я безпокоеше най-много, бе силният срам, който изпитваше впоследствие, и абсолютното му нежелание да обсъжда случилото се.

Тайно се обади на психиатъра в управлението и му описа историята. Естествено, без да назовава имена. Не спомена и сапъорския отдел, макар да беше сигурна, че професията на Дъв е част от проблема.

— Нощните страхове са нормални — каза докторът. — Поне за повечето ченгета, с които се занимавам.

— Но какво става?

— Ами вижте, за да върши тази работа всеки ден, полицаят трябва да има контрол върху емоциите си. Да потиска това, което всъщност чувства. Той не може да си позволи лукса да си изпуска нервите само защото другите го правят. Когато спи, защитата се разпада. Нещата не могат вече да бъдат отричани. Той осъзнава истината, че може да бъде убит или ранен — той, а не някой друг,

както си повтаря, когато е буден. Може да изживява отново миналото, когато за малко не е бил убит, или загубата на близък приятел.

— Добре, щом това е нормално, какво да правя? Просто нищо?

— Не, за бога — отговори докторът. — Нормалното работно ежедневие на ченгетата би докарало останалата част от населението до литиум или торазин. Той трябва да говори с мен. Веднага. Ако не с мен, тогава с лекар, който не е свързан с управлението.

— А ако не иска?

— Не бих желал да правя предположения.

— Докторе, с какво съм се сблъскала? Нима спя с... бомба? — Изборът на дума беше крайно неудачен, усети се тя веднага.

Той изпухтя в слушалката.

— Вижте какво, съпругът ви показва вторична реакция към травматизиращо събитие. Или събития. Невероятно е през какво минават ченгетата заради обществото. Тази реакция често идва месеци, дори години след удара. Той развива психосоматично заболяване без видима причина. Напълно неочаквано се появява умора. Смущения на съня. Промени във възприятията. Дори и това, което наричаме изменения в съзнанието. Списъкът е дълъг колкото ръката ми, а аз съм висок към два метра.

— Тоест проблемите му само ще се увеличават — каза Кейт унило.

— Почти мога да ви го гарантирам. Тази закъсняла реакция се предизвиква от нови атаки върху вече напълно натоварената емоционално нервна система.

— Аз една от тези атаки ли съм?

— Не — решително заяви докторът. — Мога да кажа, че вие сте неговата поддържаща система. Той има нужда от вас.

Онази нощ Джеймс дойде, след като Лизи си беше легнала. Любиха се и след това той отиде до прозореца и се загледа в блещукация сняг, който падаше, осветен от уличната лампа. Като че ли се страхуваше да заспи само за да я събуди по-късно с поредния кошмар.

— Разкажи ми за Джеймс Дъв — каза тя от леглото.

Все още гол, той изглеждаше напълно беззащитен, мършав като момче. Но старите стени се вдигнаха отново, когато той отвърна:

— Какво да ти разкажа?

— Всичко. Какво беше детството ти?

— Гадно.

— Защо, Джим?

— Родителите ми... — Дъв се запъна, търсейки подходящата дума — ... живееха от социалните помощи. Бяха алкохолици. Така че излязох на улицата. Но там беше по-зле. По-зле, отколкото вкъщи.

— Включи ли се в някоя банда или нещо подобно?

— Да, банда. — Той се обърна към нея. — Кейти, веднъж вече минах през всяка страница от миналото си и се заклех, че вече никога няма да нагазвам отново в него. Независимо колко обичам някого. Независимо колко страшно любопитен е този някой. Това е затворена книга.

Тя се почувства малко засегната, но настоя:

— Тогава само ми кажи кога е било. Кога ти се наложи да говориш за него?

— Когато постъпвах в управлението. Копелетата от „Личен състав“ правят нещо, на което викат „разследване на произхода“. Ровят се в живота ти, като че ли е купчина тор.

Той се върна до леглото и накара Кейт да замълчи, като нежно постави пръстите си върху устните ѝ.

Любиха се отново.

Тя се почувства поуспокоена. Управлението беше разровило стабилно миналото на Джеймс Дъв и въпреки това го беше взело на работа. Значи той имаше бурна младост. Същото се отнасяше и за Кейт О'Брейди, а в нейното минало имаше неща, които никога не би казала на любовника си. Те просто не бяха негова работа. Можеше ли да смята, че Дъв е извън строя само защото държи на същото право?

На следващата сутрин той настоя да се измъкне отзад заради Лизи. Моментално дойде по алеята пред входната врата, почука и се направи, че току-що пристига. Точно навреме, за да приготви закуската. Бодро запържи смес от картофи, лук и пресен магданоз.

— Как се нарича това, Джими? — попита Лизи, която стоеше на стола до лакътя му.

— Колкенън.

— Що за дума е това?

— От Южна Филадельфия — заяви той. — Не си ли гледала „Роки“? Беше толкова силен заради колкенъна.

Но по-късно Кейт попита леля си от Бруклин, която беше родена и израсла в Корк, дали колкено е ирландска дума.

— О, да — отговори старата жена. — Но никога не сме я използвали на юг, скъпа. Тя е отнякъде на север. Ълстър, сигурна съм. Нещо, което би казал човек от Белфаст.

Кейт забеляза, че е пристигнала. Колегите ѝ от оркестъра вече бяха заели малкото места за паркиране. Тя даде газ нагоре по Ембанкмънт Роуд, молейки се за малко свободно местенце.

С безпокойство осъзна, че не си спомня нищо от пътуването си дотук.

Джакузито^[3] беше печалба от полицейска благотворителна лотария преди две години. Оттогава нямаше и месец да е работило както трябва. Този път се беше повредила помпата за мехурчета.

— Може да вали уиски — изрева Макс О'Банън към следобедното небе, размахвайки гаечен ключ, — а аз няма да имам чаша у дома!

Това изявление разлая съседските кучета.

Той захвърли ключа в отворената кутия за инструменти, изсумтя и придърпа нагоре банските си. Усети как веднага се плъзват обратно по извивката на корема му. Накрая седна в застоялата вода.

— В крайна сметка на кого му трябва скапаната механична пяна!

— Не и на тебе, с всичкото зеле, което си изял през живота си, Макс — каза някакъв глас отвъд оградата.

Вратата се отвори и О'Банън посочи малката хладилна чанта на ръба на басейна.

— „Харп“. Преди да си потопя главата, ги броя, така че, Джими Ди, не си отивай вкъщи с две в стомаха и още три в джобовете.

— Винаги можеш да познаеш човек от Арма по щедростта му — в сарказма. — Усмивайки се, Дъв си взе бира и се настани в един шезлонг. Погледна инструментите и вдигна наздравица: — Благословена да е работата!

— Затваряй си плювалника! Ако това нещо още веднъж се повреди, ти и екипът ще сте тук и ще ме уговаряте да не го вдигам във въздуха. — С лека уплаха О'Банън осъзна, че Дъв вече не е хлапакът, за какъвто го беше смятал винаги. Насреща му стоеше навлизащ в средната възраст мъж с уморен вид. Ето какво направи от теб лейтенантският чин. И скапаният сапъорски отдел.

— Да се топнеш ли се отби, Джими?

— Без мехурчета — не.

— Майната им на мехурчетата.

— Как е възможно да носиш шапка от донеголски туид^[4] в горещата вода?

— Така главата ми остава бистра.

— А как изобщо можеш да се пържиш в такъв ден? Навън е като в турска баня.

— Контрасти, мойто момче — отвърна О'Банън.

— Какво?

— Когато изляза, въздухът ще ми се стори хладен като мъглата на Лох Ней^[5]. Ето така умният човек сам се надхитря. Сменя горещото с топло. Ълстър с Нова Англия.

Дъв кимна и отпи замислено.

— А ако стане още по-горещо, мога да си отида на мойто място на носа. — О'Банън замълча, за да си вземе бира, и му се стори, че вижда своята Ема да се пече на покрива на къщата. Той затвори очи за момент и каза: — Чух, че си имал неприятности тази сутрин в Кеймбридж.

— Да, доста големи неприятности.

— Трябваше да ме послушаш и да си останеш патрул като мене.

— О'Банън загреба малко лед заедно с бутилката и го прокара по челото си. — По-лесно е да избегнеш куршумите, отколкото бомбите.

— Тогава какво е това на рамото ти?

О'Банън хвърли поглед към белега с форма на морска звезда.

— Бях прекалено близко, иначе нямаше да се случи. Освен това по-късно човекът ми се извини като истински джентълмен...

О'Банън забеляза, че Дъв изобщо не го слуша. Беше се обърнал настрана и оглеждаше пристанището, разсеяно наблюдавайки големия товарен кораб, който чакаше лоцмана в канала между Дийр Айлънд и Галъпс Айлънд.

— Когато за последен път те видях да гледаш така, ти седеше на пристана на Батъри стрийт върху купчина боклуци, облечен в дрехи, които доста биеха на очи... — каза О'Банън почти шепнешком.

Дъв го погледна и се опита да се усмихне, но не успя.

— Макс, как познаваш кога му е времето да се махнеш?

— Значи това било.

— Да.

О'Банън лапна кубче лед, сдъвка го и го прокара с глътка бира.

— Помниш ли как дойде при мен няколко месеца след като завърши академията и ме попита как да познаеш кога е моментът да застреляш някой нещастник?

— Да. — Дъв се изкиска смутено.

— Е, най-малкото имаше достатъчно акъл и опит, за да попиташ. Помниш ли какво ти казах, Джими?

— Че някоя нощ ще видя зелена светлина в главата си. След като месеци, дори години наред ме е спирала червена светлина всеки път, когато съм бил готов да натисна спусъка, изведнъж ще светне зелено.

— И когато в крайна сметка ти се наложи да стреляш на месо, видя ли я?

— Да. Не се поколебах.

— Ами това е, момко.

— Какво?

О'Банън отпи и огледа замислено запотеното шише.

— Не мога да разбера как се научих да пия това нещо студено. Гаден навик.

Дъв се наведе напред.

— Какво „това е“?

— Искаш ли да работиш всеки ден на червена светлина? Задай си този въпрос, ама наистина. И не бягай от отговора. Приеми го.

Дъв явно това и направи, защото се облегна назад и отново се зазяпа.

— Проблемът не е тук, в Бостън — каза той накрая. — Много по-отдавна е, Макс.

— Знам — мрачно каза О'Банън. — Но червеното си е червено, независимо от причините.

Една минута измина в мълчание.

— Време е, приятелю — рече О'Банън. — Мисля, че вече си направил покаянието си.

— Нима? — Очите на Дъв бяха влажни и О'Банън отклони погледа си, за да не го притеснява. — Защо тогава не се чувствам опростен?

— Не знам, скъпи Джими Ди. Защо?

- [1] Думата означава и мембрана. — Б.пр. ↑
- [2] Съкратено от лейтенант. — Б.пр. ↑
- [3] Устройство за изкуствено раздвижване на водата във вана или басейн. — Б.пр. ↑
- [4] Дебел вълнен плат. — Б.пр. ↑
- [5] Езеро в Северна Ирландия. — Б.пр. ↑

4.

Мароканският товарен кораб бе спрял в залива Масачузетс. Двигателите му работеха на празен ход. Капитанът чакаше да се появи пристанищният лоцман. Засега малкия съд никакъв го нямаше. Герити стоеше на носа на кораба, хванат за спасителното въже. Нямаше и намек за бриз. Осветено от залязващото слънце, морето изглеждаше като лист мед. Само повърхността се вълнуваше леко. Отстрани Бостън се очертаваше на фона на небето, стърчащ от жълто-зелен смог. Харесваше му този мъглив здрач — изглеждаше, като че ли Бостън тлее и всеки момент ще се запали.

Беше му трудно да повярва, че Касъл Глей е вече почти на четиринайсет месеца в миналото. Че му бе отнело толкова време да дойде тук, където се намираше сега, когато не повече от два часа го деляха от стъпването на сушата в Бостън. Но бягството и наемането на гемията от Донегол бяха изтощили ресурсите, оставени настрана, преди да влезе в затвора. Плячка от ограбени ълстърски банки в началото на седемдесетте. Но това беше начинание, в което не би могъл да се впусне през деветдесетте — не и след като физиономията му беше разлепена из цялото Обединено кралство.

Така че Герити се обади на старите си приятели за временна работа. Либийците. Те наистина имаха за него едно-две неща. Атентат срещу умерен египетски политик в Кайро. Един лиърджет на американска петролна компания, който мистериозно изчезна от радара над Чад. Нищо повече от няколко ангажимента, които да го снабдят с начален капитал за Америкай^[1].

— Господин Котън...

Герити се обърна незабавно. Отработен трик. Не показвай колебание, когато използваш псевдоним.

— Да?

Капитанът, либиец по националност, се приближаваше към него. Чудесни хора са това либийците. Взети поотделно.

— Драги господин Котън. — Той се ухили, докосвайки козирката на зацапаната си със сол фуражка. — Ще ви замоля да не стоите на палубата, докато акостираме.

— Разбира се, капитане — каза Герити. — Просто се наслаждавах на гледката. Имате ли нещо против да остана още малко?

— Моля. Не съм имал намерение да ви нареждам.

От гледна точка на дисциплината либийците бяха гола вода. Пречеше им естествената учтивост.

— За пръв път ли сте в Бостън?

— Не. За съжаление достигнал съм онзи незавиден момент в живота на човека, когато е правил всичко поне по два пъти.

— Разбирам какво точно имате предвид, господин Котън.

Не, не разбираше. Съвсем не. Крайно време беше старият свят да бъде смазан и от отломките да се изгради нов това имаше предвид.

— Изглежда, нямате търпение да стъпите на брега — продължи капитанът.

Герити погледна водата. Гадост. Отстрани се носеха гирлянди от полуразтворена тоалетна хартия.

— Така е, капитане. Надявам се да се оправя тук.

— Болниците са превъзходни. Така съм чувал.

Герити само се усмихна. Имаше един-единствен човек в целия свят, на когото би могъл да се открие. Една също толкова измъчена душа, която можеше да го разбере. Надяваше се, че ще има време да се види с този човек, преди да го убие.

— Надявам се, че не се чувствате зле, господин Котън.

— О, не, чувствам се чудесно. И смятам да извлека удоволствие от всяка минута от терапията си... — Всъщност тя бе предписана от един радикален психиатър в Хайделберг на пациентите му, предимно членове на фракция „Червена армия“, но също и на Герити, който се криеше на континента. Всички те бяха насърчени да излекуват личните си натрапчиви импулси и мании чрез терапевтични атаки срещу мъчителите си. Не се учете да се справяте с източника на безпокойство. Атакувайте го. Унищожете го. При тази мисъл Герити пое въздух с пълни гърди.

— Свободата, капитане. Усещам свободата във въздуха.

— Страхувам се, че не споделям мита за американската свобода, господин Котън. — Решително, но и внимателно, да не го обиди.

Дяволските либийци.

— Нито пък аз.

— Така си и мислех. — Усмивката на капитана беше мимолетна. — Трябва да отплаваме обратно на пети юли — със или без вас, драги господин Котън.

Горещата, неподвижна атмосфера като че ли усилваше рева на реактивните самолети, излитащи от „Логан Интернешънъл“ на по-малко от три километра разстояние. Оркестърът тъкмо се бе впуснал в триптиха „Нова Англия“, когато един особено шумен, вероятно „Боинг-747“ се стрелна в мрака. Диригентът запокити палката си през сцената и мелодията се разпадна.

Кейт свали цигулката и използва момента да си повее. Какво ли щеше да бъде през август? Не обичаше горещината. Ирландската кръв беше прекалено гъста.

Диригентът отиде до кулисите и си взе палката. Върна се и с мрачно лице отново застана на подиума.

— Ще опитаме ли отново? — запита той със слаба усмивка.

— Защо не, мамка му? — измърмори някой откъм ударните, явно смятайки, че гласът му няма да стигне по-напред от флейтите.

Умът на Кейт беше в първите няколко такта, но тя се почуди къде е отишъл Дъв. Струваше й се да си спомня как той казва, че ще се върне вкъщи веднага щом свърши историята в Кеймбридж. Може би не го беше направил. Може би всички обещания се сливаха в една голяма, безнадеждна каша.

Диригентът отново хвърли палката си по кулисите.

Някой ден копелето ще извади нечие око. И тогава струнните ще го обсипят с лъковете си. Дъжд от лъкове. Шърудската гора.

Този път не се нахвърли веднага върху струнните. Вместо това той се обърна към първите цигулки:

— Мис О'Брейди...

Тя застина. След всички тези години чувството все още беше, като да те извикат в директорския кабинет.

— Изглеждате, като че ли сте тук — продължи той. — Но не звучите така.

— Съжалявам.

— Да, наистина. — За щастие той се обърна и към останалите: — Малко повече от две седмици, хора. Това е всичко, с което разполагаме. Ще разочароваме ли отците основатели?

Последва едно измърморено „не“.

Слабият отговор доведе диригента до върховите възможности на дробовете му.

— *Ще разочароваме ли отците основатели?*

— Не!

Кейт се обърна към виолистката зад нея, дребна еврейка, която оценяваше шегите ѝ.

— Естествено, че не — всички от Джон Ханкок до Пол Ривър са на шест стъпки под земята в гробището „Гренъри“. Къде му е било на тоя последното изпълнение? В Оркестъра на флота?

— Млъквай, преди да съм се разхълцала, О'Брейди.

Още един пищящ самолет се издигна над „Логан“.

— Отгоре ще има фойерверки — продължи патетично диригентът, когато шумът заглъхна. — Искам да чуя как излитат и от вас! А сега всички отначало!

Бяха на средата на парчето, когато отново нещо разсея Кейт.

Джеймс Дъв. От плът и кръв.

Той се бе разположил на последния ред, голите му ръце лежаха върху облегалките на съседните столове. Изглеждаше по-спокоен, отколкото го бе виждала някога. И за първи път, откакто го познаваше, не носеше палто или яке. Като всички цивилни агенти той слагаше едно от двете дори и в най-големите жеги, за да прикрива револвера и белезниците.

Тази вечер Дъв не носеше оръжие.

Кейт тръсна глава и се опита да се съсредоточи върху репетицията. В противен случай всички щяха да седят до полунощ.

Обаче не можеше да отмести погледа си от него.

Беше взел решение. Личеше си. Но осъзнаването на този факт я караше да се чувства неспокойна. Той скъсваше с нещо. Ако не със сапъорския отдел, с нея.

Отново я обхвана изненада, че не носи оръжие. С това правеше изявление. Вече я нямаше параноята, която го караше да гледа на всяко човешко същество като на потенциална мишена.

След дваайсет минути диригентът ги освободи със скептично свиване на рамене.

Кейт се чудеше какво да каже на Дъв, докато прибираше цигулката си в калъфа. Той беше дошъл до авансцената и я чакаше усмихнат, с ръце, издуващи джобовете на панталоните му в цвят каки. Може би си беше купил кобур за глезена. Веднъж бе споменал, че смята да си намери, за да може да се облича по-обикновено.

Сърцето ѝ биеше лудо, докато слизаше към него по страничните стълби.

— Здравсти — каза той. Погледът му бе ясен и уверен.

— Здравсти. — Не можа да се удържи: — Носиш ли си желязото?

— Не. Гладна ли си?

— Умирам.

Дъв седеше сам в затъмнено ъглово сепаре в „Ресторанта на Бернардо“ на Флийт стрийт. Беше уморен, с леко понижено настроение, не съвсем сигурен относно решението, взето в задния двор на О’Банън. Преди да се срещне с Кейт, се чувстваше свободен, почти се рееше. Но нейното настроение съсипа и неговото собствено. Въпреки четирите чаши кианти тя продължаваше да бъде на тръни. Единственият ефект от алкохола, който забеляза, бе лекото ѝ залитане, когато се отпрати към тоалетната преди няколко минути.

Тя се плъзна в сепарето.

— Как са мидите?

Той изви дясната си ръка и я раздвижи. На него самия не му се стори особено смешно, но тя се разсмя и спаси ситуацията.

— Изглеждаше добре и по телевизията. — Погледът ѝ се спря върху чинията макарони с фрути ди маре. — По този повод...

— Мм?

— Капитанът беше ли там? Как се казваше?

— Рорк. Да, беше.

— А останалите от екипа? Макнолти, Мейнър, всички други?

— Да, обичайните типове.

Тя потопи пръста си в чашата и го прекара по ръба, издавайки приличащ на стенание звук.

— Тогава защо те извикаха в почивния ти ден?

— Кейт...

— Просто попитах.

Той нямаше никакво намерение отново да минава през това. Но се усети, че ѝ дава обяснение:

— Защото не беше обичайно повикване. Не просто поредната бомбичка в сметицето зад търговския център.

— Тоест това, че са извикали именно теб, е комплимент, така ли?

— Така мисля.

Кейт кимна, отпи и подаде празната бутилка на келнерката.

— Още малко вино, ако обичате. — Лицето ѝ леко се поклащаше. Може би беше малко пияна.

— Винаги трябва да си отпред на бял кон, нали, Джими Дъв?

— Кейти...

— Защо... Ще ми кажеш ли поне веднъж защо?

— Моля те — каза той. Осъзна грешката си. Бе загубил вдъхновението, с което тръгна към концертната зала. Трябваше да си разкаже урока там. Вместо това се мота около темата и сега чувствителните ѝ антени долавяха колебанието му. Изведнъж разбра — сега или никога. Да я спечели или да я загуби.

— Няма вече бял кон, Кейт. Току-що се спеших.

Тя помълча.

— Кога?

— Днес. Искам да кажа, че реших този следобед.

— Глупости, Дъв.

Наоколо започнаха да се обръщат, но Дъв не им обърна внимание и каза:

— В понеделник сутринта, точно в осем, подавам молба да ме прехвърлят на преподавателска работа.

— Къде?

— В отдела за подготовка. И преди са ми предлагали. Ще работя извън академията. От осем до пет. Без извънработно време. Ще уча курсантите да разпознават устройствата и новите членове на екипа да ги обезвреждат. Три години и съм готов за предсрочна пенсия. Окей?

Тя го гледаше с подозрително присвити очи.

— Мигни — каза той. — Направи нещо, за бога.

Тя му каза да си го начука.

— Хайде, Кейти — каза Дъв, понижавайки глас, — какво правиш? Защо насилваш нещата по този начин? Ти печелиш. — Грешка. Усети се в момента, когато го изрече.

— Аз ли печеля?

— Забрави, че го казах. И двамата печелим.

Тя се облегна назад.

— С тази грешка на езика каза много, Джеймс Дъв.

— Кейт.

— Go-wan. Ти си добър в това, което правиш. И двамата знаем, че искаш да го правиш. И ще продължиш. Независимо от цената за теб и за хората, на които им пука за теб. — Тя мрачно ухапа едно хлебче. — Подай ми сиренето.

— Майната му на сиренето. — Той събори чинията с ордъовъра на пода с опакото на ръката си. — Слушате ли ме изобщо, госпожо? Казах, че се захващам с преподавателска работа!

— Сериозно? А после?

— Ще преподавам! — Дъв се обърна към възрастната двойка в сепарето отзад. — Прощавайте, нали това, което излиза от устата ми, е английски? — Отново се обърна към Кейт, преди шокът им да премине: — Аз ще преподавам!

— И ще бъдеш нещастен през остатъка на живота си, Джеймс Дъв. Познай у кого остава контраата.

Дъв понижи тон:

— Слушай, не знам как точно да ти го обясня, но не го нравя заради теб!

Това я накара да млъкне за момент.

— Какви ги приказваш?

Той хвърли салфетката си върху чинията, сплете ръце и облегна чело на тях. Откъде да започне? И което е още по-важно, къде да спре? Вдигна глава и се насили да ѝ се усмихне.

— Спорим за нищо, Кейт. Факт е, че вече не ставам за тази работа... окей?

Тя не каза нищо, само го гледаше.

— Не мога да спя нормално. Всеки път, когато обезвредя устройство, ще си издрайфам червата. Ти си мислиш, че ми харесва. Е, не е така. И никога не ми е харесвало. Може би просто съм чувствал, че трябва да го правя. Един вид морално задължение. Дотук обаче.

Животът ми вече е различен. *Искам* той да бъде различен... Разбирате ли ме, госпожо?

Очите ѝ искряха.

— Кажи нещо, Кейт.

— Мисля, че съм като теб — каза тя, след като още веднъж го погледна изпитателно.

— Горката жена... и как?

— Исках да нагазя в това само веднъж. И никога да не се връщам към него. Искам да се разберем веднъж завинаги.

Той поклати глава, смеейки се тихо.

— Е, Кейт О'Брейди, смятам, че има и по-лоши поводи за кавга. — След това каза на помощник-келнера, който събираше останките от ордъовъра: — Остави го, синко. Това е годежното ни парти, така че до края със сигурност ще има още доста натрошен порцелан.

— Какво говориш, Дъв?

Той измъкна от задния джоб на панталоните си покрити с плюш кутийка, отвори я и ѝ показа диамантена гривна.

— Go-wan — каза той. Но тя плачеше.

Герити седеше начело на дълга маса с американски падита и пееше толкова силно, колкото и най-пияният от тях. От момента, в който се запъти към бара, акцентът му ги привлече и оттогава непрекъснато го черпеха.

... тъмни чувства и страсти дребни и напразни...

Той блъсна чашата си в масата така, че пяната се разхвърча.

Нация отново, нация отново.

Достатъчно Ирландия провинция била е...

Химнът завърши с възторжени възгласи и потупване по гърба. Беше доста забавно това пиянско простодушие на далечните

братовчеди.

— Господин Бари — запита един от тях Герити, — вие имате ли нещо общо с „проблемите“ у дома?

У дома, вика. Тоя пияница, който се беше представил като техник по поддръжката на кабелни системи, надали някога е бил по-близо до Ерин от крайната точка на Кейп Код.

— Не бих казал — отвърна Герити с престорена скромност. — Аз съм от графството Керн, което, както знаете, е толкова отдалечено от Белфаст, колкото изобщо можеш да стигнеш, без да си намокриш краката. — Той замълча, после намигна широко и добави: — Но си имам мнение по въпроса.

— И то е? — настоя някакъв глупак.

— Господа, моля ви, на английската кралица и без това не ѝ е леко, след като Чарлс разправя по телефона; че искал да бъде дамската превръзка на някаква курва с кралско потекло.

Те се разсмяха гръмогласно и чашата му веднага бе долята от една кана.

Герити погледна часовника си.

— Къде, по дяволите, е Лиам?

— Братовчед ви? — попита техникът.

— Да, далечен братовчед ми е. Първо трябваше да ме вземе от летището. Когато му се обадох, той реши да се срещнем тук. Преди два часа. Не, три. Явно ще се окаже още по-далечен, отколкото мислех.

— Как му е фамилията? — попита някой.

— Макгивни. Лиам Макгивни. Може би сте го чували?

Те заклатиха глави.

— Не е от редовните посетители.

— Понякога използва по английско фамилно име. Казва, че го прави от бизнес съображения. Само че какво беше то, да му се не види?

— Да не е Софърд? Има един Лиам Софърд, който идва чат-пат.

— Колко е възрастен?

— Гони шейсетте.

— Не, Лиам още няма четирийсет — каза Герити и въздъхна. — Е, страшно много работи можеш да поискаш от роднина. Легло, закуска и ключа от барчето.

Един мъж с хлътнали бузи дръпна силно от цигарата си и каза:

— Човек, който обръща гръб на семейството и родината си, е жалък кучи син.

— Хайде, момчета — великодушно рече Герити, — сигурен съм, че Лиам си има причини. Ще се оправя по някакъв начин.

— Какви са възможностите ви, господин Бари? — попита техникът. Връзката ключове на колана му издрънча, когато той се наведе по-наблизо.

— Моля?

— Как сте с парите?

— О — отвърна Герити, обвивайки за момент ръката си около кръста му, — слава богу, за момент си помислих, че питате дали хирургът не се е пробвал върху парчето ми. — Последва пиянски кикот. — Ще се оправя. Доколкото съм чувал, в тази страна има безплатен обяд.

— Вече не. — Техникът тръсна бейзболната си шапка от „Ред Сокс“ на масата и тя бързо се напълни с банкноти по десет и двайсет долара.

— Момчета, момчета... — опита се да протестира Герити. — Не мога да приема вашата щедрост.

— Ще ни обидиш, Бари — каза мъжът с хлътналите бузи. — Няма ирландец да е дошъл в Бостън и да е спал на улицата.

— Всички сте страшно мили. А и бирата ми натежа на мехура. Ще ме извините ли за минутка? — Герити се отправи с несигурна стъпка към дъното на пъба, но се обърна, споходен от внезапна мисъл, и се върна за чашата си.

— Дълъг е пътят до Ципърери^[2].

Те изреваха от смях.

След като отново се обърна обаче, лицето му се стегна. Надяваше се слабо, че Макгивни е запазил името си. Ако не и двете, поне първото. Някои от новодошлите го намираха по-лесно, отколкото да свикват да отговарят на Боб или Бил, които не пасваха добре.

Само че проверката в бостънските бели страници не доведе до нищо.

Останал сам в тоалетната, Герити изля пълната чаша бира в писоара и се изпика.

Знаеше със сигурност, че Макгивни е отишъл в Бостън през 1972. А преди две години един съкафезник от Касъл Глей беше убеден,

че е видял Лиам на улицата в Съмървил, предградие на Бостън. Не говорили и Макгивни внезапно изчезнал. Но човек, който е прекарал повече от десет години в един град, създава връзки, лични и професионални, които биха могли да го задържат цял живот.

Герити се закопча и излезе отвън, където бе паркиран камионът на техника.

В търсенето си на Лиам Макгивни Герити не можеше да използва бостънската връзка на ИРА. На личните инициативи се гледеше с неодобрение, а братството имаше нагледни начини да изрази неудоволствието си, като най-лекият беше да се осакати прегрешилият с изстрел в коляното. Или и двете. Или в мозъка, при второ предупреждение. А Герити вече бе предупреден да се снишава, докато бягството му поизбледнее в паметта на различните британски служби.

Той извади от джоба си ключовете на техника и се качи и камиона през двойната задна врата. Точно според очакванията вътре имаше чанта с фини инструменти.

Герити ги хвърли в една кофа за боклук, докато се върне, и се прибра вътре.

— Как е в Ципърери? — попита техникът, хилейки се глупаво.

— Топло и влажно по това време на годината. — Герити седна до него. Малко по-късно, докато разговаряше с един от мъжете, той пусна ключовете на пода. Те издрънчаха и техникът потупа колана си, след което започна да ги търси пипнешком в полумрака под масата. Докопа ги, няколко пъти опита клипса с палец и в крайна сметка се върна към бирата си.

— Не забравяй това. — Мъжът с хлътналите бузи му набута в ръцете снопче банкноти.

— Както казах, страшно мило... просто много... — Гласът на Герити заглъхна, очите му се приковаха в телевизора, монтиран на тавана над бара. Звукът се заглушаваше напълно от посетителите, но той стана като в транс.

— Господин Бари? — обади се някой отзад.

Герити използва един празен стол за стъпало, качи се върху барплота и остана там, предизвиквайки истеричен смях на масата, която току-що беше напуснал. Той обхвана телевизора с длани, като че ли държейки лицето, което трептеше на екрана.

— ... в Кеймбридж тази сутрин. Лейтенант Джеймс Дъв, от Бостънския сапъорски отдел, когото виждате да излиза от сградата заедно с двадесет и две годишната жертва на опит за убийство, последван от самоубийство, бе награден с...

— Господи, момчета! — изрева Герити към масата. — Адски грешите — има безплатен обяд!

[1] Ирландско произношение на думата. — Б.пр. ↑

[2] От старата ирландска песен „Дълъг е пътят до Типърери“. Типърери — графство в Ирландия. — Б.пр. ↑

5.

Кейт смяташе, че всичко е организирано така, та да причини максимум неудобства на нея и Дъв.

Лидерът на „Шамрок Амбишънс“, полутрадиционната, полурок, полупросперираща група, наета от кума на Дъв Макс О’Банън, изведнъж извика булката и младоженеца на сцената, „да ни изсвирят нещо“. Кейт се възпротиви, но О’Банън, зареден от сутринта с уиски „Бушмилс“ и бира „Харп“ за капак, я вдигна на крака, хващайки я за лактите. Дъв ѝ подаде ръка. Предавайки се, тя помъкна дългия шлейф на жълтата си рокля и последва своя съпруг от три часа на сцената.

— Но преди да чуем гордостта на „Бостън Попс“ — каза лидерът на групата, с ирландски акцент в стил Бари Фицджералд, — бях помолен от кума да изясня един малко деликатен въпрос.

— О, боже — измърмори Дъв и лицето му пламна, когато осъзна, че свещеникът още е тук и посръбва червено вино с неомъжената леля на Кейт, която наглеждаше Лизи.

— Господин Дъв, кога точно направихте предложение на прелестната си съпруга?

— В събота — измънка той.

— Имате предвид *миналата* събота?

— Да.

Дъв настоя за скорошна сватба. Тя самата също не искаше да чака.

— Е, не си губите времето, нали, господине?

Сапъорите започнаха да дюдюкат, да ръкопляскаат и да свирят.

— Обезвреди я, преди да избухне в лицето ти! — изкрещя Мейнър, грубиянинът от Алабама. Той носеше сувенирна вратовръзка от Вирджинските острови, червен блейзър и джинси „Левис“. Жена му Кони го цапардоса отзад по главата и кичур гладка руса коса падна върху очите му.

— Скъпа — изхленчи той, което накара екипа да започне да дюдюка, ръкопляска и свирка още по-усилено.

— Хайде да свършваме с това — каза Кейт на лидера на групата, грабвайки цигулката. — Всички ли знаете „The Rakes of Mallow“?

По-младите музиканти оцъклиха очи, но тя тропна два пъти с крак и те се включиха с тенекиени свирки, пиано и бодрани, примитивен ирландски барабан с кух звук, който, както бе казал веднъж Дъв, може да се възпроизведе само от тропането по саркофаг на мумия с две дървени лъжици. Той самият включваше електрическата си китара, тоест беше накарал О'Банън да му я включи. Въобразяваше си, че е рокмузикант. Колкото по-малко Кейт му казваше, че има талант, толкова по-малко лъжеше.

Сега, дрънкайки неумело, той премина от The Rakes на Чък Бери. Бама Мейнър го посрещна с екзалтиран крясък, разливайки бира върху белите си обувки.

Групата се включи в безредиците и Кейт скоро откри, че е единствената, която се придържа към традиционната мелодия.

— Да върви по дяволите — рече тя през смях и се отказа. Дъв беше коленичил и изживяваше фантазията си със здраво стиснати очи, докато се бореше да изкара поне един верен акорд.

Свещеникът и лелята изглеждаха, като че ли са яли нещо развалено, но екипът беше във възторг. Лизи също.

За щастие О'Банън го изключи след няколко минути.

— Добре, добре — произнесе той, заваляйки думите. — Край на врявата. Връщайте се по местата си. Време е да вдигнем тост за булката и младоженеца.

— Как бях? — попита Дъв на връщане.

— Ще ти се обадим.

— Вдигнете чаши — нареди О'Банън и явно забравил речта си, застана, олюлявайки се, на подиума, като търкаше чашата си с ръка.

— А, да — каза той най-после. — Преди около двацет години един новобранец, току-що излязъл от академията, пристигна в моя район за нощните патрулни обиколки...

— *Твоят* район? — прекъсна го Рита, чернооката сапърка. — Какъв си бил тогава, капитан ли?

— Не, скъпа — изкарвах си прехраната — отвърна О'Банън.

Хората от екипа оставиха чашите си, за да аплодират това изказване, и капитан Рорк, бившият шеф на Дъв, пусна една усмивка.

— Както и да е — решително продължи О'Банън, — насреща си имах някакъв млад образ с ръкави, по които можеше да се пързаяш, толкова бяха гладки. Никога не съм си мислил, че ще присъствам на венчавката му... — Когато Дъв ѝ представи О'Банън, тя реши, че той му е чичо, толкова видимо близки бяха отношенията между двамата мъже. С изненада научи, че двамата са работили заедно само шест месеца, преда Дъв да бъде прехвърлен в друг район. — И тъй, ето ги на крилете на любовта, дами и господа. И нека да не загубят нито едно перце, докато неговите големи обувки и нейните малки обувки са заедно под леглото.

Всички отпиха.

Освен О'Банън. Той имаше да каже още нещо.

— И, Джими, един съвет, преди да съм забравил.

Дъв удари челото си в масата.

О'Банън посочи екипа.

— Намери си по-добри приятели, щом вече си свободен от тази компания. Хора, на които им доставя удоволствие да се занимават с бомби и тем подобни, са кофти тайфа. Мисля, че добрият отец ще ме подкрепи. Ако господ искаше да се занимаваме с обезвреждането на бомби, щеше да ни закачи топките на задника. Тъй че, Джими, скъсай с тези кретени.

Екипът го освирка и обсипа с ругатни. Бланкет крещеше:

— Докарай си тук дебелия ирландски задник и повтори!

Веднъж Дъв бе споменал, че той е най-тихият.

Герити се взираше в голямата топка. Бавно вдигна поглед и изчисли ъгъла още веднъж. После удари. Бялата топка се стрелна към отсрещния ъгъл, удари се в два спонта и се върна обратно при него.

Той се изправи и удовлетворено се вслуша в звука, с който топката номер осем падна в джоба до него. Прозя се и се загледа през прозорците на кеймбриджкия бар. Виждаше моста на Ривър стрийт. Отвъд, по бетонните спирали, водещи към местата за събиране на таксата от страната на Брайтън, бавно се движеха фарове.

— Смятате ли да си вървите? — запита някакъв глас откъм един от разположените до отсрещната стена столове.

Герити не му обърна внимание, измъкна осмицата от джоба и внимателно подреди същото положение. Същите ъгли. Всичко.

И същият резултат. Черната топка изчезна от погледа.

Той се усмихна сам на себе си.

— Ще играете ли, или какво?

Герити го направи още веднъж и се обърна по посока на говорещия. Момче, приближаващо двайсетте. От главата до петите беше облечено в пран дънков плат, от ъгълчето на устата му висеше цигара. Очила с тънки златни рамки. Млад харвардски интелектуалец, излязъл в неделната вечер сред тълпата с надеждата, че малко от лустрото може да полепне по него, преди в крайна сметка да се включи и правната фирма на татко.

— Какво правите, господине? Това заведение има само една билиардна маса, а вие от половин час упражнявате все същия шибан удар от спонта.

— От толкова време? — Герити свали щеката и се почеса по врата.

— Ще го освободите ли?

— О, да, отдавна смятах — дружелюбно отвърна Герити и излезе.

Дъв се опита да си каже по една приказка и да пийне по едно с всеки член на екипа, преди да се оттеглят с Кейт за през нощта. С Бланкет си говореха за старите времена на бара, когато О'Банън си проправи криволичеща пътека през танцуващите и се насочи към тях. Захилен, с червени очи, той прегърна и двамата.

— Изглеждаш като жадно кученце, Макнолти.

Преди Бланкет да успее да отговори, Макс се обърна към Дъв:

— Пенсията ще ти хареса, Джими. Можеш да си пиеш по цял ден.

— Не се пенсионирам.

— Добре де, ще преподаваш. Все тая.

— Много приказваш, старче — каза Бланкет. Не съвсем приятелски.

— Нали, Макнолти? — О'Банън наведе глава с престорен срам и отново я вдигна с лукав блясък в очите. — Хубаво ирландско име

имаш. И кланът е хубав. Означава Син на човека от Ълстър... Знаеше ли това, Макнолти?

Бланкет не отговори.

— Слушай сега, в Ълстър има пет графства: Антрим, Лондондери, Даун, Арма, Тирон. Не, шест — Фермана. Казват, че паметта е второто нещо, което сдава багажа. И тъй, Макнолти, от кое от тях са родителите ти?

— Млъквай, старче.

— Ти си черен ирландец. Великолепен образец.

Дъв почувства, че О'Банън свали ръката си от рамото му и започна да шари по бара.

— Ти си долен пияница, старче — каза Бланкет.

— Не, потаен пияница — възрази Дъв и прикова ръката на О'Банън на сантиметри от чашата на Бланкет. — Според мен са му спрели пиенето.

— Проклет да си, Джими. Да те вземат дяволите дано!

— Кой го направи? — попита Дъв.

Печалният поглед на О'Банън премина в негодуващ.

— Това копеле свещеникът. И очарователната ти съпруга. И милата й леля. Цялото скапано място, така си мисля. Това е заговор. Моля те, Джими, тази музика ми действа на нервите.

— На мен ми харесва. — Групата се беше отказала от традиционната келтска музика и бе преминала на чист американски рок.

Бланкет избухна в смях, когато схвана положението.

— Искаш да кажеш, че дъртото копеле искаше да започне сбиване, за да може да ни свие пиенето?

Дъв кимна и каза:

— Трябва да разбираш културата ни.

— Да, ти не можеш да разбереш, Макнолти — надменно каза О'Банън. — Това си е нещо ирландско. — Той се тръшна на един стол. — Аз съм срамежлив човек — допълни и пресуши на един дъх последното уиски на Дъв, преди той да успее да го спре. — Благодаря, Джими.

Дъв въздъхна и погледна бармана. Посочи с една ръка О'Банън и прекара показалеца на другата през гърлото си.

— Ясно — каза човекът.

— Добре правиш, лейт — каза Бланкет толкова тихо, че Дъв едва го чу. Явно имаше предвид напускането му.

— Мислиш ли?

— Ще ми липсваш, ненормално копеле такова.

— Ами, пак съм си тук — каза Дъв, докато оглеждаше танцуващите. Рита се увърташе около един от цигуларите, колеги на Кейт. Скоро щеше да съжالياва. Според Кейт той беше ГНГ. Готин, Но Гей. Добре, да я оставим с илюзиите ѝ. Бама се бе залепил плътно за жена си и по възторженото му изражение Дъв реши, че в бърбъновата мъгла напълно е забравил с кого е всъщност. Кейт танцуваше полка със свещеника. А центърът на дансинга бе зает от чернокож със сравнително светъл тен и приятелката му, които засрамваха всички с движенията си.

— Кой е поканил Майкъл Джексън? — попита Дъв.

— Мислех, че няма да имаш нищо против — призна си Бланкет.

— Не, разбира се. Приятел ли ти е?

— Не точно. Казва се Франклин. Сержант от „Специални операции“. Мисля, че идва на твое място. — Бланкет сви рамене.

Рорк, който от известно време седеше сам на масата, явно бе подслушвал, защото се приближи с чаша в ръка. Вероятно това му беше първото и последното пиене за вечерта.

— Да, Джимбо — каза той. — Шефовете не щяха да запълнят мястото ти с друг лейтенант. Казаха, че началниците са много. — Капитанът млъкна и за пръв път разбра, че май са го обидили. След това обаче добави: — Франклин е добро момче. Идва добре подкован.

— Идва как? — попита Дъв с гримаса.

— Ще го доведе да се запознаете — каза Рорк.

Кейт се присъедини към Дъв точно когато капитанът и Франклин се качиха, горе. Тя пхна ръката си в неговата и му се усмихна.

Сержантът протегна ръка.

— Моите благопожелания, лейтенант. Госпожо Дъв. Чудесно парти.

Явно се ориентираше в етикецията — благопожелания за сватба, поздравления за повишение. Съболезнования за разжалване в преподавател.

— Аз съм Антъни Франклин.

— Чух вече. — Всички следяха следващата му стъпка, така че Дъв разтърси ръката му. — Радвам се на успеха ти, Тони.

— Тъъ... Казвам се Антъни.

Дъв кимна към гаджето на Франклин и попита:

— Това сигурно е Клеопатра?

— Сър?

Кейт сръга Дъв в ребрата.

— Нищо — каза той. — Опит за шега.

Франклин обаче се изкиска. Празен, безсмислен смях.

— О, хитро. Трябва да го кажа на Сесили. Тя ще е във възторг. Надявам се, нямате нищо против, че се натрапих. Макнолти каза, че сигурно всичко ще бъде наред.

— Това е просто парти.

Погледът на Франклин стана сериозен.

— Имам предвид екипа и всичко останало. Вашият екип.

— Не е мой. Не виждам името си изписано на камиона.

— Точно така — каза Рорк. — Нещо, което всички трябва да помним. Как беше? Потопи ръката си в кофа вода, извади я и дупката ще показва колко липсваш на околните.

Франклин му се усмихна като на абсолютен дебил.

— Е, да не карам приятелката ми да ме чака. Лейтенант, госпожо Дъв.

— Кой е тоя? — попита Кейт, щом Франклин вече не можеше да я чуе.

— Стопроцентов кариерист. Две години в „Специални операции“. Две в сапърския отдел. После още пет като капитан във „Вътрешно разследване“. Накрая шеф.

— Искам да му дам шанс — каза Бланкет.

След малко Дъв кимна.

— Прав си. Дай му възможност. Изглежда, че все пак виждам името си написано върху камиона.

Кейт хвана ръката му и я стисна.

Изведнъж всички сигнални устройства зазвучаха като поляна, пълна с щурци. Рита се измъкна от обятията на мистър ГНГ и се втурна към чантичката си. Мъжете като един отметнаха саката си и посегнаха към коланите, за да натиснат бутона за изключване.

Дъв понечи да направи същото, но се усети.

— Исусе — изплашено рече О'Банън, — оставете я да гръмне. Някои бомби са предопределени да избухнат. Както и някои кораби да потънат.

Групата беше спряла да свири. Членовете ѝ гледаха опулено, докато по-голямата част от публиката се насочи към червените светлини на изхода.

— Само за минутка, приятели — извини се Рорк от името на екипа. — Сигурно е само шега. Купонът да тече.

— Връщаме се веднага — каза Бланкет, целуна Кейт по бузата и се затича да догони останалите. Франклин вървеше по средата, като че ли бе в екипа от години.

— Ей, Дъв — предупреди го Кейт, като видя израза на лицето му.

— Просто се чудех...

— Какво?

Той се наведе към ухото ѝ.

— Кой ще се срещне с по-голям взрив довечера — те или аз?

— Затваряй си устата. — Но се изсмя тихо.

— Ей, момчета — изгърмя О'Банън към групата, — какво ще кажете за едно фокстротче? — След това откри Лизи, която се беше захванала здраво с тортата, и я замъкна на дансинга.

Дъв гледаше как външната врата се плъзва и се затваря.

Бланкет стоеше до моста на Ривър стрийт от страната на Брайтън. До него стърчеше Франклин, който пушеше „Уинстън“. Миришеше страшно хубаво. Старата марка на Макнолти. Как беше стихчето, преди правителството да забрани рекламата на тютюневи изделия по телевизията и радиото? *Уинстън е с вкус чудесен, като...*

— Защо не виждаме никви светлини там, където работи Рорк? — попита Франклин и погледна часовника си. Капитанът се занимаваше с устройството вече повече от час. То бе открито от бояджийската бригада точно под средата на моста. Двесталитров варел, от който стърчаха жици.

Бланкет се съмняваше, че сержантът би казал „Никви светлини“ на някой друг, освен на брат си. Франклин търсеше съюзници. Бланкет просто отвърна:

— Това чудо може да има инфрачервен взривател.

— А да, насочваш към него фенерчето си и бум — каза Франклин. Той вече беше изкарал основния курс. За нещастие този семестър преподаваше Рорк, а не Дъв. — Абе това поделение се занимава с доста кофти типове, а?

— Да, и бая кадърни при това, иначе да са се взривили в собствените си кухни, преди да излязат на сцената. — Бланкет застана така, че да вдишва дима на Франклин. Все пак това е само пасивно пушене, каза си той. — Не е точно като в „Специални операции“, а, сержант?

— Не — отвърна Франклин. — Там обикновено се занимавахме с поредния тъпанар, когото са обрала или му е писнало от семейни скандали.

Бланкет кимна. Честен отговор. Имаше надежда.

Франклин си запали нова цигара от старата.

Бланкет пъхна ръце зад колана си, отдалечи се и качи обкования си отпред ботуш върху бронята на камиона. От месеци не бе изпитвал толкова силно изкушение. Опита да диша дълбоко. Никакъв резултат. Захапа ластика, който носеше на китката си. Пак никакъв резултат. Просто искаше една обикновена шибана цигара. Уинстън.

— По дяволите — каза той, стана и ритна бронята.

В далечината ревяха клаксони. Междущатският път 90 беше затворен между Бостънския университет и последния изход от Брайтън. Колите се натрупваха по обиколните улици. Долу, по протежението на зелената ивица на резервата Чарлс Ривър, проблясваха светулки. Приличаха на огънчета на цигара, разпалени от всмукването.

— Майната му — каза Бланкет и закрачи обратно към Франклин. — Дай да те измуфтя една цигара, сержант.

— Разбира се. — Франклин му подхвърли пакета. Кибритът беше под целофановата обвивка.

Бланкет се поколеба и направи нещо, което би било немислимо допреди няколко часа. Вдишва дима. Великолепно. Леко замайване последва дългото въздържание. Но той се озадачи, дори се изплаши — какво бе довело до това падение? Каквото и да беше обаче, чувството беше силно. Непреодолимо.

Видя Рорк, който се приближаваше пеша към тях. Бланкет хвърли цигарата през перилото на моста, гледайки как огънчето

изгасна при съприкосновението си с черната вода.

— Не е шега — каза капитанът.

— Какво има, сър? — попита Франклин.

„Добре — помисли си Бланкет, — той не се страхува да задава въпроси.“ При работа като тази не може да правиш четки на околните.

— Нашето устройство е пълно с предпазващи взриватели — доста уклончиво отвърна Рорк. — Дори не съм се опитвал да го бъзикам.

Макнолти не каза нищо. Но откъде можеше капитанът да знае за взривателите, ако не се беше опитал да обезвреди устройството? И какво, по дяволите, беше правил през изминалия един час? Да клечи на гредата и да си чеше задника ли?

— Кво мислиш, Бланкет? — попита Рорк.

Макнолти изрази мнението си, като се огледа наоколо. Един от най-натоварените мостове в града. Гъсто населени райони от страната на Кеймбридж, от южната страна Харвардският бизнес колеж. И мотел с триста стаи от другата страна на междуцатския път. Знаеше, че Дъв щеше да се опита да го обезвреди. Но не беше негова работа да дава предложения.

Накрая Рорк каза:

— Защо не вземеш беретата, Бланкет?

— Петдесети калибър ли? — попита Франклин.

— Да — отвърна Макнолти и тръгна към камиона за оръжието.

Веднага щом пиколото се оттегли с бакшиша в ръка, Дъв и Кейт се хвърлиха по гръб на леглото. Минута-две помълчаха, после той запита нерешително:

— И ти ли си капнала като мен?

— Тъхъ.

— Слава богу.

Двамата се разсмяха.

Той погали лицето ѝ с върховете на пръстите си.

— Сега, след като това е уредено, съпруго моя, къде каза, че ще ме водиш за медения месец? Някакъв тихоокеански рай на име Компост...

— Квепос, приятел. Коста Рика.

— Защо пък Коста Рика?

— Никога не съм била там. Освен в песента.

Той се извъртя настрана и я погледна.

— Каква песен?

С прегракнал от изтощение глас тя започна да пее някаква смешна песничка за това как си закарваш питието в Коста Рика и това си е само твоя работа.

— За какво му е на човек да бие целия път до Коста Рика само за едно пиене? — попита той, като я галеше по косата. Беше страшно красива на фона на бялата сатенена покривка на леглото. Червени талази, бликащи от лицето ѝ. — Не че не бих пийнал и там едно-две.

— Заради сухия режим, идиот такъв. — За момент изражението ѝ стана присмехулно. — Нищо ли не знаеш?

— Все по-малко и по-малко.

Тя продължи с песента, но спря, когато той я целуна. Лицата им се раздалечиха на няколко сантиметра и тя го погледна в очите.

— Живна ли, Дъв?

— Видимо. Мисля, че причината е в пеенето ти.

— Глупости, причината е в лежането ми по гръб.

— Това също.

— Много си предразположен към внушения.

— Да, щом ти си разположена — отвърна той дрезгаво.

Тя го целуна по върха на носа.

— Дай ми една минута.

Докато тя беше в банята, Дъв отиде до балкона и забърса телефона по пътя. Навън бе адски горещо, от тези ноци, в които потта се стича по теб, докато се опитваш да обезвредиш нещо особено хитроумно. В нощ като тази можеш да загубиш пет кила, работейки върху някое устройство.

— Само моя работа — каза той, повтаряйки думите на песничката. Така е. Работата на екипа вече не беше негова работа.

Понечи да остави телефона на нощното шкафче, но изруга полугласно и набра номера, който се бе заклел да забрави.

— Сапърски отдел, Кортес на телефона — вдигна техникът на третия сигнал.

— Обажда се Дъв.

— Хей, здрасти, Джими. Съжалявам, че пропуснах сватбата. Рорк не ме пусна. *Imaricon de mierda! Bastardo!*^[1]

— Да, и аз мисля така. Не се безпокой, не ни липсваше.

Нов изблик на испански сквернословия.

— Слушай — прекъсна го Дъв и хвърли поглед към вратата на банята. — Какво стана с повикването?

— Още работят.

Дъв погледна часовника си. Почти два часа. Лошо.

— Къде е това?

— Мостът на Ривър стрийт. Преди малко се обади Рорк и ми каза да си размърдам задника и да приготвя Манфред. После се обади Рита и каза да го забравя. Типично, нали?

— Направи ми една услуга. Обади ми се, ако чуеш нещо.

— Ти луд ли си бе? В първата ти брачна нощ? За първи път ли се жениш?

— Да.

— В такъв случай имаш нужда от малко тренировка. Затваряй и я разбий, мой човек. Тя го очаква.

— Говоря сериозно, Кортес. Обади ми се.

— По дяволите. Къде си?

— В „Четири сезона“.

Кортес подсвирна.

— Шик, а?

— Отвсякъде. Даже докарахме група от Маями за партито.

— Шегуваш се. Кажи ми, че се шегуваш. Джими. Ще го убия Рорк. Ще накарам Манфред да му откъсне *pelotas*^[2].

— Обади ми се.

— Добре, добре.

Кейт го хвана, когато връщаше телефона на нощното шкафче.

— Още не са се върнали — отпаднало каза Дъв.

Бланкет си изпроси една последна цигара от Франклин и тръгна надолу по брега. Обеща си да не я пали. Вместо това я мушна зад ухото си като проверка на силата на волята. Каквото и да го бе обладало преди, вече го нямаше, а на негово място беше дошъл срамът.

— Окей, Бланкет, ти си — каза Рорк.

— Имаш ли нещо против да дойда с теб, Макнолти? — попита Франклин.

— Няма смисъл, сержант — отвърна той, провесвайки беретата на рамото си. — Няма нужда. Взривът ще се разсее над реката. Не би трябвало да потроши нещо повече от няколко прозореца на Мемориъл Драйв. Върни се в камиона.

— Сигурен ли си?

— Сигурен е — каза Рорк. — Никога не пращаме двама души да вършат нещо, което един спокойно може да свърши сам. Свиквай с това.

Франклин кимна.

— Все пак го оценявам, сержант — каза Бланкет на тръгване. Не беше лошо момче. Дъв обаче никога нямаше да се съгласи с това и Бланкет съжаляваше, че смяната на караула не мина по-добре. Дъв можеше да му окаже по-голяма морална подкрепа. Последното нещо, от което се нуждаеше отделът, беше още един надзирател без самочувствие.

Бланкет внимателно избираше пътя си по насипа. Чу как горе камионът обръща. По водата откъм Кеймбридж играеха ивици светлина. Бяло, жълто и златно. Примес на червено от шамандурата.

Той се спря на ръба на водната повърхност надолу от моста и бързо забеляза, че тук попада в обсега на шрапнелите. Доста повече неща от няколко стъкла на Мемориъл Драйв бяха заплашени, но най-добре беше Франклин сам да го види. Няма нищо по-ценно от личния опит.

Бланкет закрочи бавно под южната част на моста, оглеждайки тясната платформа, по която се стигаше до някаква врата към нещо като стая за поддържащия персонал. Великолепно място за изстрел, стига устройството да се виждаше оттам.

Бланкет се покатери до платформата по металната стълба.

— Добре — каза си той. Двесталитровият варел се виждаше ясно на светлината на шамандурата. Той плавно плъзна патрона петдесети калибър в магазина и се подпря на парапета.

Нещо закачи косата му отстрани. Уинстънът се смъкваше надолу. Той с усмивка хвърли цигарата настрана.

После се прицели.

Дъв се стегна. Ръцете му бяха свити в юмруци и той ги пъкна под мишниците, за да не ги размаха. Нещо му каза, че само сънува. Гонеше камиона по улицата. Черно-бяло. Цветовете на съня.

Кейт крещеше нещо в тъмнината на хотелската стая, тъй че заповтаря:

— Добре съм. Буден съм. Добре съм, мила.

— Нещо избухна, Джим.

— Какво? — Нима *тя* сънуваше кошмар?

— Хотелът се разтърси!

Той отвори широко очи и със залитане се хвърли от леглото към остъклената врата на балкона. На три километра на северозапад над Чарлс Ривър имаше тъмен облак дим, който започваше да се сляга. Основата му още беше обагрена в оранжево от пламъка. Мина доста време, преди той да каже:

— Не беше хотелът, Кейт. Ние сме в безопасност.

— А къде тогава?

— Мостът на Ривър стрийт — отвърна той, почти загубил способността си да говори.

— Господи, какво се е случило?

Той се метна към креслото и започна да навлича сватбените си дрехи.

— Джим...

[1] Лайнен педераст! Копеле! (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Топките (исп.). — Б.пр. ↑

6.

Дъв поръча на рецепцията да му извикат такси и изтича навън с надеждата, че някое чака на Бойстън стрийт. Нищо. Само светлината на уличната лампа с цвят на шампанско и тъмнината на Бостън. От югозапад се приближаваше виеща сирена, сигналните светлини хвърляха отблясъци върху фасадите на зданията по Чарлс стрийт.

Тъй като наоколо не се виждаше такси, той се хвърли към кръстовището.

Шофьорът наду клаксона.

Дъв стоеше твърдо, размахвайки ръце, което принуди пожарната да намали съвсем, преди да завие наляво. После скочи до водните оръдия.

— Ей, гъз такъв! — излая един от пожарникарите. — Тази вечер молби не приемаме! — Той вдигна обувия си в гумен ботуш крак, за да го изрита.

Дъв успя да покаже значката си точно навреме.

— Сапърски отдел. Към моста на Ривър стрийт ли отивате?

— Да.

— Има ли жертви между полицаите?

Пожарникарят не пожела да отговори. Но шофьорът се извърна и каза, че има най-малко един.

— Влизай вътре — каза пожарникарят и му подаде ръката си, облечена в ръкавица.

— Какво?

— Влизай вътре, дяволите да го вземат!

Дъв се сви на пода, гледайки как Пруденшъл Сентър прелита отстрани. Светлините на града се отразяваха размътени от настилката. Беше валяло на разсъмване. Усети, че нещо го гъделичка по врата. Папийонката му, развързана, но все още залепнала за яката. Той я изхвърли.

По уредбата над главата му изпраця глас — някой санитар викаше главния диспечер.

— Докарайте съдебния лекар тук за един.

— Съжалявам, приятел — тихо каза пожарникарят.

Дъв отпусна глава на стоманената преграда. Запита се *кой*, чия загуба би била най-безболезнена. Но отначало чувството бе почти едно и също. Само понякога продължаваше да боли и след десетилетия. „Не се цупи такъв де — беше казала тя и го беше целунала по носа, както Кейт тази вечер. — Отивам до Кросмаглен съвсем за мъничко. Трябва да свърша някои семейни работи и се връщам при теб...“

Когато машината намали при моста, той изскочи навън. Централната част на конструкцията си беше на място, което значеше, че силата на взрива не е била насочена към пътното платно.

Пожарникарските поделения, които вече бяха пристигнали, осветяваха на сапъорския отдел изкривената черна стомана до мястото на експлозията.

Дъв видя капитан Рорк. И Бама. Къде бяха Рита и Бланкет? Франклин?

Камионът на екипа беше паркиран до една линейка на южната страна на моста. Дъв си проправи път през редицата полицаи, като размахваше значката си, и се втурна към Рита. Тя пушеше и гледаше с безжизнен поглед надолу, между камиона и линейката. Там имаше чувал.

Дъв се вкопчи в ръката ѝ.

— Кой, мила? — Но видя, че Франклин седи зашеметен на парапета.

Очите на Рита бяха широко отворени и празни.

— О, Джими.

— Какво стана?

— Не знам. Никой не знае.

— Къде беше той?

— Под моста. С пушката, за да взриви устройството. Беше нещо обикновено, Джим. Защо...

Дъв се приближи до чувала, коленичи и започна да го разкопчава.

— Не прави това, скъпи — помоли го Рита. — Той не би искал да го запомнят така.

— Остави го — каза ядосано Бама отзад. — Нека да види и да знае. Като всички нас. — Дрънчащ удар накара Дъв да се обърне.

Мейнър беше ударил една от стоманените подпори с юмрук и размахваше във въздуха окървавените си кокалчета. — Червеи и смотаняци! — Направи го пак. — Червеи и шибани смотаняци!

Рита се приближи до него и те застанаха неподвижно, прегънати на светлината на пожарните коли.

Дъв разтвори чувала до гърдите.

Мъртви стъклени очи го гледаха през отворите на черна качулка. Изведнъж Дъв почувства, че пропада в празно пространство. Въпреки това виждаше собствените си ръце да вдигат маската, откривайки обгореното, обезобразено лице на момиче. „Отивам до Кросмаглен съвсем за мъничко... и се връщам при теб“.

Той бързо дръпна ципа на чувала и се изправи.

Герити минаваше покрай малка зарзаватчийница, чийто собственик тъкмо затваряше за през нощта. В задушния въздух все още се виеше дим, въпреки че магазинчето беше през две пресечки от Мемориъл Драйв. Герити спря и се обърна.

— Прекрасни ябълки.

— Благодаря. — Италиански акцент.

— Имате ли нещо против да си избира една?

— Ако побързате.

Герити се приближи до сандъка с ябълките и започна внимателно да ги опипва.

— Всички са толкова твърди. Как е възможно да са толкова пресни по това време на годината?

— От Нова Зеландия са.

— Каква е тази красавица? — Червени ивици върху наситено жълт фон.

— Гравенщайн. — Продавачът спря на средата, докато спускаше брезентовото чергило. — Май е станала някаква експлозия, а? Сигурно е изтичане на газ.

— Ами това приятелче със странната форма?

— Тъъ... Червен Астрахан.

— Как е на вкус?

— Какви предпочитате — кисели или сладки?

— О, колкото по-кисели, толкова по-добре.

— Ще ви хареса.

Герити понечи да бръкне в джоба си, но човекът махна с ръка.

— Няма нужда... Благодаря ви, господине. Приятна вечер.

Герити захапа ябълката. Страхотна. Трябва да запомни името. Червен Астрахан. Той се насочи с небрежна походка към Мемориъл Драйв, където голяма тълпа се блъскаше в жълтата лента, опъната от полицията. Глутници полицаи. И повече пожарни, отколкото Герити някога беше виждал накуп. Съвсем различно от Белфаст или Лондондери. Там британската армия още щеше да води парада, а кралските сапъори щяха неистово да търсят задължителното второ устройство.

Той се мушна в шумното стълпотворение.

Разгърдено момче подскачаше на пръсти, развълнувано от голямото бум. *Ах, първичната радост, която дарявам.* Преди много време, наблюдавайки същата реакция у децата в Белфаст, Герити беше достатъчно глупав да повярва, че причините са политически. Но това бе нещо много по-дълбоко от политиката. Светът искаше огън и сяр. Не двеста канала на кабелната телевизия. Не видеостени и увеселителни паркове колкото Люксембург. Искаха да видят как всичко се срутва, знаейки, че ще се почувстват облекчени след колапса.

Някаква матрона с украсена с пайети рокля захласнато се взираше през оперен бинокъл. Жената на харвардски професор на връщане от „Симфони Хол“, предположи Герити.

— Извинете, госпожо — каза той.

— Да? — Продължаваше да се усмихва. Можеше да познае джентълмена, когато го срещне. Дори и на бомбен атентат.

— Бихте ли били така любезна да ми позволите да хвърля един поглед през бинокъла ви? Ще ви бъда вечно признателен.

— Разбира се.

Герити фокусира погледа си върху сапъорския екип, който пресяваше отломките в търсене на улики.

— О, да — рязко произнесе той.

— Нещо не е наред ли? — попита жената.

Герити не беше сигурен. Чувстваше любопитна смесица от облекчение и разочарование. Джеймс Дъв беше жив. Цивилното му облекло се открояваше на фона на сините униформи на колегите му.

— Не, госпожо — каза той накрая. — Вероятно не. — Върна ѝ бинокъла и се отдалечи, замислено дъвчейки ябълката.

Не беше лесно да постигнеш пълен контрол върху ситуация като тази. Прекалено много променливи величини. Прекалено много случайности, трагични и непредвидими. Но Герити знаеше какво иска най-много. Ако е възможно. Искаше Лиам Макгивни да моли да умре накрая. Искаше крайният акт да бъде убийство от милосърдие, неочаквана милост, която да затвори кръга на прекъснатото им приятелство. Само тогава Герити щеше да бъде свободен.

А как да постигне това?

Като измъчва Лиам, като убива и осакатява най-близките му. Като направи живота му толкова ужасен, че смъртта да бъде празник.

Цивилни детективи се вряха из тълпата, извадили белезници, задаващи лишени от смисъл въпроси, изслушващи безполезни отговори.

— Ей ти — каза един от тях и сграбчи Герити за ръкава. Еднакво очарователни по цял свят. — Видя ли нещо?

— Нищо, полицай — отвърна той с американски акцент, отскубна се и отмина. — Нищо, освен пътеката пред мен.

Дъв изтощено вдигна глава и погледна обгорената кула на моста през слабия дъжд. Косата и раменете на смокинга му бяха подгизнали, ръцете му бяха почернели от саждите. Опита се да се концентрира върху атентата, да прецени какво точно е станало. Но където и да погледнеше, виждаше Бланкет Макнолти. Виждаше го да хвърля буца хайвер от съомга в едно езеро горе в Мейн, когато половината екип отидоха заедно на риба. Всички се почерпиха с „маргаритки“^[1] и бира „Дос Еквис“ и през нощта Бланкет, който вече веднъж си беше губил зъбите при друго пиянско изпълнение, пусна изкуствената си челюст в хладилната чанта. Смяташе да си я вземе на сутринта, преди да направи каквото и да е друго, дори преди да посети лагерната тоалетна. Само че Бама го изпревари, бръкна вътре със затворени очи и крещейки, извади ръката си, в която стискаше човешки зъби. „Кого сме убили?“ — викаше той.

Дъв се усмихна при спомена за Бланкет, който се смееше със сълзи и наричаше Бама невеж малоумник, а половината му предни

зъби липсваха.

Усмивката му бързо угасна.

Кучето се дръпна нетърпеливо на каишката си. Дъв почти беше забравил, че го държи.

— Какво има, момчето ми?

Лабрадорът завря носа си в безредна купчина отломки. Дъв бръкна вътре и извади обгоряло парче бетон. Прекара пръста си отгоре. Леко мазно усещане. Той го подуши, издавайки същите звуци като кучето преди малко. Беше трудно да се определи по този начин. Носът му беше запушен от дъжда. Той допря крайчето на езика си до бетона. Познат вкус... но откъде? Картотеката му, базираща се на личен опит и документираща експертизите му в съда, включваше повече от четиристотин случая.

Той прибра парчето в джоба си в момента, когато Бама дойде за кучето. Лицето му, както на всички останали, изглеждаше измъчено и изпито.

— Намери ли нещо, лейт?

Бама никога не го беше наричал така преди. Това беше обръщението на Бланкет към него.

— Може би някакъв остатък. Помниш ли цвета на пламъка?

Бама поклати глава.

— Съжалявам, бях в камиона. Стана по-бързо, отколкото мислех.

Рита като че ли си спомняше жълто-оранжев пламък. Може би черен барут. Рорк смяташе, че е доловил зелен оттенък в оранжевото. С-4. Но Дъв мислеше, че е забелязал оранжево-червено в последните секунди на взрива от балкона на „Четири сезона“. АНФО^[2]. Амониев нитрат и дизелово гориво. Мазното на пипане парче, което беше намерил, като че ли потвърждаваше това. Но още беше много рано да се твърди със сигурност.

— Ето ти песа — каза Дъв, протегна се и почеса кучето между ушите за довиждане. Застанал неловко с пъхнати в джобовете ръце, той въздъхна и каза:

— Мислех си за онзи път, когато отидохме на риба в Мейн... И целият ти улов бяха зъбите на Бланкет.

— Това шибано копеле — изръмжа Бама и отклони погледа си.

— Да, това шибано копеле. — Дъв не знаеше какво повече да добави. — Виж какво, трябва да се обадя по телефона. А, моля те,

погрижи се никой да не използва мобифон на моста, докато не сме абсолютно сигурни, че е чист. Не искам да задействаме второ устройство със собствените си предавания.

— Ще предам, лейт.

— Ако ти потрябвам, ще съм в тази кабина. — Дъв закри изтощено към кръстовището на Мемориъл Драйв и Ривър стрийт. Бама щеше да се оправи. Но Рорк беше в много лоша форма. Той хващаше всеки за слушател и започваше да обяснява защо не се е опитал да обезвреди устройството. Всяка минута излизаше с нови възможни взриватели. Дъв се опита да му каже, че понякога късметът си е късмет и никой не би се съгласил с това повече от Макнолти. Но капитанът само плесна с ръце и измисли още една причина, поради която е трябвало да се използва пушката.

Дъв влезе в телефонната кабина и за момент се загледа в моста през напръсканото от дъжда стъкло. Вкусът му беше натрапчиво познат — като откраднато от олтара вино. Гориво, изкуствен тор, но и още нещо.

Той набра номера на хотела. Изчака да го свържат със стаята, притиснал чело до хладното стъкло.

— Да? — каза Кейт.

— Бланкет е мъртъв.

Гласът ѝ се смекчи. Съвсем малко.

— Какво се е случило?

— Не знам. Още проверяват... — И тогава за първи път осъзна, че Бланкет го няма. Завинаги. Бързо сложи ръка върху слушалката.

— Джим?

Той ухапа разраненото място от вътрешната страна на бузата си и махна ръката си.

— Тъъ, ще се забавя тук — каза той. — Снощи беше прекалено тъмно, за да открием нещо.

Тишина.

— Можеш ли да се оправиш със стаята? — попита той.

— Предполагам.

— Искам да кажа, не се предполагаше меденият ни месец да е такъв. Коста Рика, нали?

Пак тишина, после тя каза:

— Какви са плановете ти, Дъв?

— Да приключа тук колкото мога по-бързо. Да се върна вкъщи и да се натопя в горещата вана.

— Имам предвид екипа.

Той замълча, като се опитваше да измисли начин да я накара да разбере защо днес трябва да бъде с екипа. Но не знаеше откъде да започне. Може би всичко започваше от първата сутрин, когато се появи в сградата на сапърския отдел, и хората, които щеше да обикне, се държаха с него като с лайно. Печелеше любовта им с всяко повикване.

— Нищо не се е променило, Кейт — каза той накрая. — Утре подавам молба за преподавателска работа.

— Сигурно.

— Недей така. Толкова съм уморен, че едва се крепя.

Чу я да въздъхва.

— Окей. Ако не съм си вкъщи, когато се прибереш — сърцето му прескочи удар, докато тя завърши изречението си, — ще бъда с Лизи в „Св. Себастиан“. Има разпродажба, а след това ще хапнем по нещо. Леля ми щеше да ме отмени, но сега мога и аз да отида.

— Може би ще можем да вечеряме заедно.

— Може би. — После тя добави: — Съжалявам за Бланкет.

— Аз също. — Изведнъж разбра защо лицето на Бланкет изглеждаше толкова различно снощи. Изкуствената му челюст липсваше. — Доскоро, Кейти — беше всичко, което успя да каже, преди да затвори.

[1] Вид коктейл. — Б.пр. ↑

[2] ANFO — Ammonia Nitrate and Fuel Oil. — Б.пр. ↑

7.

Герити едва не се разсмя, когато заобиколи ъгъла и видя статуята.

Ега ти иронията.

На вратата на училищния двор — католическото училище, което посещаваше доведената дъщеря на Лиам Макгивни — стоеше свети Себастиан. От бронз. Завързан за ствола на дърво, с умолителен поглед, отправен към небето, и набучено със стрели тяло. И защо римските стрелци му бяха сторили това? Защото влязъл в армията под фалшив претекст, криейки в мъжествените си гърди нежното сърце на християнин. Лиам бе направил същото с ИРА. Беше допуснал сърцето му да вземе връх над дадената клетва. Според легендата свети Себастиан не умрял от страшните рани. Една християнка — май се казваше Ирена — го намерила в безсъзнание, увиснал на въжетата, и го излекувала. Себастиан отново декларирал вярата си. Майната им на имперските стрелци — този път император Диоклециан заповядал да го пребият до смърт с тояги.

И сега, докато вървеше към вратата, Герити развеселено фиксираше жената, изиграла ролята на Ирена за Лиам.

Кейт О'Брейди-Дъв.

Или поне тя си мислеше, че това е името ѝ на омъжена жена.

Тя предлагаше дрехи, стара форма за печене на вафли и увити в найлон курабии, поставени върху задната врата на камионетка. Вниманието привличаше един джип „Рангльър“ — куп ръждясало хромирано желязо.

Герити запомни регистрационния номер и си отбеляза подсиленото шаси.

Родителите на учениците правеха нещо като битпазар. При това в неделния ден. Накъде отиваше църквата? Герити прочете за събитието във вестника. Семейство Дъв със сигурност бяха в центъра на местния живот. Едва във вторник Герити се натъкна на съобщение за сватбата и

снимка на булката на светската страница. Тогава реши, че снимката силно преувеличава.

Но не.

Тя беше още по-привлекателна на живо. Цигуларка от „Бостън Попс“. Тук се откриваше интересна възможност.

Герити стоеше от другата страна на претъпкания тротоар, на който беше паркиран рангльърът, и симулираше интерес към някакви боклуци, натрупани върху масичка за карти. Чу как доведената дъщеря на Лиам, Лизи, казва на майка си:

— Осемнайсет долара и трийсет и пет цента, мамо. Достатъчно за нова рокля.

А Кейт отвърна нежно, но твърдо:

— Те не са за нови парцалки, дечко. Правим това да съберем пари за компютри на училището.

Да, точно такъв характер би привлякъл Лиам Макгивни. Собствената му майка го шамаросваше по ухото преди всяка забележка. А и старият Макгивни не беше образец за подражание. Напротив, той бе живото свидетелство за това как британското управление може да изврати ирландския дух. Пияница, живеещ от социалните помощи до деня, в който той и жена му изгоряха в умишлено предизвикан пожар. Поне им бе спестена съдбата на собствения баща на Герити, който умря с насрани гащи в ъгъла на една кръчма.

Докато изучаваше курабиите на Кейт, Герити се усмихна.

Тя му върна усмивката някак притеснено.

Герити продължи нататък, като се оглеждаше за Лиам. От него нямаше и следа. На работа без съмнение.

— Колко струва градинският маркуч? — попита Герити една пълна жена с весели очи.

— Какво ще кажеш за един долар, сладур?

— Ето два. Единият е за Себастиан. Като го гледам, би ударил едно. С чисто медицинска цел, сигурен съм.

Тя се разсмя и плесна с длани разтворените си колене.

— Ама че сте майтапчия!

— Признавам се за виновен. — Герити отмина с маркуча, намотан на рамото му. Откри външен термометър и кафеварка

„Крупс“. Всички на намалени цени. Джеймс Дъв още го нямаше. Добре, каза си той. *Свърших всичко, за което дойдох днес.*

Почти беше стигнал до последната маса в дългата редица, когато забеляза грозновато момче, което седеше със скръстени крака в калта. То си играеше с нещо изключително интересно.

— Да не сте ударили голямата печалба, мистър? — попита го някаква жена, очевидно само за да му покаже, че момчето е нейно.

Детето не интересуваше Герити. Играчката обаче го очарова. Той коленичи, без да обръща внимание на калните лекета, и съсредоточено загледа как хлапето пуска черно топче за игра по наклонен улей. То направи една обиколка, падна в една дупка, направи още две обиколки и спря рязко. Ролба за топчета.

— Колко струва това? — попита Герити.

— То е на Джъстин — отговори жената. — Не се продава.

— Жалко. — Герити се намръщи. — Надявах се да го взема за племенника ми. Той живее в Дъблин. Там не мога да му намеря такава хубава играчка. — Намигна на момчето. — Знаеш ли къде е Дъблин?

— Ню Джърси?

— Точно така. Горкият малък Кевин. Щеше да значи толкова много за момчето. На легло е от месеци.

В очите на хлапака се появи подозрение. По времето на Герити добрите сестри доста биха се поизпотили с това дете.

— Защо е на легло?

— Катастрофа. Загуби крака си, наистина.

— Не е трябвало да кара.

Герити се изкиска.

— Не, наистина. Но тази играчка би означавала много за него.

Момчето повиши тон.

— Няма да я получи! — След това пусна ново топче.

Герити погледна жената с израз на дълбоко разочарование.

След минута тя каза:

— Е, добре, предполагам, че мога да намеря на Джъстин друга.

— Мамо!

Герити извади пачката от предния джоб на панталоните си. Измъкна петачка и я подаде на момчето.

— Десет.

— Много добре.

Момчето грабна двете банкноти и Герити се сдоби с играчката. Умно направено. Върна топчетата.

— Не ми трябват.

Жената извади аудиокасета и я размаха като проститутка, чакаща на стълбите.

— Интересува ли ви запис на „Ю Ту“?

— Имате предвид шпионския самолет? — попита Герити. — Какво да му слушам.

— Не, тъпчо, ирландската група. Хайде, всеки е чувал за „Ю Ту“. Вие сте ирландец, нали?

— Простете невежеството ми. За известно време бях встрани от нещата. — Герити огледа обложката, чувствайки се до голяма степен като пришълец от открития космос. Някакви ирландски хулигани на фона на ерозирал пустинен склон. — Но ще я чуя, щом толкова ми я препоръчвате. Да видим какво правят момчетата в днешно време. Колко?

— Дванайсет долара.

Беше надушила глупака. Герити обаче бодро плати.

Точно преди ъгъла той се обърна и погледна назад, движейки се на заден ход.

Още виждаше червената коса на Кейт О'Брейди. Хвърляше огнени отблясъци под агонизиращия свети Себастиан.

— Лека нощ, Ирена — каза той.

Стискайки в едната си ръка стиропорна чашка с кафе, Дъв отключи бронираната врата и я бутна навътре. Както винаги, в склада за експлозивни миришеше на мухъл. Като в гробница, помисли си той. Но освен това въздухът беше и силно парлив заради всички вещества, съдържащи азотна киселина.

Потърси пипнешком ключа на лампата върху бетонната стена.

Гола прашна крушка освети рафтовете с наредени по тях устройства и фрагменти от бомби. Някои бяха веществени доказателства, очакващи процеса. Други, със залепени етикети, бяха приготвени за унищожаване веднага щом екипът намереше време.

Дъв провери дали е заключил вратата след себе си.

Складът беше построен така, че в случай на евентуална експлозия покривът да сдаде преди стените — ако вратата е затворена. Тогава ударната вълна би отишла нагоре, вместо да изравни със земята площта за конфискувани превозни средства, която ограждаше склада.

Дъв отпи глътка топовато кафе и погледна часовника си. Пет и четвърт. Забрави за вечерята в „Св. Себастиан“.

Хвърли чашката в кошчето и тръгна бавно по главния коридор. Докато вървеше, четеше етикетите. Един от тях го прободде. Подписан от полицай Е. Макнолти. 9 октомври 1988. Когато Бланкет е надраскал това, са му оставали още шест години живот. Ненормална мисъл.

Денят беше изпълнен с тях.

Намери един от случаите, които търсеше. Експлозия на бомба в тоалетната. Извади усукания фрагмент от кутията му и вдиша дълбоко с допрян нос. Черен барут. Лютеше. Направо пареше.

Беше тук, за да освежи обонятелната си памет.

— Не — каза той след втората проба. Взривът на моста на Ривърстрийт не беше причинен от черен барут.

След това намери остатъка от пластичен експлозив С-4, с който някакъв ватман, на когото светът му беше докривял, вдигна във въздуха мотриса на транспортната компания в Масачузетс Бей. Дъв отново вдъхна дълбоко, затваряйки очи, за да долови миризмата попълно.

— Няма начин — реши той.

Накрая разопакова веществените доказателства от един стар случай с АНФО. Амониев нитрат и гориво. Най-често изкуствен тор и нефта. В този случай терористът беше изпълнил заплахата си, буквално изпарявайки шефа на компания за превози с устройство, от което останаха само парченца.

— Да — каза той. — АНФО.

Лабораторният анализ можеше да го потвърди за няколко дни, но Дъв трябваше да е сигурен по-рано. Беше се сблъскал с талантлив, може би дори на световно равнище терорист. В този момент той беше на свобода и сглобяваше следващото устройство.

Дъв сравни още веднъж двата образца. Имаше разлика — слаба, но доловима. Това от моста лютеше повече. За няколко секунди го заболя главата.

Гаражни разпродажби.

Така им викаха американците. Чудесен обичай, помисли си Герити, докато въртеше педалите към района на складовете покрай Инър Харбър. Той си тръгна от „Св. Себастиан“ едва когато се спъна в разрешението на транспортния си проблем — велосипед без скорости на една поляна, претъпкана със стоки. Гумите бяха здрави и имаше телена кошница, така че сделката бързо бе сключена за петнайсет долара.

— Да имате някаква здрава торба? — запита Герити разпоредителя, който се порови около минута, след което изтръска някакви яйцеподобни неща от чувал от зебло.

— Какво е това?

— Сили Пати^[1]. Имах магазин за играчки в Роксбъри. Чернилките ме разориха. Никога ли не сте чували за Сили Пати?

Жената в училищния двор го бе нарекла тъпчо. А ето сега и Сили Пати. Думите като че ли винаги се движеха на групи.

Човекът отвори едно яйце и показа на Герити съдържащата се вътре субстанция. Възрозова, тя приличаше на някои от пластичните експлозиви. Той я разкъса на две като карамел, после отново я направи на буца.

— Колко струва? — попита Герити.

— Ами не знам... Два долара на парче?

— Става. — Всички тези странни и неочаквано полезни неща в тази страна бяха просто възхитителни. Герити се чувстваше, като че ли изведнъж е попаднал на железни сечива, след като досега е разполагал само с каменни.

Въртеше педалите по пътеката между два изоставени склада. Тя беше толкова тясна, че само пешеходец или велосипедист би могъл да мине по нея. Не и автомобили, което караше Герити да се чувства малко по-сигурен, че полицията няма да го изненада от тази страна. Той зави по дългия кей, минавайки покрай мароканския кораб, който го беше докарал в Бостън.

Ниските облаци, реещи се над пристанището, закриваха „Логан Интернешънъл“, но Герити чуваше самолетите, които излитаха и се приземяваха.

Отново беше започнало да ръми. Великолепна нощ да си стоиш на закрито с бутилка и нещо интересно за вършене.

На края на пътеката слезе от колелото и усмихнато загледа „Долфин Рънър“. Той се беше килнал застрашително надясно, което само радваше Герити. Така корабът изглеждаше по-необитаем, отколкото беше всъщност. Герити качи колелото си по рампата, която застрашително скърцаше под краката му с изгнилите си дъски, и го сложи на ръждясалия кварталдек. Преди много години екипажът е стоял тук, облечен в бяло, и е посрещал на борда синьокоси матрони и техните шкембести, дъвчеци пури съпрузи. Герити още усещаше присъствието на тези доста светски духове, чуваше как раздражителните им повиквания към стюарда отекват надолу по сенчестите коридори.

Той скри велосипеда си зад една спасителна лодка, извади от кошницата пълния със съкровища чувал и го пренесе през люка. Там се намираше главният салон. От стените на парцали висеше червено кадифе. Застоялата дъждовна вода беше образувала локви по цялата преграда на щирборда. Той мина по наклонената палуба, между завинтените за пода маси за игра. Блекджек, рулетка, крапс^[2]. Всичко необходимо за облекчаването на основната болка на преуспелите — скуката. Само че това бяха незначителни начини да рискуваш в сравнение с това да заложиш живота си на бомба.

Герити се изкачи по стълбата към мостика.

Масата за карти беше покрита с инструментите, които беше свил от техника, плюс някои специалитети, намерени по гаражните разпродажби. Към една от гредите на масата бяха завинтени капачки от буркани, пълни с дузина различни вещества. Контрастиращите оттенъци на червено, жълто и зелено придаваха на работното му място вид на средновековна аптека, което доста му харесваше.

Той се отпусна в капитанското кресло, въздъхна със задоволство след усилията през деня и изпразни чувала върху масата. Бе подпрял двата ѝ крака, за да компенсира наклона. Въпреки това яйцето със Сили Пати се изтъркаля на пода и спря, като се блъсна в стария телевизор, който беше намерил в кабината на домакина.

В лошо състояние — помисли си той, докато вдигаше яйцето. Добро напомняне за това, в колко лошо състояние беше светът.

Герити се завъртя и погледна контролната конзола, където беше поставил оловна фигурка на Правосъдието от гаражната разпродажба на един съдия. Явно и богатите си позволяваха това удоволствие. Той докосна циферблатите с яйцето, облегна се назад и се усмихна.

Очите му се спряха на снимката, която беше закачил на конзолата. Две момчета, долепени до въжето в онзи далечен училищен двор в Белфаст.

— Ах, скъпи Лиам — тъжно каза той. — Не е за вярване, че се стигна дотук в нашите отношения. — Герити се наведе напред, като че ли слушаше отговора на усмихнатата момчешка уста. — Какво казваш? Защо протакам с убийството ти? Ще ти обясня с ей тази шашма. Я ми кажи, изпускаш ли се понякога с някоя дума от едно време като шашма? Не? — Герити взе играчката и я сложи пред снимката. — Лиам, виждаш ли всички лупинги, завои и неочаквани пропадания на тази измишльотина? Така би трябвало да изглежда житейският опит. Пълен с всевъзможни усещания. Всяка възможна тръпка. Тогава, когато всичко свърши и застанеш на ръба на гроба си, знаеш, че си е струвало. Това е, момко — искам да знам, че си е струвало с Лиам Макгивни.

Замислената усмивка на Герити се превърна в гримаса, когато вдигна мобифона, взет назаем от едно от пияндетата в „О’Дауълс Пъб“. Набра справки.

— Бостън, моля — каза той. — Полицейското управление. Да, сапърският отдел. Трябва ми и адресът.

[1] В буквален превод Сили Пати означава нещо като тъп, фалшив маджун. — Б.пр. ↑

[2] Игра с два зара. — Б.пр. ↑

8.

Дъв крачеше напред-назад из класната стая. Класът не беше голям. Само сержант Франклин плюс трима патрулни, прикачени към специалните подразделения или отдел „Наркотици“, където биха могли да се сблъскат с взривни устройства. Франклин изглеждаше кисел, но внимаваше. Без съмнение в събота вечерта най-последно му беше просветнало, че по бързата писта към статута на супер ченге има и някои хлъзгави завои.

— Добре — каза Дъв. — Да прегледаме анти манипулационните механизми... и, Болински, ако още веднъж погледнеш шибания си „Таймекс“, ще ти го навра в задника.

— Да, лейтенант. — Полицаят се облегна назад и скръсти ръце върху мускулестите си гърди. В днешно време всички вдигаха тежести.

Дъв спря за момент. *Намали малко*, каза му вътрешният глас. *Прекалено строго го даваш. Това все пак е първият ден от основния курс.* Но всеки път, когато затваряше очи, виждаше лицето на Бланкет, оброчено от чувала.

— Задействане при натиск, Франклин. Ти си на мястото на капитан Рорк и се мотаеш с онова устройство на моста на Ривърстрийт преди две вечери. Какво би потърсил във връзка със задействането при натиск?

Сержантът се размърда и си пое дъх.

— Микропрекъсвач, свързан с варела. Може би жица.

— Това е друга категория взривател. Но добре, потърси и жица. Търси всичко под слънцето. Какво представлява трептящият прекъсвач, Болински?

— Точно както звучи. Задейства устройството, ако то бъде разклатено.

Дъв кимна.

— Ами термичният механизъм, Хъчинсън?

Празен поглед.

— Господи, човече, ти да не си мислиш, че това ти е школата по взимане на отпечатьци? — Дъв се опита да се успокои, но сякаш отново разкопчаваше онзи чувал. — Мислиш ли, че ако прецакаш нещо тук, нещата се свеждат само до картичка със сбъркан файл?

— Не, сър.

Дъв направи пауза, за да се успокои.

— Обясни ми термичния механизъм, Франклин.

— Ъъъ...

— Господа, това е известна последна реплика в сапъорския отдел. „Ъъъ“. Записват го на надгробната ви плоча заедно с „О, мамка му“.

Франклин го изгледа кръвнишки и каза:

— Това е механизъм, предназначен да възпрепятства обезвреждането посредством охлаждане или нагриване. При охлаждане напрежението в батерията спада, тоест енергийният източник на устройството престава да действа...

— Може би — прекъсна го Дъв. — Лично аз смятам замразяването за половинчата мярка. Случвало ли ви се е да не можете да запалите колата си в някоя студена сутрин и само час по-късно да тръгне от първия път? — Очите му срещнаха ядосания поглед на Франклин. — Да, сержант?

— Мустангът ми е с хубав акумулатор, лейтенант.

Дъв отново направи пауза. *Мислят си, че съм ненормален. Нищо, може би тази сутрин това ще е от полза.*

— Анти сондажен механизъм, Андерсън.

Болински прошепна:

— Девствен пояс.

Това, което вбеси Дъв повече и от прекъсването, бе, че Франклин също се изхили. Той беше шеф. Предстоеше му да ръководи, а не да завързва приятелства.

За няколко секунди Дъв не каза нищо, само се взираше в масичката, сбутана до стената. Тя беше покрита с най-различни бомби, мини и ракетни снаряди — дяволски изобретения, достатъчни да отрезвят всеки шегаджия.

Но всички те се смееха.

— Утре — тихо започна Дъв — погребваме член на този екип. Той беше опитно ченге. И приятел. Но въпреки това той или някой

друг от екипа е сбъркал нещо. Откъде знам ли? — Той огледа четиримата. — Точно в този момент той лежи на масата за аутопсия. Ето откъде знам. Полицай Макнолти няма да дослужи до пенсия. Той е мъртъв!

Всички, освен Франклин отклониха поглед.

— В другите отдели можете да замажете едно обикновено осиране. Може би е добре за бойния дух да се постъпва така. Само че нашите осирания са прекалено зрелищни, за да се сметат под чергата... — От навъсените им лица Дъв разбра, че е постигнал своето. — Така че тази сутрин започваме с правило номер едно — винаги търсете второ устройство. Ако намерите едно, разчитайте, че братчето му е някъде наоколо. Винаги очаквайте да се сблъскате с неочакваното...

— Извинете, лейтенант...

— Какво има, Франклин?

— Това не е ли по-скоро трик на ИРА? Мисля, че го четох някъде в материалите, които ми даде капитанът.

За момент Дъв не каза нищо.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами каква е вероятността наистина да се сблъскаме с подобна ситуация в тази страна? — И Франклин го дари с ведра усмивка, чийто смисъл Дъв разбра отлично.

Той убеди Рорк да накара сержанта да повтори основния курс — макар и само за да бъде сигурен, че няма пропуски в знанията му. Франклин съвсем естествено възнегодува.

Нека.

— Моля те, иди до олтара, Антъни.

— До олтара ли?

Дъв посочи масата с устройствата.

— Позната ли ти е малката сладурана, която наричаме Скокливата Бети?

— Да — отвърна Франклин, приближавайки се към масата.

— Великолепно. Отнасяй се към нея с уважение. Заредена е.

Франклин замръзна на място, но се усмихна.

— Какво говорите, лейтенант?

— Пристига нова-новеничка от пясъчните дюни на Кувейт благодарение на щедростта на американската армия. Обезвреди я.

Франклин не помръдна.

— Господа — рече Дъв. — Мислите ли, че сме толкова глупави да ви дадем необезвредени боеприпаси още първия път?

Вече по-предпазливо, Франклин измина останалото разстояние до масата. Болински се хилеше смутено, но и той потропваше нервно с крак.

— Първо ни разкажи как действа Бети, Антъни. Капитанът твърди, че имаш забележителна памет.

Франклин облиза устни.

— Ъ, ударниковата пружина на изхвърлящия заряд забива в капсула ударника, което привежда в действие задвижващия заряд... — Той леко се премести вляво, без да чуе слабото изщракване на пода под него.

— Остани на място — заповяда Дъв.

Франклин любопитно се огледа и попита:

— Защо?

— Просто направи каквото ти казвам. В тази класна стая аз съм господ. Властите на Бостън най-глупашки са ми поверили живота ви и аз смятам да злоупотребя с това доверие. Продължавай.

— Задвижващият заряд изхвърля шрапнелния контейнер от покритието и развива запалителния кабел. Когато, ъъ, контейнерът достигне края на запалителния кабел, щифтът на детонаторния ударник се издърпва...

— Справяш се страхотно — каза Дъв. — Музика за ушите ми. Как се върти носачът на детонаторния ударник?

— Посредством спирален зъбец в контейнера. Движението на носача на ударника предизвиква експлозия чрез контакта между ударника и детонатора. — Франклин не можа да се въздържи и се усмихна самодоволно. — Накратко, изстрелва се на височината на чатала и ти откъсва топките.

Дъв изръкопляска бавно и подигравателно.

— Гладко говориш, Антъни. Ако можеше и да ходиш така...

— Лейтенант?

— Скокливата Бети на масата пред теб е обезвредена.

Франклин въздъхна дълбоко.

— Значи излъгахте.

— Да. Точно като копелето, което уби Макнолти. — Франклин понечи да се раздвижи, но Дъв кресна: — Замръзни на място!

— Защо бе, човек? Нали е обезвредена?

— Тази на масата да. Тази, върху която си стъпил обаче, не е.

Франклин бавно се наведе и забеляза един квадрат линолеум с по-забележим шев от останалите. Той стоеше точно върху него.

— По дяволите.

— Не чу ли Бети да щраква, Антъни?

— Не. — Раздразнено.

— Много лошо. Този бизнес изисква постоянното използване на петте сетива плюс шесто чувство. Както и да е, как обезвреждаме Бети според учебника?

Франклин погледна нагоре. Дишането му отново се беше учестило.

— Трябва да се намери път под нея. Да се види ясно гадният ударник на детонатора.

— В такъв случай си имаш занимание, *Тони*. — Докато крачеше към вратата, Дъв каза на останалите: — Окажете му всичката подкрепа, която можете, момчета. Ще изхвърля всеки, който се втурне към безопасното място. Единствената безопасност, която имате от сега нататък, е съвместната работа. — Очакваше поне един от тях да сдаде багажа. Никой. — Между другото — добави той и завъртя бравата, — всичките ми бетита са с таймер. Така че, господа, може би разполагате с трийсет секунди. Може би с трийсет часа. Това прави работата толкова интересна.

Дъв беше забелязал Рита през грапавото стъкло. Докато излизаше, тя надзърна вътре.

— Доколкото виждам, училището е тип-топ — прошепна тя. — Тримата вече са се попикали, а Франклин е на границата на пълно спиране на сърдечната дейност.

— Не мога да повярвам, че са толкова тъпи.

— Помниш ли аз колко бях тъпа?

— Не чак толкова.

— Ти си сладур. — Рита извади от вътрешния си джоб плик от кафява хартия. — Ще го запазиш, нали?

Дъв провери дали четиримата още са погълнати от практическото упражнение, махна канапа и извади резултатите от

аутопсията. Беше му трудно да повярва, че всички измервания и забележки на патологоанатома описват човека, с когото се бе напивал стотици пъти, с когото беше ходил на риба в Мейн, когото беше видял жив и здрав преди по-малко от четирийсет и осем часа.

— Добре ли си, Джим?

Идвайки на себе си, той ѝ намигна:

— Наред съм.

— Сигурна съм, че Кейт е бясна заради събота вечерта.

— Защо?

— Защо, вика. Миличък, едно е да те зарежат в църквата. Съвсем друго е да те зарежат в брачните покои.

— Не е точно така.

— Знам.

— Тя разбира, Рита.

— Надяваш се, че разбира. — Рита го избута леко встрани и каза достатъчно силно, за да я чуе класът: — О, те са на бетитата. Най-гадната част от целия скапан курс, ако питаш мен. — Другите трима се бяха скупчили около Франклин и му даваха безполезни съвети. — Знаете ли, в началото се казвах господин Рич Дърджин. От бетитата насам съм госпожица Рита Дърджин.

Четиримата само я зяпнаха.

Тя се върна в коридора и се оплака на Дъв:

— Нито едно от копелетата не се засмя. Господи, те не разбраха, че се майтапя!

— Точно в този момент не знаят нищо със сигурност. Освен че съм напълно луд.

Тя се поуспокои.

— Сигурен ли си?

— Убеден съм.

Тя се завъртя, излагайки на показ бедрата си.

— Изчезвай оттук — рече Дъв. — Какво е това — операция, целяща да ме притесни сексуално?

Рита продължи нататък, а никотиновият ѝ смях отекваше по коридора.

Дъв влезе обратно в класната стая.

— Докъде стигнахме?

— До голямото осиране — призна Франклин.

— Точно така — от момента, в който се съсредоточи върху първото устройство, без дори смътно да заподозреш, че има и второ, което се спотайва под краката ти.

— Окей, лейтенант — попита Болински, — какво бихте направили вие на мястото на сержанта?

— Бих умрял.

— О, хайде стига глупости, сър — каза Болински.

— Съвсем сериозно. Това важи за когото и да било. Нагазиш ли прекалено дълбоко в капана на бомбаджията, няма измъкване. Независимо от това колко сте опитни. Макнолти беше в екипа от девет години. — Дъв се отправи към защитния костюм, който висеше на стената.

— Какво правите? — попита Франклин.

— Наречи го безопасен секс. Взимам предпазни мерки, преди да ви го начукам и на четиримата.

Болински най-после се разсмя.

— Той няма да взриви цялото здание.

— Няма. Бети ще съсипе само тази стая, но не и цялото здание.

— Той само ни мъти главите — заговорнически каза Андерсън.

— Убеден ли си?

— По дяволите, да, лейтенант — отвърна той. — Вие не сте откачен.

— Доколко ме познавате?

Мълчание.

— Точно така. — Дъв свърши със закопчаването на костюма и посегна към шлема. — Ще ви разкажа една истинска история. Преди години бях в Армейската школа за взривоопасни устройства Редстоун Арсенал, Алабама. Там се запознах с полицай Мейнър, който сега е член на екипа. Можете да го питате за истинността на това, което ще ви разправа. Мислехме, че инструкторът ни мъти главите по време на едно практическо упражнение като това. Само дето не беше така. Взриви се на парчета из целия полигон. Рани двама курсанти. Оказа се, че съпругата му, за която бил женен от двайсет години, избягала. Имаше дългове и пиеше прекалено много. И мразеше тъпи студенти, особено къдрокосите — като кучия син, който му беше откраднал жената. — Дъв се ухили и свали предпазния шит пред лицето си. — Действайте. Чувам Бети да тиктака като евтин будилник.

Андерсън понечи да предложи нещо, но точно в този момент линолеумът излетя нагоре, отмествайки встрани крака на Франклин. Мината от времето на вьетнамската война увисна във въздуха за част от секундата и избухна с ярка светлина.

Четиримата отскочиха, инстинктивно прикривайки лицата си с ръце. Франклин падна на колене, а Болински рухна като дърво. Някой от тях изпищя. Дъв беше почти сигурен, че е Хъчинсън.

Димът се разнесе и те трескаво започнаха да се опипват. Андерсън изстена, като видя блестящите червени петна по слабините си.

— О, Господи!

— Боя — каза Дъв.

— *Какво?*

— Казвам, че е само боя. Този път. — Дъв махна шлема и свали неудобния костюм. — Не разчитайте на никого да се грижи за живота ви — каза той. — Всеки, дори и най-добрият ви приятел, може да се провали понякога. Проверявайте всичко по два пъти. По три, ако имате време. Не вярвайте на нищо, освен на собствените си умения и знания. — Усмихна се на Франклин. — Класът е свободен.

9.

Бостънското полицейско управление очевидно знаеше как да организира погребално шествие благодарение на многото си ирландци. Пресечката край мрачната стара сграда, подслоняваща сапърския отдел, бе пълна с официални опечалени, които чакаха бавната процесия към църквата. Начело бяха мотоциклетистите — високи, с прави гърбове, с каски и ботуши до коленете. Следваха черно-белите коли на управлението, поне стотина, подредени в редици по три. След това идваха автомобилите на другите служби, включително и военните, които извършваха голяма част от обезвреждането в Америка.

А това пък какво беше?

Герити насочи бинокъла си — още една придобивка от гаражните разпродажби — към входа на сградата. По стълбите слизаха в строй шест фигури в сини униформи и бели ръкавици. Лъснатите им обувки блестяха като гарванови крила. Предвождаше ги капитанът им Рорк, който бързо се паникьосваше при вида на няколко прости анти манипулационни устройства. Лиам Макгивни го следваше, разбира се. Лицето му беше тъжно и угрижено. Ритуалът в никакъв случай не беше непознат за Макгивни, макар че Герити за първи път го виждаше да взима участие в погребална процесия, без да носи черна качулка.

После идваше Мейнър, който водеше кучето. Рита Дърджин, набита здравенячка, хвърли фаса си и го смачка с ниския си ток. До нея вървеше подвижен чернокож със сержантски нашивки на ръката. Вероятно нов член на екипа. Последен беше латиноамериканец в цивилно облекло. Кортес, техникът.

— Полицията изглежда добре — отбеляза Герити и свали бинокъла, докато екипът се натъпка в две коли. Той се облакът на парапета на покрива, зад който беше залегнал, и се усмихна.

— Съжалявам, че не мога да дойда на гробищата с теб, Лиам. Ще изтъркам гумите на горкото си колело.

Двата автомобила изпълзяха на улицата и останалата част от процесията се строи зад тях. Светлините им слабо проблясваха на

яркото обедно слънце.

— Но поне това ще направя, Лиам.

Герити се изправи и вдигна за поздрав свития си юмрук.

Майката на Бланкет имаше само климатик на прозореца, така че мъжете и Рита оставиха униформените си куртки в антрето. Дъв завиждаше на децата, покрай които беше минал по пътя. Те бяха отворили един пожарен кран и играеха в струята му. Навън се здрачаваше, а още беше задушно.

Всеки смотолевяше по няколко думи на госпожа Макнолти и възрастните сестри на Бланкет и заставаше сковано в малката всекидневна. Рорк, който имаше най-малко за казване от всеки друг, пушна телевизора на мача на „Ред Сокс“. За щастие намали звука. О’Банън беше настоял да дойде, независимо че познаваше Бланкет само покрай Дъв, и сега се държеше най-непринудено от всички. Той чевръсто си сложи престилка и започна да помага на шепата възрастни негърки да раздадат напитките и да наредят масата.

Дъв и Кейт се изтътриха покрай храната заедно и се разделиха. Тя се отдели в ъгъла на трапезарията с Кони Мейнър, където започнаха тихо да си говорят под портрета на Мартин Лутър Кинг, поставен в рамка. Дъв се насочи към телевизора, макар че не изпитваше особена страст към бейзбола. Не беше израснал с него.

О’Банън му донесе втора бутилка бира.

— Защо така бе, Джими? Защо на човек му уреждат най-готиния купон в живота му, след като си е отишъл?

Дъв само се усмихна.

О’Банън го потупа по рамото и се върна в кухнята.

Рорк пълнеше устата си с картофена салата с прикован към екрана поглед.

Дъв видя, че базите са заети. Готвеше се Мо Воун.

— Ето човека, който искаш да е с теб, когато си на лов за патици — забеляза Дъв. Просто за да разчупи леда.

— Последните му десет опита бяха безрезултатни.

Но в този момент Воун изкара дубъл от Зеленото чудовище — високата стена на лявото поле.

— Да! — извика Рорк, опитвайки се да се овладее. — Да!

Главата на О'Банън се показва.

— Какво става?

— Воуни току-що отбеляза три — отвърна Рорк, без да поглежда Макс.

— Има бог — каза О'Банън.

Мениджърът на Оукланд Тони ла Руса реши, че е време да смени питчърите^[1], и на екрана се появи реклама за мъжки одеколон. Чарлс Баркли се прави, че е на лов за лисици. Старите пушки в управлението веднъж бяха отбелязали, че баскетболната звезда прилича на Бланкет Макнолти като млад.

Рорк спря да дъвче, когато видя Баркли. Очите му се разшириха.

— Капитане...

За първи път той погледна внимателно Дъв. Изобщо, когото и да е, откакто ковчегът на Бланкет от розово дърво бе спуснат в земята.

— Да, Джим?

— Просто исках да кажа, че съжалявам, задето ви зарязвам по този начин.

— Тоест?

— Ами че офейквам в учебния отдел, когато в екипа липсват двама ветерани. — Дъв имаше предвид Бланкет и себе си.

— Ще се справим. — Рорк посочи с вилицата си екрана. — Я виж, Ла Руса вкарва Екерсли доста рано. Проклетниците се разсипват тази година. Обожавам го!

Дъв погледна към Кейт и понижи глас:

— Искам да се върна за малко.

Помисли, че Рорк не го е чул, но тогава капитанът каза:

— Как?

— В командировка.

— За бога, Джим — имаш предвид командирован от учебния отдел към екипа, който току-що си напуснал?

— Нещо такова. Не ме интересува как ще се води официално. — Дъв се увери, че очите му са сухи и гласът стабилен, преди да добави: — Просто искам да хвана копелето, което уби Бланкет.

Рорк трепна. Екерсли току-що беше изкарал от игра поредния батър^[2] на Бостън.

— Не знам, Джим.

Дъв отново погледна към Кейт и се намръщи. Тя разговаряше с Франклин, който се беше облегал небрежно на стената на трапезарията. Дъв се обърна отново към Рорк:

— Само докато го хванем. Нито минута повече.

— Ще го хванем — рече капитанът. — ФБР и аз работим върху кражбата на С-4 от Форт Девънс.

— На погрешен път си, Фред.

— О, нима...

Дъв осъзна, че тонът му е обвиняваш.

— Искам да кажа, че бомбата е направена от подръчни материали. Бомбаджията си е дестилирал АНФО-то сам.

— Откъде знаеш?

— Помирисах тази гадост. Опитах я на вкус.

Рорк отпи глътка „Будвайзер“ и каза:

— Е, това без съмнение е по-убедително от лабораторния анализ. — Той се загледа в телевизора, но не реагира на следващия дубъл на бостънския отбор. — Ще се оправим с Франклин. Той се учи бързо.

Бързо обучение, бързо нещастие. Дъв обаче си замълча. Мина му през ума, че Рорк може би не желае арест. Така няма да има бомбаджия, който да признае, че анти манипулационните му механизми са били елементарни и че бомбата е трябвало да бъде обезвредена, а не взривена.

Но тогава капитанът каза:

— Ще видя какво мога да направя. Само временно, нали така. Предаде ли си пейджъра?

— Не, още е вкъщи — призна Дъв.

Рорк кимна.

— Знаеш ли, Джимбо — продължи той, след като осмият ининг^[3] завърши след фал, — ти ще станеш страхотен учител.

— Мерси.

— Но не мислиш ли, че трябва да го даваш малко по-леко в клас?

Дъв не отговори.

В следващите няколко часа не каза почти нищо. В момента, когато почувства, че благоприличието го позволява, Дъв награби Кейт, сбогува се със семейството на Бланкет и си тръгна.

Беше толкова погълнат от шофирането, докато отиваха да вземат Лизи от лелята на Кейт в Бруклин, че почти не забеляза как и Кейт се е

затворила в себе си. Чак когато наближиха черните квартали на Роксбъри по пътя към къщи, той попита:

— Какво ти е?

— Нищо.

— Има нещо.

— Нищо не съм казала, Джими.

Докато носеше спящата Лизи от ранглъра до входната врата, Дъв чу Бумър да лае бясно от мястото си на канапето под прозореца.

— Млъквай! — кресна той.

— Не казвай на животното да млъква — предупредително каза Кейт.

— Това е моето куче, по дяволите.

— Няма да казваш на когото и да било в тази къща да млъква, Джеймс Дъв!

За малко щеше да й каже да млъква, но размисли.

— Ще ми отвориш ли проклетата врата?

— Проклетата врата — каза тя, яростно дрънчейки с ключовете.

— Веднага, лейтенант Дъв.

Вратата се отвори към тъмната всекидневна.

Дъв се поколеба за момент, но Лизи му натеза. Той се отправи към спалнята й, докато Бумър лаеше и описваше тесни кръгове около краката му.

— Само да ме спънеш, куче проклето, и отиваш за колбаси още утре. — Стъпи върху гумената му играчка и едва не си изкара акъла. — Майната му!

Когато Дъв я пусна, Лизи беше будна.

— Искаш ли майка ти да ти помогне да се съблечеш?

— Не — промърмори тя, търкайки очите си. — Мога и сама.

— Лека нощ, сладка моя. — Той я целуна по челото и отиде в кухнята. Микровълновата печка бръмчеше. Кейт гледаше през стъклената вратичка как пакет пуканки се издува.

— Не яде ли достатъчно на помена? — попита той и изведнъж установи, че тонът му все още е остър. Мислеше, че се е успокоил.

— Нямах апетит на помена. — Микровълновата печка извънтя, тя извади пакета и го отвори, поръсвайки всичко наоколо с пуканки. Тя не обърна внимание и започна да яде, като го гледаше свирепо.

Изведнъж той се почувства прекалено уморен да спори с нея.

— Смятам да си легна.

— Ще ме караш да питам ли, Джим?

— За какво?

— О, нямам представа — бодро каза тя. — Може би защото изведнъж те избива на разговори с капитан Рорк.

— Какво искаш да кажеш? Работехме заедно, по дяволите.

— Разбира се. Няма значение, че съм те виждала да не му казваш и една дума за цяла вечер, Джеймс Дъв. — Тя почти изкрещя: — Казвай какво има, дявол да го вземе!

Той отклони погледа си и извади от хладилника картонена кутия мляко с надеждата да успокои разбунтувания си стомах.

— Просто искам да помогна на екипа, докато заместникът ми влезе в ритъм.

— Глупости. — Тя хвърли пакета в мивката. — Освен това Франклин изглежда достатъчно компетентен.

— Изглежда мазен. Компетентността е нещо съвсем различно.

— Що за расистки, мизерни ирландски лайна са това!

Изведнъж му дойде до гуша.

— Не е вярно — бомбите не подбират цвета. Когато те подлагат на изпитания, не ти дават точки. И не ме наричай мизерен ирландец, мръсноуста южняшка бохемка такава!

Тя отстъпи назад, в очите ѝ напиреха сълзи.

— О, господи. — Той се опита да я докосне, но тя се долепи до мивката като хванато в ъгъла животно.

— Виж, Кейти — загубихме Бланкет.

— Те загубиха Бланкет. Вече не си един от тях.

— Но ако бях там, може би тази вечер щяхме да сме на някое шоу, а не на помен.

— О, разбирам. — Сега вече наистина плачеше. — Значи, ако не се беше оженил, Макнолти щеше да е жив.

— Не, не. — Той изстена. — Казвам само, че Бланкет го няма. Никой друг не може да открие убиеца му.

— Това е само его, Дъв!

— Добре, права си. Аз съм целият его. — Той се отказа. Отиде до шкафа над хладилника и извади оттам кутия за обувки. Вътре бяха револверът му, белезниците и пейджърът. След това тръгна към външната врата, нанизвайки нещата си на колана по пътя.

— Не ме чакай.

Къщата срещу тази на семейство О'Брейди-Дъв беше тъмна. На пътя нямаше коли. А на верандата зад люляковия храст бяха струпани вестници — явно някой съсед се беше опитал да ги скрие там, докато собствениците се върнат от почивка.

Герити облегна колелото си на една от подпорите на верандата и се отпусна на стъпалата. Седеше тихо в тъмнината, вирайки се в къщата отсреща. И рангльърът, и мотоциклетът на Дъв бяха паркирани на алеята. Светлината от кухненския прозорец струеше върху покафенялата от слънцето трева навън. Герити виждаше очертанията на главата на Кейт през тънките завеси. И чуваше кавгата между младоженците.

— Ах, любовта може да бъде мъчение — прошепна той.

На няколко сантиметра пред очите му проблесна светулка.

Реагирайки моментално, той я хвана в шепата си и надзърна през малкия отвор, който направи, като леко разхлаби палеца и показалеца си. Изведнъж малкото пространство тъмнина в ръката му избухна с ярка светлина. Миниатюрна експлозия.

Той пусна малкото бръмбарче в нощта.

Вратата на отсрещната къща се затръшна и Лиам се втурна стремително по алеята. Герити се дръпна назад, в шарената сянка на люляковия храст.

Лиам възседна мотоциклета си, запали двигателя и даде газ надолу по улицата. Доста безразсъдно според Герити.

* * *

Три часа след като излезе от къщи, Дъв се почувства достатъчно успокоен, за да се опита да поспи. Той загаси двигателя на харлитото още на ъгъла и влезе в алеята по инерция. Радваше се да види, че рангльърът си е още на мястото. Докато обръщаше няколко бири в една съмървилска кръчма, виждаше във въображението си как Кейт си опакова нещата и заминава за няколко дни. Или седмици.

Тя беше човек все пак. А той се показва нечовечен.

Минавайки покрай джипа, Дъв докосна капака на мотора. Не беше много топъл. През прозореца не се виждаха светлини, значи Кейт си беше легнала. Слава богу, че съществува сънят, иначе кавгите щяха да са вечни.

Външната врата беше отключена.

Дъв се намръщи. Нима я беше забравил? Вероятно. Гневът кара човек да оглупява. Да зареже семейството си, както едно време баща му. Да излезе и да се натряска. Да се върне отпуснат и залитащ.

Бумър изскимтя два пъти от леглото си в банята и млъкна. Можеше да познае пиян човек, когато го подушеше.

Дъв провери дали е заключил вратата отвътре. Два пъти. От другата страна на тази врата дебнеше опасност. Едно ченге знае това най-добре. Кейт, благородна до крайност, винаги доверчива, като че ли си даваше сметка за това най-малко от всеки друг. Тя се разхождаше из най-лошите квартали на Бостън, като че ли ангели разчистваха пътя ѝ. Може би това бе едно от нещата, които го бяха привлекли в нея. Старата госпожа Макнолти обаче знаеше. Личеше си по хладнокръвния начин, по който оплака сина си. Тя никога не се беше съмнявала, че светът е гадно и опасно място без милост за никого.

Той се спря в тъмната кухня и светна лампата.

По целия линолеум още имаше пуканки. Картонената опаковка от млякото беше обърната и стоеше сред бяла локва на ръба на мивката. Не си спомняше да е правил и това.

Не беше в стила на Кейт да оставя след себе си безпорядък.

Той се втурна към вратата на спалнята и понечи да запали осветлението, но се спря, защото чу дишането ѝ. Успокояващ звук като от вълни, които се плискат на пясъчен бряг.

Дъв затвори вратата и се върна в кухнята за пакета „Кемъл“, който си беше заделил, преди да направи полуизявление, че ще спре да пуши в деня на свети Валентин. Пет пръста от бушмилското ирландско уиски — подарък от О’Банън за Коледа — бяха оцелели след няколко ноци като тази.

Дъв занесе цигарите и уискито във всекидневната и ги сложи върху старото пиано на Кейт. Задоволявайки се със светлината, която се процеждаше от кухнята, той бавно чукна няколко клавиша и си запали цигара. Пушенето е чудесен навик. Успокоява нервите,

осигурява ти компания в самотната нощ. Но е кофти в дългосрочен аспект.

— А, ето къде е проблемът — каза той тихо.

В екипа беше свикнал да мисли само с кратки срокове. Два дни вино, жени и песни преди следващото обезвреждане — и възможност за бърза забрава. Само че ето я изведнъж хубавата Кейт, която дърпаше другия край на въжето и го караше да мисли дългосрочно на всяка крачка.

Повтори същите тонове.

— Коя е тази песен? — попита детски глас от антрето.

— „Малкият менестрел“, миличка. — По навик започваше да я свири всеки път, когато седнеше пред клавишите. Това беше първата мелодия, завладяла въображението му. Една група я свиреше, докато републиканското знаме се издигаше на пикник на Шин Фейн в Арма. Шии Фейн, политическото крило на ИРА. Различен свят. Надали е бил по-голям от Лизи тогава и докато слушаше, сълзите му течаха. Никога преди не се бе чувствал толкова горд и толкова онеправдан.

Лизи прекоси стаята и седна до него. Дъв изсвири още няколко такта, когато тя го прекъсна:

— Не, имам предвид думите, Джими.

— О, те са прекалено тъжни за нощ като тази.

— Моля те.

Той отпи от уискито и запя тихо:

*Малкият менестрел е тръгнал на сеч,
в редиците на смъртта ще го откриеш,
запасал своя бащин меч...*

Това беше достатъчно. Той си дръпна силно от кемъла.

— Миришеш на бира — отбеляза Лизи.

— Пия уиски.

— Но си пил и бира.

— Можеш да направиш кариера в пътната полиция.

Дъв се опита да изкара някакъв прост блус, ала Дюк Елингтън, но Лизи отново го прекъсна:

— Болеше ли, когато умря Бланкет?

Дъв осъзна, че това е първата смърт, с която тя се сблъскваше. И двамата родители на Кейт бяха починали, преди Лизи да се роди. Никой не се беше замислял как се е чувствала тя, особено Джеймс Дъв.

— Искаш да кажеш дали мен ме болеше? — попита той, без да й даде време да отговори. — Да, много. Той ми беше приятел и ме караше да се чувствам... Не знам, просто се чувствах сигурен. Понякога харесваме хората просто защото ни карат да се чувстваме сигурни.

Лизи помълча няколко секунди.

— Нямах това предвид, Джими. Болеше ли го Бланкет?

Боже господи. Дъв изгаси цигарата си в саксията с папрат. На него се беше паднало да обяснява смъртта. Но да й каже да пита Кейт щеше да прозвучи като измъкване.

— Някои хора мислят, че да умреш, е като да преминеш в красива светлина.

— А ти?

— Понякога. Може би Бланкет просто премина в светлината по-бързо от повечето хора.

Видя как тя го осмисля. В очите ѝ се появи съмнение, което щеше да трае цял живот.

— Наистина не знам, мила — призна той накрая.

[1] Пост на играч в бейзбола. — Б.пр. ↑

[2] Пост на играч в бейзбола. — Б.пр. ↑

[3] Ред на единия отбор да играе с топката. — Б.пр. ↑

10.

Дъв се взираше в реката.

Някога вярваше, че човешкият ум е само инструмент за измерване на опасностите и възможностите. Но грешеше. Всъщност беше възел, който свързва далечните неща. Чарлс и Лаган Ривър в Белфаст се сляха в едно. Същият индустриален смог замъгляваше бреговете. Същите мъртви лица изплуваха от мрака и отново изчезваха в него. Вече беше загубил представа откога гледа течението, виждайки миналото и настоящето в една предизвикваща гадене смесица, когато някакъв глас каза отзад:

— Какво ви говорят теченията, лейтенант?

Дъв се обърна. Франклин се усмихваше предпазливо. Носеше бежово спортно яке и риза без връзка.

— Говорят ми, че нещо от случилото се тук ни се губи — отвърна Дъв.

— Например?

Дъв поклати глава. Движението по едното платно на моста беше пуснато в двете посоки от пътната полиция и превозните средства се движеха броня до броня. Оксигенисти ремонтираха гредите до центъра на експлозията и искрите падаха, угасвайки във водата.

— Какво правиш тук? — попита той.

Франклин сви рамене.

— Диспечерът ми каза, че сте се обаждали оттук. Бях наблизно. Сметнах, че може да е от полза. — Той замълча. — Отговорът приема ли се?

— Става. — Дъв погледна нагоре към взривената кула на моста. Заварчиците привършваха работата си, наред бяха бояджиите. Скоро всички следи от случилото се щяха да бъдат погребани в полицейските архиви. Удивително е как животът продължава след нещо такова. Внезапна мисъл го накара да се намръщи.

— Беше ли с капитана, когато той се опитваше да обезвреди устройството?

— Не, бях с Макнолти на южната страна. Но Рорк дойде при нас веднага щом се отказа.

Внимателно, напомни си Дъв. Капитанът продължаваше да му е шеф сега, когато очевидно беше прикрепен отново към сапърския отдел, макар и Рорк да не бе дошъл при него с твърдо становище по въпроса от началството.

Дъв тръгна към южния бряг.

— Той каза ли какви анти манипулационни механизми е видял?

— Не — отвърна, догонвайки го, Франклин. Якето му се надипли обратно върху поставения в кобур автоматичен пистолет. — Рорк само каза, че е пълно с тях.

— Видял ги е с фенерчето си, така ли?

— Не използва фенерче. Макнолти спомена нещо за инфрачервен взривател.

Дъв прескочи перилата и тръгна надолу по брега. Франклин се подхлъзна с гладките подметки на лачените си обувки, но запази достойнството си, като успя да се подпре на ръка.

— Значи Рорк каза на Макнолти да донесе беретата и да се приготви за стрелба?

— Точно така, лейтенант.

— Капитанът каза ли му откъде да стреля?

— Не чух такова нещо. Останах с впечатлението, че изборът бе предоставен на Макнолти.

Дъв посочи платформата, която бе огъната навътре като от гигантски палец.

— Тук ли го намериха?

— Да — тихо отвърна Франклин.

Труп, проснат на пазара в Кросмаглен. Камион, който се носи сред пламъци. Дъв тръсна глава, за да прогони видението.

— Кой го откри пръв?

— Аз, струва ми се. Всички дотичахме веднага щом димът се разпръсна.

За щастие не ги беше очистило второ, радиоуправляемо устройство, помисли си Дъв. Но знаеше, че вече е обърнал внимание на Франклин. Може би Рорк беше прав — притискаше ги прекалено много. Но, от друга страна, може би Рорк грешеше.

— Макнолти беше ли още до вратата?

Франклин кимна, явно отново изживявайки момента.

— А пушката — наложи ли се да я измъквате със сила от ръцете му?

— Не. — Франклин замълча за момент. Не изглеждаше добре. — Какво значение има?

— Това показва, че ударната вълна на взрива е била насочена точно срещу Бланкет. Точно срещу дулото на беретата. Ако беше дошла отстрани, щеше да се наложи да откъртвате пушката, за да го вкарате в онзи чувал.

— Господи. Не искам да кажа нищо лошо, лейтенант, но как е възможно да говорите за приятеля си по този начин?

— Където и да е той — равно каза Дъв, — Бланкет разчита на мен да открия кучия син, който го уби.

Франклин се стегна, кимна и посочи платформата.

— Защо ли е решил да стреля оттам?

Дъв се покатери горе, като внимаваше да не нарани дланите си на разкъсаните метални ръбове. Франклин го следваше с усилие, златният му пръстен от академията звънтеше, когато се докосваше до стъпенките. Дъв провери изгледа към напречната греда, върху която беше поставен варелът.

— Било е най-безопасното място — поясни той накрая.

Вероятността да бъде засегнат с почти нулева. Виждаш ли тази скоба?

— *Изглеждало е* най-безопасното място — каза Франклин.

— Така е. Нещата почват да ти се изясняват.

Дъв се обърна и се зае да изучава стоманената врата към помещението за персонала. Тя беше изкривена, като че ли върху нея е бил пуснат чувал с цимент от хиляда стъпки височина — с такава сила е бил отхвърлен назад Бланкет. Само че такава насочена само към една точка ударна вълна не се връзваше с общата картина на разрушенията. Мостът не беше пропаднал, а в двесталитровия варел, който Рорк описваше в доклада си, би трябвало да има достатъчно експлозив за това.

Железният юмрук от сгъстен въздух бе намерил точно човека, дръзнал да се изправи срещу устройството.

— Мога ли да попитам за какво мислите, лейтенант?

— Ако е налице часовник, редно е да допуснем и наличието на часовникар.

— Моля?

— Чу ме добре.

— Извинете, изглежда, съм бил болен, когато са предавали метафизика в академията.

Дъв ритна изкривената врата.

— Някой е замислил този ефект. Това е толкова случайна игра на природата, колкото и един часовник.

— Как може да бъде направено?

И тогава Дъв видя. Противотежестта на моста. По-голямата част от огромния къс метал беше ръждивочервена, но едно място бе излъскано до блясък.

Дъв отново погледна вдлъбнатата врата.

— Кучи син! — каза той.

— Какво?

Дъв посочи.

— По-голямата част от силата на взрива е била насочена нагоре към тази кула... — Основата ѝ беше смазана, даже и новакът в екипа би трябвало да разбере за какво става дума. — Но този варел е бил като базука. Имало е откат. Накъде би трябвало да отиде той?

— Надолу. Отразявайки се от кеймбриджкия бряг.

— А после?

Погледът на Франклин стана празен. Накрая той сви рамене.

— Съжалявам...

— Резултатът от аутопсията показваше, че Макнолти е умрял от сътресение на мозъка. Не разбираш ли?

— Ами...

— Гледай сега, по дяволите. — Дъв показа с десния си юмрук как откатната вълна е ударила тежестта и е рикоширала от нея в събота вечерта. — Копелето го е нагласило.

— Нагласило? Искате да кажете, че той е придал посоката на отката?

— Да, и го е използвал като изстрел към брега. Погледни от всички ъгли. Това е майсторска работа. Не случайност. Това е изключително умение от порядък, с каквото не сме се срещали тук... досега.

Франклин разтри челото си с ръка.

— Той се е *целил* в Бланкет?

— Бинго, сестра Мери. Мисля, че имаме спечелил участник.

— Но... откъде би могъл да знае къде да...

— Самият го каза. Това място изглежда най-безопасно. Знаел е, че нашият човек ще застане тук. Кое е второто най-предсказуемо нещо след изгрева на слънцето?

Франклин бавно поклати глава.

— А Рорк разправяше, че схващаш бързо — каза Дъв. — Ченгетата и как те реагират. Ние сме толкова предсказуеми, че направо е обидно, по дяволите!

Сержантът изглеждаше зашеметен. Той отново погледна паяжината от сложни ъгли и каза:

— Значи той не се е опитвал да прецака моста. Не е искал разрушения. Опитвал се е да убие един от нас.

Може би все пак схващаше бързо...

Сигналните устройства и на двамата започнаха да цвърчат. Те слязоха от платформата и се изкачиха тичешком по брега.

— С харлито ли сте? — попита Франклин.

— Аха.

— Да ви закарам?

— Не, със старата кранта ще стигна по-бързо. — Дъв измъкна мобифона си от джоба на якето и набра номера на диспечера. Шумът от движението и съскането на оксигени те го принудиха да помоли диспечера да повтори. — Устройство на „Копли Скуеър“ — каза той на Франклин накрая и двамата се разделиха.

Всъщност Дъв се надяваше, че карането на мотоциклета ще му подейства успокояващо, преди да стигне площада. Задъхваше се и устата му беше пресъхнала. Бостън вече не приличаше на себе си. Приличаше на Белфаст, на бойна зона. Почти очакваше да види военни части в пълно бойно снаряжение, които зяпат витрините и разпръскват младежите от ъглите, ако се събират по повече от двама.

Промъкваше се между колите, без да обръща внимание на ревящите клаксони.

Беше пиков час и източно от Бек Бей Фенс движението по авеню „Комънуелт“ бе спряло и в двете посоки. Вонята на тази дълга криволичеща блатиста местност беше особено кисела днес. Също като

на торфените блата. Стоиш на вратата на влака и гледаш как графството Арма минава покрай теб потънало в зеленина. Миризмата на блата и задръстени с тръстика езерца изпълни ноздрите му. „Отивам до Кросмаглен съвсем за мъничко... и се връщам при теб“. Тогава реши, че работата ѝ в този граничен град няма нищо общо със семейството ѝ. Родът ѝ беше от Тандраги, отдалечен поне на трийсет километра от Кросмаглен. А и още трима членове на бойната група напуснаха Белфаст на разсъмване с Герити. Беше започнал да се страхува от властта, която Райън имаше над нея. И над него самия.

Дъв излезе на средата на платното и даде пълна газ, а вратовръзката му се развяваше зад гърба.

Кейт беше права. Стига толкова. Всичко беше против него. Рорк не го искаше обратно.

Само Бланкет да не беше убит. Този следобед Дъв щеше да се е посветил на още един ден като преподавател. Да се приготвя да се прибере вкъщи. Щеше да пие бира с барбекю и да се излежава с Кейт и Лизи в задния двор. Само това му се искаше истински. Това му трябваше, за да започне Бостън отново да прилича на себе си. Нормалност. Колко ценна беше тя. Дойде в Новия свят заради нея. Не заради приключенията. Беше преживял достатъчно силни усещания, преди да навърши шестнайсет.

Той подкара нагоре по Дартмут стрийт, мина покрай Олд Саут Чърч и доближи кордона. В сянката на обществената библиотека стояха в готовност пожарни коли и линейки. Дъв паркира на западната страна на „Копли Скуеър“ и закрачи към камиона на сапъорския екип. Кофти място, ако бомбата избухне. Площадът беше заобиколен от високи постройките, особено от източната страна, където се намираха романските върхове на църквата „Св. Троица“ и Кулата на Джон Ханкок.

Докато крачеше под сенките, Дъв леко потрепери.

Над главата му полицейският хеликоптер описваше осморки, предимно за да държи настрана пресата. Перката му шумно се въртеше в натежалия въздух.

Срещна Рита и Кортес зад камиона. Тъкмо се връщаха с Манфред.

— Просто фалшива тревога, Джими — каза Рита. Облекчението се четеше в усмивката ѝ. — Представата на някой дебил за шега.

— Къде е? — попита Дъв.

— В тролея ей там. — Един от туристическите автобуси бе направен да изглежда като стара общинска кола.

Кортес потупа робота и каза:

— Нашето момче свърши добра работа днес. Ще ми помогнеш ли, лейтенант?

— Разбира се. — Дъв му помогна да качи Манфред в камиона. — Копеленцето май е станало по-тежко, а?

— Така е, наистина. И всичко е от сојопес^[1]. Трябваше да го видиш как обезврежда това нещо.

— Къде е Рорк? — попита Дъв, като се оглеждаше и броеше колите, останали паркирани в района след евакуирането му. Доста. Дали ги бяха претърсили?

— Капитанът още е в тролея. — Рита запали цигара и се изкашля. — Чака журналиста от „Глоуб“. Исква да увери публиката, че всичко е наред след фиаското на Ривър стрийт.

— Ясно. — Дъв пресече площада, проверявайки по пътя кофите за боклук. Също и електроинсталацията. Идеално място за клейморова мина — шрапнелна бомба. Стигна до тролея и го обиколи два пъти, като непрекъснато се навеждаше, за да провери шасито.

Франклин се приближи отзад.

— Дърджин каза, че е просто някаква идиотщина.

— Идиотът ще си ти, ако не провериш за второ устройство. Виж под обшивката на двигателя. Внимателно. Помниш ли взривателите, които се задействат при натиск?

— Екипът не го ли е направил вече?

Дъв го изгледа свирепо изпод шасито.

— Съжалявам — каза Франклин и се отправи към двигателя.

Накрая Дъв се качи в тролея. Някъде из площада имаше още едно устройство. Беше сигурен в това, особено щом първото се оказа фалшиво.

Рорк се беше хванал за една от дръжките, косата му беше залепнала за черепа от пот. Той гледаше как Дъв приближава по пътеката между седалките и се усмихна едва в последния момент.

— Джимбо.

— Кеп.

На седалката до Рорк лежеше празна кутия от обувки. Отстрани спретнато бяха подредени топка велпапе, нещо, което приличаше на жица от микрофон, и питка маджун с телесен цвят, от която Дъв изчегърта малко с нокът и помириса. Беше сигурен, но искаше да бъде повече от сигурен. Франклин току-що се беше качил вътре и Дъв каза рязко:

— Намери ми някакъв вестник.

Сержантът порови между седалките и се върна със спортния раздел.

— Ще свърши ли работа?

— Става. — Дъв взе питката и я притисна към вестника. Текстът се отпечата върху нея. Ако експлозивът беше истински, това нямаше да стане.

— Можех веднага да ти кажа, че това е Сили Пати, а не истинско вещество, Джимбо — весело каза Рорк.

Дъв не направи никакъв коментар.

Капитанът погледна Франклин.

— Антъни, виж дали можеш да изловиш оня репортер от „Глоуб“. Не можем да стоим тук цял ден.

— Готово.

Франклин изтрополи по стъпалата и Рорк пусна дръжката. Седна.

— Няма да стане, Джимбо.

— Кое?

— Да те върнем при нас временно.

Дъв помълча.

— Това ли е решението?

Рорк започна да си гризе нокътя, но се овладя.

— Ами нали знаеш как е с началството. Хем е решение, хем не е. Те просто *отбелязаха*, че щом ти плащат от бюджета на учебния отдел, най-добре за всички ще е да преподаваш. Искам да кажа, че не отказаха категорично. Никога не го правят.

— Значи са оставили на теб.

— Какво?

— Звучи, като че ли са ти дали свобода да решаваш в този случай.

Рорк се размърда притеснено на износената седалка и погледна часовника си.

— Джим, за да поема нещата върху себе си, трябва наистина да съществува сериозна криза. Не разбираш ли?

Да, помисли си Дъв, разбирам те чудесно. През следващите няколко месеца се освобождаваше място. Командир на „Специални операции“.

— Кризата съществува, капитане.

— Нима?

— Терористът от Ривър стрийт ни е вдигнал мерника.

— На кои нас?

— На екипа. Може би само на един от членовете му.

— И защо?

— Не знам, сър. Доколкото ми е известно, той не е писал автобиография.

— О, Джимбо. — Рорк се усмихна разсеяно. — Представям си какво ще кажат горе, когато им изляза с този аргумент. „Просто вдигаш пара, Фред.“ И какво ще правя в деня, в който наистина ми трябва помощ от друг отдел?

— Трябва ти сега.

Рорк се облегна назад.

— Какво трябва да значи това?

Дъв вдигна маджуна и започна да го разглежда, за да се отклони от отговора. Плесна го върху дланта си. На гърба нещо се беше отпечатало. Дъв го наклони, за да го разгледа по-добре на светлината, влизаща през прозорците. Релефни, написани наопаки букви:

ANFRED

Имаше и още една буква, но тя беше деформирана. Може би N. Не, реши Дъв след малко. По-скоро M.

Той бързо запитва Рорк:

— Това нещо влизало ли е в контакт с надписа на Манфред по време на обезвреждането?

— Какво?

— Надписа на главата му.

— Тъъ, не. Той го пипаше само с ръце.

— Никой не се е мотал наоколо, лепейки това върху робота, нали?

— Не, разбира се.

Дъв грабна радиостанцията на Рорк от седалката и се изстреля през задната врата.

— Кортес! Рита! — извика той, докато тичаше към камиона. Но хеликоптерът беше точно над площада и Дъв не вярваше, че ще го чуят през шума на перката. Въпреки това опита пак.

— Махнете се от Манфред! Махнете се от камиона!

В отговор чу само остър шум. Той захвърли радиостанцията и спринтира. Беше като да бягаш в кошмар. Краката му се движеха, дъхът му излизаше с миниатюрни експлозии, но като че ли не изминаваше никакво разстояние.

Фасадите на библиотеката и на църквата „Св. Троица“ се размиха в друго време и друг площад. Тичаше през открит пазар. Ярко оцветени плодове. Зеленчуци. Купчини зеле. Жени с обрамчени от забрадки лица се стряскаха, когато той профучаваше покрай тях.

Деца пицяха, когато той им викаше да му направят път. Пред себе си Дъв видя камиона да се отдалечава. В каросерията, свити между кошници със стока, седяха четирима тийнейджъри, включително Герити. Петият член на групата караше.

Райън се ухили и му помахна.

— Герити! — извика Дъв, умолявайки го да спре, защото забеляза обемистото нещо, прикрепено към шасито на камиона, от което стърчаха жици. — Райън, моля те!

Дъв се блъсна в някаква сергия, разпръсквайки домати навсякъде наоколо, и отново се изправи.

— Шиофра, спри го!

Точно когато си помисли, че е изпуснал камиона завинаги, шофьорът намали. Дъв скъси дистанцията, но Герити скочи на крака и го удари по главата с дръжката на пистолета си.

Всичко около Дъв стана бяло и той усети вкуса на кръв там, където прехапа езика си от удара. Когато отново можеше да вижда,

двама британски войници бързаха към камиона с пръсти върху спусъците на автоматите.

Ушите му още бучаха, когато се обърна и безпомощно загледа как Шиофра и другите трима, вече със скрити под черните качулки лица, посягат към собствените си оръжия, скрити между кошниците — автомати „Стен“ и рязани пушки дванадесети калибър. Бяха приклучени в и около камиона и принудени да спрат, тъй като още двама кралски гренадири пресичаха площада, идвайки на помощ на първите.

Къде беше Герити?

Дъв се обърна и видя Райън от другата страна на площада. В ръцете си държеше последното си творение — дистанционното управление от модел на самолет. Самолетът беше захвърлен, а устройството — приспособено за взривяване на експлозиви от безопасно разстояние.

Дъв нададе вопъл и отчаяно се хвърли към Герити, който изглеждаше страшно разочарован. Предаден. Удивен от това, че най-лоялният му другар се е обърнал против него. Дъв го блъсна точно в момента, когато Райън постави палците си върху бутона. Двете момчета паднаха на паважа, като Дъв мислеше, че е хванал Герити навреме. Но с прималяване усети как покрай него минава гореща, ослепителна вълна. Звук като воя на Банши, примесен с далечните писъци на жени и деца.

Дъв видя камиона да се премята във въздуха. Покри главата си с пуловера, когато огненото кълбо го доближи, изсмука въздуха от дробовете му и отмина. Наоколо танцуваха парчета метал и горещ асфалт. Треперейки, запълзя на лакти и колене към едно от телата. С тресяща се ръка посегна и смъкна черната маска, откривайки обгореното и обезобразено лице под нея.

— Помогни ми, Лиам — каза тя, втренчила невиждащ поглед в него. — Помогни ми.

— Шиофра.

— Помогни ми.

Той хвана ръката ѝ и тя слабо стисна неговата в отговор.

— Той каза, че никога няма да те използва по този начин. Той обеща.

Помогни ми, Лиам.

Някой блъскаше гърба на Дъв с отворена длан. Той не му обърна внимание и продължи да умолява Шиофра да се държи. Казваше й, че ще я закара в болницата. Ръката грубо го хвана за врата и го разтърси.

— Лейтенант!

Дъв се обърна. Беше Франклин. Бежовото му спортно яке беше покрито със сажди.

— Лейтенант, дръпнете се от нея! Тя е мъртва!

— Мъртва? — Той отново погледна Шиофра. Но пред него вече не беше момичето с черна качулка. И ръката, която държеше, не беше нейната. Беше тази на Рита Дърджин. Рита бе просната върху задната врата на камиона с гръб, извит под неестествен ъгъл и тлееща униформа.

Отстрани камионът лежеше на една страна и гореше.

— Къде е Кортес? — попита Дъв накрая.

— Не знам — отвърна Франклин. — Предполагам, все още в камиона. Мъртъв. Хайде сега да ви изправим на крака.

С помощта на сержанта Дъв стана, но едва не падна отново, защото му се зави свят.

— Ранен ли сте? — попита един от санитарите.

Дъв се вгледа с празен поглед в бялата униформа.

— Вижте Рита.

— Тя е мъртва. Питам дали вие сте ранен.

Дъв сграбчи шепа бял плат и започна да го усуква.

— Рита, копеле такова!

— Той е в шок — каза санитарят на Франклин. — Заведете го до линейката. Ще дойда след минута.

Франклин го заведе до една пейка и му помогна да седне.

— Едно нещо трябва да призная, Дъв. Когато сте прав, сте прав.

— Аха — мрачно каза Дъв. — Страхотно е да си прав. — Сграбчи Франклин за реверите. — Ето какво трябва да направиш. Прегледай наоколо. Сигурно е още тук някъде. Сигурно гледа през някой прозорец. Или стои в средата на тълпата. Това е прекалено голямо, за да го изпусне.

— Как ще го позная?

Дъв се поколеба.

— Просто ще го познаеш. Инстинкт. Вслушвай се в инстинктите си. Той ще бъде самодоволен. Прекалено спокоен. Прекалено

невъзмутим. Няма да отклони погледа си. Може да е чужденец. Да носи дрехи с по-различна кройка.

— Добре — каза Франклин. — Всичко, което кажете.

Сержантът току-що си беше тръгнал, когато мобифонът на Дъв иззвъня. Той го извади от джоба си. Корпусът беше счупен, но телефонът още работеше. За момент не успя да го задържи стабилно до ухото си.

— Да.

[1] Ташаците (исп.). — Б.пр. ↑

11.

— Да — каза по-възрастният, но все така познат глас от другата страна на фона на виещите сирени.

Герити седеше в дълбоко кресло, вдигнал крака върху дивана. В дясната ръка държеше часовника си. С очи, приковани към циферблата, той каза:

— Здравей, Лиам. Доста време мина, а? — Ухилено засече времето.

Минаха точно трийсет и четири секунди, докато Макгивни каза:

— Райън.

— Не изглеждаш особено изненадан, Лиам.

— Може би щях да се изненадам сутринта. Не и сега. Не и след като си оставил визитната си картичка в тролея.

— Доста спортменско от моя страна, какво ще кажеш? — Герити закопча часовника обратно на китката си, — най-малкото ти дадох отправна точка. Повече, отколкото ти ми даде. — Той продължи да прелиства семейния албум, поставен в скута му. — Онази нощ кралската специална авиодесантна служба беше по петите ми през целия път до графството Монахан. Нищо не може да се сравни с елитен британски антитерористичен взвод в способността му да накара човек да бъде нащрек. Както и да е, поне се радвах шест години на относителна свобода, преди Интерпол да ме пипне в Западен Берлин.

— Как се докопа до работа? — попита Макгивни.

— Слушай, нямам намерение да поучавам най-добрия в Бостън, но има какво да се научи от старата родина. Винаги е най-добре да включваш казармите в щабния си комплекс. Всичко, което трябваше да направя, беше да избягна сензора на прозореца снощи и цялата сграда беше на мое разположение до седем сутринта, когато... Как се казваше оня образ, дете пърди така оглушително? Мейнър? Да, мисля, че беше Мейнър. Той се появи да отвори заведението.

Неловка тишина.

— Знам какво точно си мислиш, Лиам — каза Герити. — Сега ще трябва да проверяваме цялата проклетата сграда. Едно по едно.

— Това санкциониран удар ли е?

— Санкциониран ли? — каза Герити.

— Ръководството на старата група. Те ли те изпратиха? Ако е така, излез срещу мен, а не срещу приятелите ми, копеле такова!

— Успокой се, Лиам. Май не ти е лесно с този характер. Трябва да се научиш да се владееш. Господ ми е свидетел, аз се научих в Касъл Глей. Каменната килия е прекалено тясно място, за да я делиш с гнева си. — Герити се прозя и се протегна. Чу под себе си слабо свистене. Бръкна между възглавницата и облегалката на креслото и откри гумена играчка с формата на кокал. Тя издаде астматично свистене, когато я стисна.

— Не, Лиам. Не съм тук по линия на старата банда. Надраснах това ИРА и всичките ѝ заблудени отломки. Те не са нищо повече от провинциални терористи. — Той млькна, разглеждайки изгризаната играчка. — Кучетата са провинциални.

— Тогава *защо*?

— За да те накарам да изпиташ болка и да успокоя моята собствена. Страшно бих искал да ти предам моята болка. Но това не е в рамките на човешките възможности. Не мога да те сложа в каменна килия за седемнайсет години, нали? Така че възможностите ми не са големи. — Герити погледна снимката на Макгивни, прегърнат от Лизи и Кейт.

— Интересни са, но са малко.

— Не аз убих онези деца. Нито британците. Ти си причината те да са мъртви. Не аз.

— Това не ме засяга толкова. Ти обаче си проговорил, Лиам.

— Да бе, проговорил съм! Бягах. През целия път до Бостън.

— Сам?

— Не, помогнаха ми. От двете страни на океана.

— Кой?

— Шин Фейн.

Нова хитрина, но тя не променяше нищо за Герити.

— Ти предаде каузата, момко.

— Глупости — изсъска Макгивни, вече напълно загубил самообладанието, което си беше наложил. — Никога не ти е пукало за

каузата. Беше ти кеф да използваш хората и след това да ги унищожаваш. И направо се изпразваше в джинсите си, ако успееше да направиш и двете едновременно. Кажи си го: бесен си, защото се осмелих да ти се изпреча на пътя!

— Да! — изрева Герити. — Аз те взех, теб, безпризорното дете на къркачи, дадох ти приятелството си, издигнах те от улицата и те направих титан! Разрушител на градове, унищожител на светове!

— Не бях титан, Райън. Бях войник в една мръсна малка война. И теглих чертата на убиването на цивилни.

— Чертата ли, момко? — презрително запита Герити, възвръщайки хладнокръвието си. — Мислиш ли, че щом плещиш на латински и си си натъпкал главата с катехизиса, си готов да погледнеш по-надалеч, отколкото впиянчения ти баща? Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но черта не съществува. А дори и да я прекараш, тя е въображаема като Гринуичкия меридиан. Нищо не разделя правото и кривото. Те са едно, безнадеждно омотани като змийско кълбо. Кали и Вишну са едно. Животът произлиза от смъртта. — Той захвърли играчката на кучето и тя отскочи от пианото. — Чувал ли си за Големия взрив? Казват, че вселената е възникнала след взрив. Представяш ли си — в основата на сътворението е била експлозията!

— О, боже.

— Аз те научих на уважение, Макгивни. — Герити пусна албума на пода и стана от креслото. — А как ми се отплати ти? Завря ме в дупка за седемнайсет години.

— Не мога да повярвам, че някога съм ти се водил по акъла!

— Все още е така — и ще ти го докажа, Лиам. Ще ти предложи морална дилема. Гатанка, ако щеш. Да видим дали имаш достатъчно въображение да се справиш. Мостът на Ривър стрийт и „Копли Скуеър“ бяха само началото. Можеш да запазиш близките си или с труд постигнатото инкогнито. Не може и двете... или може? Гледай сега, ето къде е гадното — аз проговорих, когато накрая ме хванаха. Казах им, че си ми помагал тогава на пазара. Наскоро да си се проверявал в мрежата на Интерпол?

Макгивни най-после се разкрещя:

— Ще те намеря, копеле!

— Сигурен съм в това. Сега трябва да бягам, че Кейт и Лизи си идват.

Франклин нямаше ясна представа какво търси. Не съществуваше портрет на средностатистическия бомбаджия, както за средностатистическия подпалвач например. Но направи това, което му бе казал Дъв — прегледа тълпата зад кордона, огледа прозорците на околните сгради, въпреки че всички те бяха евакуирани.

Три смъртни случая за пет дни.

Сапърският екип не беше „Специални операции“. През всичките месеци, прекарани там, никой не беше пострадал.

Той тайно искаше да се махне. Не спеше добре и на два пъти се усети, че крещи на приятелката си Сесили за нищо. Но не можеше да се реши да поиска преместване. Разбира се, това щеше да се отрази на кариерата му. Щяха да го пратят обратно в патрула, нощна смяна, и можеше да си остане там с години. Но не беше само това. Искаше да напусне сапърския екип при свои собствени условия. Искаше да бъде добър колкото Дъв, когато накрая се оттегли.

Лейтенантът беше адски емоционален — Франклин го виждаше в момента да крещи на някого по мобифона — и може би дори прикрит фанатик. Но той беше ключът към оцеляването. Франклин се чудеше как Рорк е оцелял толкова време, да не говорим, че беше запазил всичките си пръсти. Не, Дъв беше този, който притежаваше необходимите познания, и точно това привличаше Франклин.

Накрая попадна на някакъв човек със странни дрехи. Дълги ръкави през лятото и торбести панталони. Той имаше мрачен вид и не отклони погледа си, когато Франклин се втренчи в него.

— Бихте ли ми показали някакъв документ за самоличност, господине? — каза Франклин и извади значката си.

— Я се шибай, приятел.

— *Какво?*

— Аз съм помощник-следователят. — Той измъкна собствената си значка. — Мога ли вече да си докарам возилото? Ако почакам още малко, ще пратят някого да ми прибира шибаното тяло.

— Трябва да питам лейтенанта.

— Действай.

Франклин прекоси обратно площада, затаявайки яда си. Веднага разбра, че не е трябвало да оставя Дъв сам. Той беше смъртно блед,

слушалката висеше от отпуснатата му ръка.

— Лейтенант?

Дъв продължи да се взира в пространството.

— Мисля, че може би трябва да легнете на пейката. Нали разбирате, да си вдигнете краката нависоко.

Но Дъв внезапно се раздвижи и започна да набира. Франклин го видя да натиска два бутона, след това да спира и да прекъсва. Бутоните бяха девет и едно^[1]. В следващия момент вече тичаше. Направи го с бързината на добър уайдрисийвър^[2], който се изстрелва от линията.

— Лейтенант!

Но Дъв вече беше възседнал харлито си и обръщаше по средата на Дартмут стрийт. От едната стъпенка изхвърчаха искри, когато задра в асфалта. Кейт влезе през предната врата, но се спря на средата на всекидневната. Дъв се беше върнал рано. Диванът не беше избутан наравно с фотьойла, както той винаги го оставяше, и един от фотоалбумите лежеше разтворен на килима. Добре, помисли си тя. Явно е отделил време да премисли нещата. Мотоциклетът му сигурно беше на двора.

— Джим?

Лизи влезе през верандата отпред, след като се беше забавила за момент, за да размени няколко думи през улицата с приятелката си Сандра, която току-що се беше върнала от почивка.

— Би ли сложила играчката на Бумър в леглото му, буболече? — каза Кейт. — Джеймс Дъв?

Нямаше отговор нито от къщата, нито от задния двор, поради което тя прие, че мълчаливата война, започнала след погребението на Бланкет, няма примирие.

— Майната му — прошепна Кейт. Нямаше да седне първа на масата за преговори. Той беше човекът с тестостероновата бомба, тиктакаща в слабините му.

Тя отиде в кухнята и отвори хладилника.

Нещо проблесна и се чу слаб пукащ звук.

Тя се наведе, за да погледне по-добре.

— Мамка му! — Крушката беше изгоряла. Чу стъпките на Лизи зад себе си.

— Жадна ли си, буболече?

— Бих искала червен сок, ако може.

Кейт ѝ сипа една чаша и подтикната от внезапно любопитство, излезе на стълбите отзад и огледа двора.

— Бумър?

Лизи се приближи. На горната си устна имаше черешовочервен мустак.

— Сигурно пак е изкопал дупка под оградата.

— Ще го намерим. — Вече в кухнята, Кейт попита: — Искаш ли ти да направиш вечерята днес?

— Да! Мога ли да поканя Сандра?

— Ще се обадя на майка ѝ да попитам. А ти какво ще приготвиш?

— Чесново хлебче.

— Чакай първо да видим как сме с провизиите. — Кейт дръпна силно вратата на кухненския килер. Накрая тя се отвори с щракване. Дъв беше поставил магнити, за да попречи на Бумър да я отваря с лапа. Това куче беше роден взломаджия.

Тя потърси шнурчето, дръпна го леко и неоновата лампа в килера се включи с бръмчене. — Да, можеш да направиш чесново хлебче.

— Ще се обадиш ли, мамо?

Във всекидневната Кейт намери още следи от краткия престой на Дъв. Телефонът беше изключен от розетката на стената. Още един добър знак? Не е искал да бъде безпокоен. Премислял е нещата. Не е искал от управлението да го прекъснат.

Тя коленичи и включи кабела.

— Мамо — попита Лизи от кухнята, — може ли да пусна печката?

— Изчакай за момент. И използвай скарата. — Докато набираше, чу щракането на котлон, който се включва.

— Спри го, Лизи! Това не е скарата! — Майката на Сандра се обади и последва кратък разговор. Кейт затвори и хвана Лизи да пуска втори котлон.

— Не, отдясно. Сандра може да дойде.

Още едно колело от син пламък.

— Това ти е ляво, глупаче — каза Кейт и се усмихна, докато изключваше котлоните. — С коя ръка се кълнеш във вярност?

— А, да. — Малката ръка на Лизи докосна сърцето ѝ и най-последно посегна към верния ключ.

Дъв профуча по моста „Бродуей“ към Южен Бостън. Беше пиков час и в продължение на петнайсет километра нищо не се движеше в търговската част на града. Но той успяваше да намери тесните пролуки между колите дори и с цената на остъргана боя.

Проклетият Герити. Поставяше анти манипулационни устройства във всичко, което правеше.

Дъв си каза, че не е трябвало да разчита на управлението. Беше на не повече от две минути от къщи. Ако беше стоял на телефона, можеше все още да е свързан с централата, докато дежурният сержант си пали цигара и размишлява на кое патрулно звено да провали обяда.

— Мамка ти, Герити! — изкрещя Дъв. Подметката на лявата му обувка закачи земята, когато направи остър завой. Гневът му все още преобладаваше над страха за Лизи и Кейт. Вече мислеше за отмъщение и съзнаваше, че това е само признак за неговата безпомощност.

На няколко пресечки отпред по неговата улица със светлини и сирени прехвърчаха пожарни коли. След тях идваше камион със стълба, а накрая и линейка.

— Не! — Дъв криволичеше между колите и на всеки стотина метра се изправяше на стъпенките в очакване да види стълб дим, издигащ се от югоизток. Той докара това до главата на Кейт. Знаеше, че никога няма да си го прости. Да убие Герити щеше да бъде недостатъчна компенсация.

Подкара по улицата, като не смееше да погледне към къщата.

Но тя още си стоеше на мястото. Прозорците бяха непокътнати и в тях се отразяваше следобедното слънце. Дъв хвърли харлито на тревата и хукна към къщата. Прескачайки оградата, погледна вратата. Чиста. После изтича до външните дървени стълби. След бърза проверка се качи до кухненската врата и спря, без да я докосва. През мрежата виждаше Кейт и Лизи, които стояха до печката.

— Някоя от вас минавала ли е вече през тази врата?

— Да — отвърна Кейт. — Защо?

Той влезе.

— Изведи Лизи от къщата. Къде е Бумър?

— Избягал е. Изпод оградата. Джим, какво се е случило?

— Излизай, Кейт — каза той толкова настойчиво, колкото можеше, без да вика. — Веднага. — Държеше им вратата отворена. Лизи изглеждаше уплашена до смърт, но в момента не можеше да направи нищо по въпроса. Грабна фенерчето от чекмеджето. — Излезте през страничната врата. Идете у съседите.

— Всичко е наред, буболече — каза Кейт, избягвайки погледа на Дъв, докато подбутваше Лизи пред себе си по стълбите.

Дъв започна от всекидневната.

Герити не беше възпламенил устройството си с идването на Кейт. Това само по себе си още не беше повод за празник. Можеше да значи, че го е снабдил със закъснител. И, господ му беше свидетел, Герити не би минал с нещо толкова просто като часовников механизъм. Може би термично устройство, нагласено да избухне с изстиването на нощния въздух. Или почти изчерпана батерия. Или система с водни капки. Списъкът можеше да продължи до безкрайност.

Дъв остави всичко, както си беше. Ако някой уред беше включен, остави го включен. Ако нещо беше изключено, остана си така. Той коленичи и започна да претърсва килима за издатини — реагиращи на натиск взриватели. Прокара ръце зад стереоуредбата, отвинти противопожарната аларма и разглоби термостата. Покатери се през капандурата до задушния таван, изсипа съдържанието на старите сандъци на майката на Кейт и започна трескаво да рови из стогодишните семейни спомени. С подгизнали от пот дрехи, Дъв слезе до сутерена и махна предпазните панели на пералнята, сушилнята, фурната и бойлера.

Започваше да му се вие свят от жегата и обезводняване.

Върна се в кухнята, проверявайки къщата за последен път, пи от крана и намокри главата си. Реши, че ако Герити е поставил нещо в тази стая, Кейт и Лизи отдавна да са го включили.

Гардеробът в антрето.

Не помнеше дали го е проверявал.

Избърса косата си с една от кърпите, с които Кейт подсушаваше порцелана, затътри се към антрето и отвори вратата. За един дълъг миг остана втренчен, после се извърна и покри уста с кърпата.

Вътре Бумър се люлееше мъртъв на каишката си.

От тротоара Кейт чу звука на лопата, забивана в земята в задния двор. Тя се поколеба, тръгна към съседите, но после zakрачи към вратата на двора.

— Джим?

Никакъв отговор, освен звука на лопатата.

Ядосана от това, че той отказва да разговаря, Кейт блъсна вратата и погледна в сумрачния заден двор. Дъв копаеше дупка. Той си почина за момент, с лице, обляно в пот, после продължи да копае.

Бумър лежеше отстрани, очевидно мъртъв.

— О, Джими — каза тя.

— Името ми е Лиам. — Той не добави нищо повече, просто продължи да копае.

Тя прекоси останалата част на двора и се тръшна на един шезлонг. От месеци усещаше, че това се задава, че един ден откровението ще избие на свобода и после нищо вече няма да е същото. Почувства странно бучене в главата си, също както когато научи, че баща ѝ е загинал при нещастен случай с лодка, и когато майка ѝ умря от рак две години по-късно. Беше като да научиш за нечия смърт.

— Лиам чий? — попита тя накрая. Тонът ѝ беше равен.

— Макгивни. — Той разклати дръжката, за да пробие жилавия зелен килим, после спря. Погледна нагоре. Вечерницата изгряваше над трепетликата в дъното на двора.

— Никога дори не съм стъпвал във Филадельфия. Роден съм и съм израснал в Белфаст.

Някак си тя знаеше всичко това. Нищо не беше неочаквано. Той говореше прекалено внимателно. Като човек, който прикрива прокрадващия се акцент.

— И в крайна сметка Белфаст те догони.

— Няма смисъл да се крие нещо от теб.

— Искане ми се да го беше забелязал по-рано... Лиам.

— Харесва ми как го произнасяш. — Той започна да копае отново. — Така че не беше работата, нали разбираш. Не изцяло. Имах си достатъчно натрупани кошмари още преди да дойда в Бостън. Нямах детство като теб и Лизи. Израснах с войски по ъглите. Бронетранспортъори по кръстовищата. Струи сълзотворен газ и от време на време някой съсед, застрелян от Асоциацията за защита на

Ълстър^[3]. — Най-после я погледна. — Нали знаеш как черните деца понякога гледат с уважение на сводниците и търговците на наркотици. По целия свят е едно и също. Моят идол беше млад терорист, който знаеше как да превърне белината в бомби. Интелигентен, забавен, очарователен социопат, който ме накара да се почувствам значим за първи път в живота ми. Караше ме да чувствам, че пред мен има перспективи. И предопределение.

— Какво се случи? Какво продължаваш да сънуваш, Джими?

— Като се замисля, това име ми харесва повече. — Той помълча, играейки си с дръжката на лопатата. — Бомбен атентат в пазарен ден. Той пожертва четирима от младите ми приятели, за да ликвидира четирима британски войници. За мен това беше удар. За него успех, предполагам. По-късно разбрах, че в това, което направи, е имало хитра пресметливост. Четиримата бяха изработили доста бомби за него. Рано или късно щяха да хванат някого. И той щеше да проговори. По-добре да си завербуваш цяла нова партия от училищния двор, както нас преди.

— Но какво *виждаш* в нощите, когато сънуваш кошмари?

— Между тях имаше едно момиче... — Той не можа да продължи. Не и за видението, което го караше да се буди с виковете. — Бях малък, но мисля, че бях влюбен в нея.

— Как се казваше?

Той само поклати глава. Захвърли лопатата и нежно положи тялото на Бумър в земята.

— Щом не искаш да говориш за това — настоя тя, — кажи ми поне доколко е сигурна новата ти самоличност.

— Доста е сигурна, Кейт.

— Ами проверката, която прави управлението на новопостъпилите?

— Един капитан от „Личен състав“ ме покри. Виждаш ли, брат му беше човек на Шин Фейн в Белфаст и се реши, че е в интерес на каузата Лиам Макгивни да изчезне. Но трябва да ти кажа, че сега е възможно да възникнат проблеми.

— Защо?

— Той е тук.

— Кой?

— Моят вербовчик от училищния двор, Райън Герити. Той уби Бланкет. А днес очисти Рита и Кортес на „Копли Скуеър“.

Тя се наведе напред, облегна лактите си на коленете и няколко пъти вдиша дълбоко.

— Но той иска мен. Този следобед е идвал вкъщи за мен.

— *Защо?*

— Тогава се опитах да го спра. А това е нещо, което той не търпи. — Той направи крачка към нея. Вече почти се беше смрачило и Кейт не видя изражението му. Помисли, че ще я докосне. Вместо това той пхна ключ в ръката ѝ.

— Ще трябва да заминеш, Кейт.

— Това е моят дом. Ами Лизи?

— Слушай, идете на мястото на Макс на носа. Били сме там в по-добри времена, така че Лизи няма нужда да научава защо отивате там сега. Кажй ѝ, че ще дойда веднага щом се освободя. Направи го да изглежда като почивка. — Той се върна при гроба и започна да покрива Бумър с пръст.

— Значи така? — попита тя.

Той не каза нищо.

— Заминавам просто защото казваш, че трябва да замина? Аз дори не знам кой си ти.

— Напротив, Кейт, знаеш — тихо каза той.

[1] 911 е номерът за спешни случаи в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Един от постове на нападението в американския футбол. — Б.пр. ↑

[3] Ulster Defense Association — терористична протестантска организация в Северна Ирландия, създадена за противодействие на ИРА. — Б.пр. ↑

12.

Държейки се на почетно разстояние от ранглъра, Дъв следваше Кейт и Лизи по магистрала три до покрайнините на Плимут. Плашеше се колко малко внимание обръща Кейт на присъствието му върху харлито. Тя просто нямаше инстинкт за опасността.

Той се вмъкваше между автомобилите, отпавили се за Кейп Код, и се вглеждаше в лицата на светлината на фаровете. Трудно беше да не търси младежкото лице на Герити. Сега то щеше да бъде по-пълно и вероятно по-жестоко.

Когато стана време, Дъв едва се реши да тръгне обратно за Бостън. Всичко това беше прекалено чуждо за Кейт. Тя не знаеше какви предпазни мерки да вземе. За разлика от някой, роден и израснал в Ълстър. Дъв гледаше как задните светлини на ранглъра се смаяват и се сливат с останалите. Кейт се дръпна, когато се опита да я целуне за довиждане в къщата. Заболя го, макар да си напомни, че шокът за нея трябва да е бил голям. Да научи, че името ѝ по мъж е фикция.

Искаше да я прегърне и да я увери, че поне човекът не е фалшификат. *Роза, пък макар под друго име.*^[1] Искаше да ѝ каже, че много обича и нея, и Лизи. Че би предпочел да умре, отколкото да им докара това.

Само че нямаше време за обяснения.

Герити ги беше открил. Този следобед само си беше играл, но щеше да престане, щом играта му омръзнеше.

Връщайки се в Южен Бостън, Дъв се отби в къщата на О'Банън. Не светеше, но бонвилът на Макс със сгъваем покрив беше на алеята.

— По дяволите — каза Дъв. Стомахът му се сви. Смяташе да загаси мотоциклета и да претърси къщата, когато се сети за един от любимите нощни навици на Макс.

Той отиде малко по-надолу до паркинга на Инър Харбър, който беше пълен с вносни коли. Остави харлито на стотина метра от купчината обли камъни, показващи границата между сушата и водата. Нямаше смисъл да плаши рибата с вибрациите.

Докато вървеше покрай редиците нови фолксвагени, ауди и фиати, забеляза О'Банън, седнал в сгъваем стол. Върхът на въдицата му се огъваше към водата.

— Ех, че чудовище — доволно изсумтя той, изтегляйки влакното.

Дъв огледа паркинга зад себе си.

Най-много от всичко се страхуваше да не доведе Герити при приятелите си. Не че якото дърто копеле не би накарало Райън да се поизпоти. За секунда Дъв видя лицето на Бланкет. После на Рита и Кортес. Стомахът му започна отново да се свива, но той си наложи да се съсредоточи само върху лицето на Герити. Всичко остава на заден план, освен намирането му преди следващото нападение над екипа.

— Ей, браконiera — подвикна Дъв на О'Банън. — Горещите.

— Защо?

— Аз сам горският пазач.

— На кое графство?

— Арма. Дай да ти видя разрешителното.

— По дяволите английските ви разрешителни — изрече О'Банън и продължи да намотава. Той се наведе назад и шапката му от донеголски туид падна на земята.

Дъв се приближи и я постави обратно на главата му.

— Какво си хванал?

— Скумрия, сигурен съм.

— Нощта е подходяща.

— Аха. — Луната беше изгряла. — Голям борец бе.

— Всеки би се борил с кука в плювалника — отбеляза Дъв.

— Тази вечер звучиш съвсем като ирландец.

Дъв замълча за момент след тази забележка. Но сега му беше по-леко. Кейт знаеше.

О'Банън извади рибата — внушителна скумрия.

— Бременна е — каза той, след като я огледа на светлината на фенерчето си. — Погледни, направо ще се пръсне от хайвер. — Внимателно я освободи. — Върви и се плоди.

— Докога седиш тук обикновено?

— Докато ми се доспи — отвърна О'Банън и се облегна назад с въздишка. — Когато остарееш, главата ти е прекалено пълна, за да спиш. — Той изрови две бири и предложи едната на Дъв.

— Не тази вечер.

О'Банън кимна, като че ли го разбра.

— Чух какво се е случило в „Копли Скуеър“. Какво става с този град? Бетер от Ълстър е, по дяволите.

— Повече, отколкото си мислиш.

Лицето на О'Банън, огряно от лунната светлина, се обърна към него.

— Герити е — продължи Дъв.

— Стига, Джими, това не е възможно. Него го хванаха няколко години след... — О'Банън се запъна, вероятно несъзнателно — ... Кросмаглен. Затвориха го в Касъл Глей и изхвърлиха ключа.

— Вчера говорих с него по телефона.

— Сериозно? Сигурен ли си?

Дъв докосна очите си с ръка и понижи глас.

— Той уби Макнолти, като му причини сътресение на мозъка. Днес вдигна във въздуха Рита. И Кортес... — Видя камиона, легнал на една страна на площада, с изпочупени прозорци, от които излизаха пламъци. — Герити ги използва, за да се добере до мен. Използва ги и ги унищожават. Също както тогава Шиофра и останалите. Той ме обвинява за това, което се случи.

— Дяволите да го вземат това копеле — каза О'Банън с неочаквано груб и горчив глас. — Ако ти не се беше намесил тогава, оня камион щеше да гръмне баш наред с площада, а не в края му. Щеше да има десетки убити. Може би стотици. А не само племенницата ми и другите нещастни деца. — Макс замълча и Дъв знаеше, че той вижда лицето на Шиофра О'Банън. Надяваше се споменът на Макс да е по-приятен от неговия.

— Казах на Кейт тази вечер — рече Дъв.

— Всичко?

— Да. Не споменах само твоето име. И това на Шиофра.

— Е, тя все пак ти е жена, а не изповедник, Джими. Как ще се оправяш сега?

— Не знам дали искам да се оправям.

— Добре ще е — иначе и ти заминаваш за Касъл Глей.

— Искам да кажа, че не желая да лъжа повече Кейт. Не мога. Не и след това, което се случи. — Дъв замълча. — Макс, Герити беше

вкъщи този следобед. Седял е в моето кресло, когато Кейт и Лизи са се прибирали. Прекарах един час да преравам къщата за бомби.

— Света Дево. — О'Банън отпи здраво от бутилката. — Трябва да ги изведеш извън града. Няма съмнение.

— Вече го направих. Надявам се, че нямаш нищо против — дадох на Кейт ключа ми от твоята вила. Би трябвало вече да са там.

— Нещо против ли? Щях да те напердаша, ако се беше поколебал. — О'Банън сложи нова стръв и заметна. — Ще намеря по мрежата каквото мога за Герити. Ако е тук, както ти казваш, използва общността. Копеле като него не може да не издои няколко бедни безмозъчни падита.

— Не искам да се набъркваш.

О'Банън изръмжа леко, гледайки пристанището.

— Ти се опита да спасиш единственото дете на брат ми. Искан ми се да беше възможно да успееш тогава. Заради нея, а и заради теб самия, защото знам как се измъчваше през всички тези години, Лиам Макгивни. Хиляди пъти си ми благодарил за това, че те доведох тук и те прекарах покрай „Личен състав“. Но моят дълг си остава по-голям. И ще бъде така до последния ми дъх.

Дълго време Дъв остана безмълвен. Гледаше как светлините на приземяващ се самолет блещукат над пристанището.

— Тогава ти ми се отплати, Макс. Стой настрана. — Той тръгна към мотоциклета си.

— Накъде си, Джими? — подвижна след него О'Банън.

— Към сградата на отдела. Трябва да я претърся. Герити е бил и там.

— Точно като дявола — ядосано каза О'Банън. — Навсякъде едновременно и никъде не е за добро.

Франклин закъсняваше за работа.

Стана достатъчно рано, в пет часа както обикновено. За момент бе обладан от изкушение, когато светлината от банята падна върху извивката на гърба и задника на Сесили. Но си наложи да остане верен на ежедневната практика. В сивото утро отиде до алеята за упражнения, паркира, заключи мустанга си и започна да тича от площадка на площадка. Беше хладно, но не достатъчно, за да спре

потта, която се стичаше в очите му въпреки лентата, притискаща слушалките на уокмена към ушите му. Забавяше пред площадката за лицеви опори, когато някакъв велосипедист едва не го блъсна отстрани. Колоездачът веднага намали и каза нещо. Франклин не го чу заради музиката.

— Какво? — попита той, натискайки стопа.

— Съжалявам — каза човекът. Акцентът му май беше канадски. Дрехи едно стъпало по-нагоре от Армията на спасението. Но изглеждаше интелигентен. Може би беше някой, изхвърлен от МТИ. — Мислех, че ме чувате да приближавам.

Франклин вдигна рамене и посочи слушалките си. Легна на земята и започна да прави лицеви опори.

— Тогава внимавай, приятел — каза велосипедистът, бавно описвайки кръг около Франклин. — Тези неща могат да те убият.

Франклин погледна нагоре. Човекът се усмихваше любезно, но нещо в погледа му караше сержанта да съжалява, че не е взел със себе си малкия си пистолет двацет и пети калибър, който обикновено носеше, когато идваше тук в по-късните часове. Никога не му се беше случвало да има неприятности толкова рано.

Той стана и погледна в очите колоездача, който се изхили и си тръгна.

Франклин влезе скоростно в паркинга, провери още веднъж дали е заключил — нещо, което никога не беше правил преди. Изтича нагоре по стълбите към стаята за инструктаж и нахълта точно в момента, в който капитан Рорк казваше:

— Къде, по дяволите, е...

— Тук — извинително каза Франклин. Седна до Дъв. Лейтенантът изглеждаше като след запой — двудневна четина и очи, силно нуждаещи се от промиване. Той не обърна внимание на Франклин — като че ли изобщо нямаше намерение да обяснява къде беше хукнал вчера от „Копли Скуеър“.

Франклин се огледа и се почувства малко по-Добре от това, че не само той е закъснял. В стаята бяха само Рорк, Дъв и Бама.

Внезапно осъзна, че това бяха всички.

— Едно изречение за погребенията, и повече няма да говорим за това... — каза Рорк. Франклин се почувства като актьор във филм за войната. Един от онези филми за някой ескадрон от Първата световна,

който непрекъснато намалява в резултат на загубите в сраженията. — Отделът няма да присъства на службите за Дърджин и Кортес. Повтарям: Няма да ходим. Обясних на семействата, че екипът е под заплаха и че не е разумно от наша страна да се показваме на публични места. Те проявиха разбиране.

— Това няма значение — каза Дъв обречено.

— Какво, Джим?

— Сигурен съм, че терористът ни е проучил всичките досега. Къде живеем. Къде се храним. Къде си даваме униформите на химическо чистене. — Дъв си запали един „Кемъл“. — Не знам за вас, но аз бих искал да се сбогувам с Рита и Кортес.

— Отговорът ми е отрицателен — каза Рорк и очите му припламнаха за момент. — Мисля, че бях ясен по въпроса.

Дъв не каза нищо повече, само издиша дима през ноздрите си и върна кибрита на Бама.

— Добре — продължи Рорк. — Ето какво ще направим през следващите дни. Ние сме мишената. Ние, лично...

С угълчето на околото си Франклин забеляза, че Дъв леко се сви в стола си.

— Това означава, че имуществото не струва и пукнат грош. Да върви по дяволите. Ще обезвреждаме само когато е заплашен нечий живот. Няма да се правим на герои. Ще пазим живота си.

Рорк вдигна сноп принтерна хартия.

— Направих проучване на всички бомбаджии, вкарани зад решетките от този екип през последните трийсет години. Само един от тях е още жив и на свобода. Казва се Уесли... Някой да си спомня неговото изпълнение?

Мълчание.

— Както и да е, той е във Флорида и умира от емфизема. От управлението ме увериха, че Уесли не е ставал от болничното легло от девет месеца. Той не може да отиде до кенефа, да не говорим за Бостън.

Мейнър попита:

— Ами Козолски? Той е достатъчно долен боклук, за да направи такова нещо.

— Уилям Козолски — каза Рорк и погледна Франклин — вдигна във въздуха съдията от Уорчестър, който го осъди на пет години за

притежаване на експлозиви. Не, Бама, той излежава доживотна присъда без право на отпуск.

— Това означава, че действаме слепешката, така ли, капитане?

— Не — отговори Дъв.

— Моля, Джим? — попита Рорк.

— Името му е Райън Герити. Преди четиринайсет месеца е избягал от затвора в Северна Ирландия. Използвал е АНФО, направен от изкуствен тор и хидравлична течност. Негова запазена марка е прибавянето на малко нитроглицерин към сместа. От образца на Ривър стрийт получих леко главоболие като от нитросъединение...

— Какво? — Капитанът, изглежда, едва се сдържаше да не се размее. — Вие с него да не ходите заедно на литургия?

— Моля?

— Имаш ли нещо против да ми кажеш откъде вадиш тези заключения, лейтенант?

Дъв загаси цигарата в ботуша си и започна да разнищва филтъра.

— Още отначало тази работа изглеждаше чуждестранна. Прерових всяко престъпление, включващо взривно устройство, което Интерпол има в компютъра си. Излезе файлът на Герити. През седемдесетте той е убил британски войник, стоящ на пост на подвижен мост. Използвал е рикошета на взривната вълна от противотежестта.

Франклин хареса начина, по който Дъв направи пауза, за да го осмислят.

— Миналата есен — продължи лейтенантът — се смята, че е работил за либийците. Убил е един египетски министър. Сложил е фалшиво устройство в лимузината, което естествено е било открито от охраната. Точно когато бързо премествали министъра в друг автомобил, второ шрапнелно устройство било взривено на улицата с дистанционно управление.

Рорк гледеше вцепенен.

— Защо ни преследва?

Дъв погледна капитана и в този момент телефонът извънтя. Всички се стегнаха. Бама беше обяснил, че толкова талантлив бомбаджия непременно се обажда в полицията, за да злорадства. Лейтенантът грабна слушалката, а Рорк включи касетофона.

— Бостънски сапъорски отдел... — Дъв примигна и въздъхна. — Да, Кони, тук е. Сега ще ти го дам. — Той подаде слушалката на Бама.

— Здравей, захарче. — Бама моментално понижи гласа си.

Дъв стана и започна да раздава снимките, направени за полицейския архив. Рорк взе своята и започна мрачно да я изучава.

Франклин чу Бама почти да хленчи, докато казваше на жена си с ръка, поставена върху слушалката:

— Колко пъти да ти казвам бе, момиче? Не вярвам в тези астрологични глупости. Скъпа, моля те, това ми е редовен работен ден. Не мога да си тръгна... Какво? — Той замълча и се заслуша. — Миличка, това може да значи какво ли не. Ще си остана вкъщи в леглото в деня, в който прочита: „Мейнър, дръж си задника вкъщи в леглото, момче“.

Дъв даде на Франклин неговия екземпляр и сержантът замръзна. Очите отново го накараха да изтръпне. Беше ги видял на живо преди по-малко от три часа. На алеята за упражнения.

— Лейтенант?

Кейт предпочиташе покрива на вилата на О'Банън пред вътрешността ѝ, въпреки че вятърът разбъркваше страниците на романа от Тони Морисън, който се опитваше да прочете. Всекидневната особено беше пълна с вещи на покойната жена на Макс. Нейни снимки. Типично женски джунджурии. Куп от „Женски домашен журнал“ в ъгъла. Беше като да си на почивка в мавзолей. Нищо чудно, че О'Банън рядко идваше тук. Само да го засипеш с пясък и да го оставиш на археолозите като пример за погребалните ритуали на двайсети век.

По повод пясъка — Лизи седеше навън в него и съсредоточено го изсипваше върху краката си. Носът и слабите ѝ рамене се бяха позачервили. Още малко слънчева светлина. Но наскоро последните изследвания бяха показали, че някоя от съставките ѝ вероятно е канцерогенна.

Имаше ли все още нещо сигурно?

Кейт прикри очите си с ръка и проследи пътя на ферибота към Винярд. Би било чудесно да можеш да отплаваш от всичко от време на време. Този принудителен престой на Кейп Код не беше бягство. Беше присъда. И колко ли щеше да се проточи? Не можеше да пропусне

повече от няколко репетиции, не и след като оставаха броени дни до Четвърти юли.

Телефонът иззвъня.

Кейт влезе вътре и го изнесе пред вратата, влачейки жицата след себе си. Така можеше да наглежда Лизи.

— Да?

— Кейт О'Брейди?

— Кой се обажда, моля?

— Сестра Беатрис.

— О, извинете, сестро... — Заместник-директорката на училището на Лизи. — Не можах да ви позная.

— Извинете, че прекъсвам почивката ви. Но възникна неочакван проблем.

Кейт почувства как сърцето ѝ започва да бие по-бързо.

— Нищо лошо, надявам се?

— Не, не мисля. Но най-добре да сме сигурни, скъпа. Обадиха ми се от градския отдел по здравеопазване. Изглежда, че няколко месеца по-късно е имало някакъв проблем — бих казала, някаква реакция — на ДПТ ваксината, която дадоха на седемгодишните миналия септември.

— ДПТ?

— О, извинете, скъпа... Дифтерит, пертусис и тетанус.

— Тази реакция опасна ли е? — попита Кейт, загледана в Лизи, която вече наполовина се беше зарила в пясъка.

— Засега не. Но завеждащият лекар би желал да има възможността за контакт с родителите на всички засегнати деца. — Сестрата добави малко застрашително: — Веднага, ако стане нужда. Мога ли да дам на доктора номера ви тук?

Докато Кейт се колебаеше, нещо ѝ дойде наум.

— Сестро, откъде *вие* имате този номер?

— От госпожа Манахан. — Майката на Сандра. — Тя спомена, че наглежда дома ви, докато сте на почивка. На обичайния ви номер никой не отговаряше. Надявам се, ще ми простите безпокойството.

— Разбира се. Моля, дайте номера ми на здравния отдел. Благодаря, че отделяте от времето си за това. Довиждане.

Кейт затвори и се върна до бюрото. *Какво още?*

Герити търпеливо пробиваше миниатюрна дупка във всяко от гнездата на кутийката за контактни лещи, която се намираше на масата пред него. Една през L и една през R^[2]. Само докато работеше, се чувстваше почти спокоен. Постепенно се приближаваше до целта си, което като че ли облекчаваше иначе постоянното му безпокойство. Не знаеше, че страда от хронично безпокойство, преди немският му психиатър да му обърне внимание.

— Ти си под огромен стрес, Райън — беше казал той в онзи мрачен, облицован с тъмна ламперия кабинет в Хайделберг. — Но това, което ми дава надежда, е, че не чувстваш вина. Това е най-често срещаната реакция. Чувство за вина, последвано от депресивна отпадналост. Ти си единственият ми пациент, който разбира, че грешката не е в него, а в това безнадеждно болно капиталистическо общество. Въпреки пронизателността си обаче ти се сблъскваш с много опасности. Вярвам, че или ще се освободиш, или ще се самоунищожиш. Изборът трябва да ти е ясен. Трябва ти пълна промяна или ще рухнеш.

— Точно така — страстно каза Герити, отвинти един от бурканите и внимателно сипа по малко барут в двете гнезда. Тъкмо ги затваряше, когато мобифонът му иззвъня.

Трябваше му един миг, за да се опомни.

— А, да. — Вдигна слушалката. — Доктор Стакпоул.

— Докторе, обажда се сестра Беатрис от „Св. Себастиан“.

— О, много се радвам да ви чуя отново, сестро.

— Намерих ви последните три телефона.

Герити се пресегна за молива.

— Готов съм да ги запиша. — Първите два бяха местни. Южен Бостън и Бруклин. Прекалено близо до града, за да успокоят растящата параноя на Макгивни. Но третият го накара да вдигне вежди.

— Чудесно. О'Брейди преместили ли са се?

— На почивка са на Кейп Код. Това е кодът на Фалмут, мисля.

— Прекрасно, сестро. Сигурен съм, че накрая това ще се окаже излишно и изследванията ще покажат, че тези две деца са яли развалени миди или нещо подобно. Но не може да има излишни грижи, щом става дума за децата.

— Напълно съм съгласна с вас, докторе. Ще се обадите ли отново?

— Положително. По един или друг начин. Приятен ден, сестра Беатрис. — Герити затвори и погледна масата. — Докъде бях стигнал?

Спомни си.

— А, да.

Взе в ръка бръснарско ножче и смъкна изолацията на меден кабел, от който после извади една-единствена жичка. Пъхна я в едната от дупките, които беше пробил току-що в гнездата.

Вслуша се в звука на собственото си дишане, докато работеше. Спокойно. Ритмично. Уверено в целта си като морето.

[1] По Шекспир. — Б.пр. ↑

[2] L и R — означения за лява и дясна леща. — Б.пр. ↑

13.

На следващата сутрин Франклин носеше автоматичния си пистолет в шортите, докато тичаше по алеята. Но велосипедистът не се появи за втори път. Щом стигна до паркинга, сержантът провери колата си за всички видове устройства, които му дойдоха наум, и въпреки това затаи дъх, завъртайки ключа.

По пътя към къщи рязко сменяше улиците, направи няколко ненужни десни завоя, за да провери дали някой не го следи, и накрая паркира на улицата вместо на мястото си в подземния гараж.

— Добро утро, господин Франклин — каза Драго, хърватинът, който обслужваше сградата.

— Добро утро. — Сержантът измъкна снимката на Герити от джоба на суичъра си. — Да си виждал този тип наоколо?

Драго поклати глава.

— Приятел ли ви е?

— Не. Моля те, обади ми се или телефонирай в управлението, ако го видиш.

— Непременно.

Предишната нощ Франклин спа сам за първи път от месеци.

Трудно му беше да обясни на Сесили, че иска от нея да се държи на разстояние за известно време. Имаше нужда от жизнено пространство. Пространство, точно толкова голямо, че да може да се взриви, без тя да пострада. Макар да не й беше казал, че някакъв гениален маниак от Северна Ирландия предоставя възможност за движение нагоре на всяко ченге, което поиска да се прехвърли в сапъорския точно сега. Каза само, че иска сериозно да обмисли връзката им. Че има нужда да остане сам за известно време.

Може би наистина имаше нужда.

Какво право имаше да набърква невинната жена в тези лайна? Дъв беше казал, че онова копеле знае къде живее всеки член на екипа, къде си дава нещата на химическо чистене. Колко пъти Сесили беше прибирала униформите вместо него?

Франклин проучи предната врата, бавно влезе през нея и прегледа апартамента си два пъти, преди да се почувства достатъчно сигурен, за да си вземе душ. Надяваше се, че ако трябва да умре, това няма да стане в банята. От представата как гледа кръвта си да капе в канала му се догади.

Но топлите иглички скоро го накараха да се поотпусне. Той насапуниса лицето си и го подложи под струята.

Предишния ден екипът — или това, което беше останало от него — прекара цялото си работно време в сградата. По заповед на капитана. Донесоха им обяда от една близка пицария и преди да я внесат, кутията бешедушена и претърсвана. Нямаше обаждания за поставени устройства, макар че Франклин скачаше всеки път, когато телефонът звъннеше. Дъв използва част от времето, за да преговори с Франклин и Бама известните похвати на ИРА. Енциклопедичните му знания по ирландските устройства бяха изключителни. Но вместо да вдъхне на Франклин увереност, лекцията на Дъв само го притесни още повече. Най-добрият начин да се справиш с някое от по-сложните неща, изглежда, беше да отидеш в Ню Хемпшир и да залегнеш зад някоя по-голяма скала. Дъв беше наложил непукистка физиономия, но Франклин разбираше, че вътре в себе си той е настроен песимистично. Все някога някой щеше да се обади и да се наложи екипът да напусне крепостта си.

Но всичко това беше на четирийсет и осем часа назад във времето, напомни си Франклин. Сега имаше почивен ден. С омотан около кръста пешкир влезе във всекидневната.

Пусна стереоуредбата си за пръв път от няколко дни, сложи си слушалките и потъна във фотьойла. Ехтящо изщракване заглуши гласа на Арета Франклин.

Сержантът остана напълно неподвижен.

За пет минути.

Накрая леко протегна левия си крак, хвана жицата на телефона с пръсти и го придърпа към себе си. С големия си пръст натисна бутона за експресно набиране и бутона за говор.

Страхуваше се, че слушалките му ще се смъкнат, толкова обилно се потеше.

Никой не вдигаше.

— Мамка му — прошепна той. Главата му започваше да трепери от напрежението да я държи абсолютно неподвижна. Искаше да се изстреля от стола и да избяга. Но знаеше, че преди да стигне вратата, ще бъде обвит в огнено кълбо или ще изхвърчи през нея като ракета „Круз“.

Телефонното обаждане на Франклин тъкмо се прехвърляше по електронен път в централата, когато някой прекъсна трансфера и вдигна.

— Сапърски отдел. Дъв.

— Човече — изграчи Франклин. — Не съм си представял, че толкова ще се радвам да чуя нечий глас. — Това беше единственият човек, който би могъл да обезвреди устройството на Герити.

Дъв веднага схвана положението, като чу гласа му.

— В горещо помещение си, нали?

— Не би могло да бъде по-горещо.

— Къде е демонът?

— Омотан е около ушите ми.

— Как ме чуваш тогава?

— Лявата слушалка се смъква. Мисля, че е от потта, която се лее от мен.

— Окей — каза Дъв. — Щом е стигнала дотам, а ти все още навърташ телефонна сметка, дръпни я още малко надолу... но *внимателно*.

— Лявата слушалка?

— Да. Колкото да можеш да погледнеш вътре.

Франклин го направи внимателно. Дъхът му секна и той затвори очи.

— Още ли си тук, Антъни?

— Мисля, че да. — Франклин се изкиска немощно. — Как познаваш, че си отиваш?

— Виждаш си гъза да минава покрай носа ти. Погледни в слушалката. Какво има там?

Без да обръща глава, Франклин се напрегна и погледна.

— Виждам... нещо.

— Още един успешно завършил основния курс на Дъв. Виждаш ли някакви жици, глупаво копеле такова?

— Не ме наричай така — остро каза Франклин. — Хич не ми се иска това да е последното нещо, което съм чул през живота си.

— Прав си — каза Дъв. — Извинявай.

— Виждам тънка медна жичка, която води до нещо малко. Сива пластмаса. Отгоре пише L.

— Кутийка за контактни лещи. Недей да изключваш слушалките. Така само ще затвориш веригата.

— Ами ако има таймер?

— Вероятно има.

— Как...

— Движението, с което си надянал слушалките, без съмнение е активирало микропрекъсвач, който е включил електронен таймер и антивибрационен механизъм. Така че недей да шаваш, докато се чудиш кога таймерът ще стигне нулата. Ясно?

— Ясно.

— Добре, приятел. Тръгваме. Седнал ли си?

— Да. Но се чувствам, като че ли съм на три метра от пода и продължавам да се издигам като балон.

— Добре, стой изправен, за да не притиснеш диафрагмата си.

— Да не притисна шибаната си *какво*?

— Ще ти обясня по-късно. Сигурно първо ще пристигне патрулт, за да прочистят зданието. Недей да затваряш... Сега ще прехвърля линията към дежурния.

— Дъв... — Франклин просто не знаеше какво да добави.

— Знам. Животът е шибана курва.

— Аха.

Франклин полека се върна в началното си положение и дълбоко си пое дъх през устата. Една мисъл го натъжи. Може би се беше любил за последен път. Сега му стана ясен смисълът на интензивните сношения през последните няколко дни. Нещо вътре в него е знаело, че това ще се случи. Искал е една част от него да оцелее.

— Франклин? — От телефонната слушалка се разнесе нов глас.

— Да, кой...

— Уебстър. Дежурният сержант. Добре ли си?

— Направо бонбон.

— Всички сме с теб, приятел.

Франклин се разсмя. Това беше най-абсурдно неискреното нещо, което беше чувал някога. Нямаше по-самотен човек от него на земната повърхност.

— Франклин?

— Казвай.

— Дъв поръча да ти предам нещо.

— Какво?

— Каза, че не е страшно, ако ти отнесе главата. Така по-бързо ще станеш капитан.

Бама караше с шейсет километра над позволената скорост, когато Дъв се пресегна през предната седалка и извади пакета цигари от джоба на униформата си.

— Искаш ли? — попита той, надвиквайки сирената.

— Да, по дяволите.

Дъв запали една за Мейнър и една за себе си. Скоро вътрешността на седана се изпълни с успокояващ облак дим.

Бама опъваше като тийнейджър, който се опитва да се надрусва.

— Що за червей е това копеле?

— От световна класа — отвърна Дъв. — Гледай го тоя с форда как се пъха в кръстовището. — Мейнър сръчно врътна волана и го засече.

— Къде си се научил да караш така? Контрабандна ракия ли си прекарвал?

— Факт... — Бама взе микрофона от таблото и каза по радиото: — Пристигнахме. Искам пожарна и линейка.

След няколко секунди дежурният отвърна:

— Ще ги имаш след по-малко от минута.

Вече бяха пристигнали няколко патрулни коли и ченгетата извеждаха наемателите — жени с ролки на главите и възрастни мъже по хавлии. Докато Дъв и Бама се качваха по стълбите, чуха как някакъв тъпанар праща полицаия по дяволите:

— Слушай, гестаповец, никъде не отивам, докато не си намеря сиямеца. Така че ходи си го начукай!

— Арестувайте го — каза Дъв на минаване. После посочи на Бама гаража под апартамента на Франклин.

— Провери за второ устройство.

Бама се отправи натам.

Дъв виждаше, че той е потресен. Може би Бама и останалите заслужаваха да знаят истината — че Герити е по-добре известна величина, отколкото го беше изкарал Дъв. Но какво щеше да им помогне, ако си признаеше, че се казва Лиам Макгивни?

Той свали чантата с инструментите и провери електроинсталацията на входната врата. Чисто. След това отново се подготви за най-лошия момент — влизаш в горещо помещение, без да знаеш дали устройството не е нагласено точно за този момент. Но се чувстваше по-малко притеснен, отколкото очакваше. Може би изповедта влияе благотворно на душата, поне когато е направена пред съпругата ти.

Франклин седеше като статуя в тапицираното кресло. Изглеждаше, сякаш са го залели с мед.

— Добре — каза Дъв. — Страхувах се, че си заминал, Антъни. — Чуваше виенето на музика от слушалките, поставени накриво на главата на Франклин. — Какво слушаш?

— Сестра Арета.

— Роднина ли ти е?

— Сто процента. — Франклин видимо се потеше покрай забележимата буца в гърлото, но се усмихна слабо и каза: — Все пак може би изборът ми не е лош. В момента пее „Исус чува всяка молитва“.

Дъв си надяна козирка с фенерче и проследи спиралната жица до жака на уредбата.

— „Събирам си нещата, готвя се да тръгна“ от този албум ли е?

— Ти си хуй, Дъв.

— Кажи ми нещо ново. — Той се приближи до лицето на Франклин и светна в слушалката. Зад него някой влезе в апартамента. Позна по тежката походка, че е Мейнър.

— Бама, би ли намалил звука.

— Сигурен ли си? — попита Франклин.

— Бъди спокоен. Веригата е друга.

Мейнър намали звука.

— Гаражът е чист, Джим.

— Благодаря.

— Направи ми една услуга — помоли Франклин.

— Казвай.

— Вземи нещо и избърши тази шибана капка от носа ми.

Дъв се захили, нежно попи лицето на Франклин с носната си кърпа и се обърна към Мейнър:

— Спалнята, банята и кухнята, приятелю.

— Веднага.

Когато Бама излезе в антрето, Франклин каза:

— Има още едно тук някъде... Нали?

— Бих се обзаложил. — Дъв спря за момент, за да помисли. — Кутийките за контактни лещи имаха две отделения. Засега беше видял само лявото. — Свиваш се, Антъни. Облегни се. Опитай се да се отпуснеш. Трябва да свърша една деликатна работа за минута и не искам внезапно да трепнеш. — Той отново леко избърса лицето на сержанта. — Кажи ми, защо напусна „Специални операции“?

— Мисиите спряха да ме плашат.

Дъв го погледна скептично, докато приготвяше бормашината.

— Защо тогава дойде в сапъорския отдел?

— Самата мисъл да литна във въздуха ме плаши до смърт.

Дъв кимна. Значи не беше толкова повърхностен, колкото изглеждаше на партито.

— И какво ще стане, когато престанеш да се плашиш от бомбите?

— Ще се махна. Ти не би ли го направил? Не би ли го направил всеки, който е с ума си?

Дъв провери бормашината. Моментът не беше подходящ да свършат батериите.

— Добре... А когато вече не те е страх от нищо?

— Ще се върна в Роксбъри, където израснах в гетата.

Дъв усмихнат смля чутото. Да, за това се искаше кураж. Помисли си да се върне в Белфаст и изтръпна.

— Роксбъри, а? Представях си баща ти като лекар или адвокат.

— Представи си го умрял, когато съм бил на шест месеца.

Бама се върна и каза:

— Не мога да открия нищо. — Леко се беше задъхал.

Дъв внимателно го погледна за момент. Мейнър се ухили, но беше пребледнял.

— Добре, господа, да действаме. — Дъв тръсна лявата си ръка няколко пъти, хвана лявата слушалка и проби отвор в нея.

— Малки пинцети — каза той и протегна ръка над рамото си. Мейнър ги плесна отривисто в дланта на Дъв, който ги завря в кълбото жици. Огледа лявото гнездо. Детонаторът. Беше натикан до микропрекъсвач.

— По дяволите — прошепна той.

— Какво... какво?

Дъв каза на Франклин да млъкне, посегна към козирката си и спусна увеличителното стъкло пред дясното си око. Видя две миниатюрни щифтчета на косъм разстояние едно от друго. Към всяко от тях бе прикрепена червена жица, която изчезваше навътре.

— Бама — каза Дъв. — Някога да си виждал нещо подобно?

Мейнър надникна през собствената си лупа. Дъв забеляза, че ръцете му треперят.

— Не, лейт... но това са просто две жици, които влизат навътре.

— Едната от двете е заземяването... нали? — обади се Франклин.

Дъв бутна нагоре лупата, разтри очи и шумно въздъхна. Дилема. Любимото оръжие на Герити. Морална и механична. Винаги едно и също — той ти даваше две еднакво неприятни възможности, седнаше отстрани и се хилеше ликуващо. Но можеше да бъде победен. Герити беше човек. Ако хората могат да правят бомби, други хора могат да ги обезвреждат. Символ на вярата. Може би единственият, в който Дъв наистина вярваше.

— Дъв? — попита Франклин с умолителен поглед.

— Два взривателя — решително каза той.

— Какво казваш, шефе?

— Ще търсим два взривателя.

— Но къде? — попита Франклин.

Дъв се извърна и погледна голямата колона „Боус 901“. Доближи я и огледа високоговорителя. Беше си цял, но сърцевината липсваше. Насочи светлината навътре и там го чакаше другата половина на кутийката, с релефно R върху сивата пластмаса. По вътрешността на високоговорителя бяха налепени най-малко двеста грама RDX. Стабилизиран с пластмаса експлозив.

— Какво откри?

Дъв се дръпна встрани и направи място за Бама, който светна във високоговорителя със собственото си фенерче.

— Мааамка му — провлече той.

Франклин се беше втрещил във втория, по-голям заряд, който се намираще на метър от главата му. Опита се да оближе устните си, но езикът му беше прекалено сух.

— Просто ми кажете — изрече той. Тъглчетата на устата му се бяха напукали.

— Нагласени са за симултанна детонация — обясни Дъв.

— Което значи?

— Значи, че или ги прекъсваме едновременно, или... — Дъв реши да спре дотук.

Но Франклин каза:

— Или няма да работим вече на плантацията на капитан Рорк.

Дъв му се усмихна одобрително. Обикновено хуморът беше първата жертва на страха. Франклин щеше да е тип-топ. Ако оцелееше в следващите няколко минути.

— Готов ли си?

— Къде всъщност е Рорк? — попита сержантът.

— Отиде до Лоуел. Каза, че има някаква работа.

— Да, разбира се — саркастично промърмори Франклин.

— Внимавай, приятел — каза Дъв. — Още не си мъртъв. — Той извади от чантата си две ножички и подаде едната на Мейнър, който трябваше да избърше дланта си в крачола, преди да я вземе.

— Ти поеми говорителя, Бама. Само червената жица. И не пипай другото щифтче.

Бама се вторачи в него.

— Какво има? — попита Дъв.

— Кони ми прочете хороскопа за седмицата. Каза да се пазя от големи кучета^[1]. — Усмивката на Мейнър трепна и изчезна. — Разбираш ли, лейтенант? Говорителя... куче. Вярваш ли в тези глупости?

Дъв не каза нищо.

Ето че тук в рамките на една-единствена сутрин нещата можеха да свършат за Дейл Мейнър и сапърския отдел. Веднъж Дъв чу някой да сравнява смелостта с банкова сметка. Човек може да тегли от нея, докато се окаже, че средствата му са свършили. Нямаше нищо срамно

в това. Преди седмица Дъв се беше почудил дали той самият не е банкрутирал вече. Странно, сега не се чувстваше така — може би защото благодарение на Герити трябваше да издържи.

— Аз трябва да съм тук — равно каза Франклин. — Бама не.

Мейнър погледна встрани.

— Той е прав, Бама — каза Дъв. — Трябват ми само два чифта ръце.

— Съжалявам, момчета — патетично каза Мейнър.

— Недей. — Дъв взе ножичката и я сложи в дясната ръка на Франклин. — Няма го в хороскопа.

Никой не каза нищо повече, докато Мейнър излизаше от апартамента.

Дъв погледна Франклин.

— Още ли те е страх?

В този момент Плей бутонът се изключи с щракване. Касетата беше свършила. Франклин се стресна при звука, но после се усмихна и каза:

— Адски ме е страх, Дъв.

— Добре. Виждаш ли жицата?

— Горедолу.

— Не, по дяволите — можеш ли да нагласиш ножичката?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Да, за бога!

— Последно...

— Не говори такива работи — каза Франклин, нагласил ножичката и готов да пререже жицата.

— Къде се виждаш след пет години? Във „Вътрешно разследване“?

— Не, вече ми предлагаха място там. Отказах.

— Наистина ли? — попита Дъв с разширени от учудване очи. — Защо?

— Това е най-плашещото назначение от всички възможни. Да се мотаеш наоколо, хвърляйки кал по другите, и да се учиш да ти харесва.

— Браво, Алтъни. Ако сега не умрем, може би ще започна дори да те харесвам. Готов ли си?

— Чакам, лейтенант.

— На три. — Дъв започна да брои. — Едно...

Франклин мигна, за да махне капката пот, стекла се от веждите в очите му.

— Две... С мен ли си?

Сержантът кимна. Почти без да го съзнава.

— Хайде.

Двете меки клъцвания бяха почти едновременни. Все пак между тях имаше промеждутък, достатъчен Дъв да се свие леко в очакване.

— Добре ли сме? — трескаво попита Франклин. — Справихме ли се?

Бяха изминали пет секунди, но Дъв продължаваше да стои, театрално запушил уши с пръсти.

— Копеле такова — изпъшка Франклин, свали слушалките и се отпусна омаломощено във фотьойла. — Вдигни си проклетия телефон.

— Какво? — Дъв си махна пръстите от ушите и чу, че мобифонът му звъни.

[1] Думата woofen означава както високоговорител, така и куче.
— Б.пр. ↑

14.

Кейт започваше да намразва убежището на О'Банън.

Дървеният под скърцаше посред нощ без видима причина. Мебелите смърдяха на плесен. Прозорецът беше безнадеждно зацапан със сол, което я караше да се чувства, като че ли се намира в мръсен рибарник. Дори Лизи започваше да се отегчава. Водата беше наистина прекалено студена за къпане и нямаше с кого да си играе.

Рано сутринта нарушиха разпорежданията на Дъв и излязоха. Отидоха с колата до резервата в Източен Фалмут и се разходиха по тясната, криволичеща пътека през храсталаците и тресавищата. Над главите им се стрелкаха подобно на прилепи полски лястовици, а Лизи се кълнеше, че е видяла заек — или нещо подобно — да подскача по една дюна. На връщане Кейт се отби в магазина в Титикет за някои неща, включително и хвърчило, с което се надяваше да намери занимание на Лизи за няколко дни.

Сега, застанала на пост върху брулената от вятъра тераса, Кейт гледаше как дъщеря ѝ търчи напред-назад по плажа и се опитва да вдигне хвърчилото във въздуха.

— Не, буболече — извика Кейт. Навлажни с език крайчетата на пръстите си, за да напомни на Лизи как да определи посоката на вятъра.

Детето най-после разбра, че бризът идва от югозапад, и се обърна. Хвърчилото литна нагоре, но после се заби в пясъка.

— Счупи ли се? — извика Кейт.

Лизи поклати глава, но ръцете ѝ бяха на хълбоците.

Всяко нещо завършваше с неуспех.

Кейт се върна във вилата.

— Докога, Дъв? — каза тя гласно. Още няколко такива дни и собственооръчно щеше да взриви това място. Помисли си да му се обади, но се отказа, когато си представи реакцията му — раздразнение, че е почувствала нужда да го направи. Но той не ѝ се беше обаждал. Не че беше обещал, но защо, по дяволите, не звъннаше?

Набра номера.

— Дъв. — Звучеше, като че ли е останал без дъх.

— Аз съм — каза тя.

Пауза. Продължаваше да диша тежко.

— Какво има, Кейт? Добре ли си?

— Страхотно. Никога не съм била по-добре. А ти?

— Ами, по-добре, отколкото преди три минути.

— Къде си?

— В спалнята на Франклин.

— Новия?

— Аха — каза Дъв.

— Какво правиш там?

— Нали ги знаеш новобранците. Вечно им бръмчи нещо в главата.

— Двамата добре ли я карате?

— Общо взето. — Гласът му заглъхна. Сигурно вървеше с мобифона, търсейки по-усамотено място. — Убедена ли си, че всичко е наред?

Тъкмо си отвори устата за още един неискрен отговор, когато той постави ръка върху слушалката. Приглушеният му глас каза на някого:

— Не, не пускайте проклетите наематели. Още не сме свършили тук. Трябва да махнем устройството. — Обърна се отново към нея: — Та как е Лизи?

Въпросът му остана без отговор няколко секунди. Тя току-що беше осъзнала, че са намерили бомба в дома на Франклин. Бързо каза:

— Изгоряла е от слънцето, но е добре. Прекарва си чудесно. Слушай, явно си зает. Даже не знам защо ти се обадох.

Затвори и отиде отново на терасата.

Хвърчилото най-после се вдигна. Кейт изръкопляска и Лизи доволно ѝ махна със свободната си ръка.

Във Фалмут имаше музей на открито. Можеха да отидат с Лизи утре сутринта. На пазара ѝ беше попаднала рекламна диплянка. Две реставрирани къщи от епохата на китоловната промишленост. Съвременна живопис, стъклария и порцелан. Дърворезба. И фермерска техника в хамбара.

Внезапно очите ѝ се навлажниха от яд.

— Майната му на музея — каза тя и влезе вътре при телефона.

— Дъв слуша.

— Знаеш ли какво ме вбесява, копеле такова!

— Имаш ли нещо против да изчакаш само една минута?

— Съвсем не — каза тя с хладния учтив тон на стара мома.

Скръсти ръце и зачака.

След двайсет секунди той отново се обади.

— Окей, Кейт О'Брейди, какво те вбесява? — Гласът му кълтеше. Беше в банята. Звучеше вбесяващо разумно.

— Това, че ме накара да се чувствам като глупачка. За бога, Дъв, не смяташе ли, че съм достатъчно голямо момиче да се справя?

Мълчание.

— Отговори ми, Дъв, иначе се връщам в Бостън да си проведем разговора.

— Слушай — каза той напълно капнал. — Не съм сигурен, че аз съм достатъчно голям да се справя.

— Какво трябва да значи това?

— Не знам. Не може ли да го отложим за след няколко дни?

— Не.

— Знаех си. — Чу го да си поема дъх и да издиша бавно. — Страхувах се — каза той.

— *Защо?*

— Това е нещо извън представите ти. Страхувах се, че истината няма да ти хареса.

— Щеше ли някога да ми кажеш?

— Не съм сигурен, Кейти. Това е честен въпрос, но не знам. Не исках да те загубя. И продължавам да не искам.

— Някога минавало ли ти е през ума да ми кажеш?

— Разбира се. Особено когато започнаха кошмарите. Но ако искаш да ти кажа, че само съм отлагал, не е така.

Тя допря пръст до устните си, за да не се разтреперят, и попита:

— Наистина ли си смятал, че нямам достатъчно въображение да те разбера?

Отново дълго мълчание.

— О, Дъв — каза тя. Беше толкова разочарована, че се заплака.

— Това е съвсем чужд свят, Кейти — тази Ирландия. Тя не е старомодният малък остров на детелините и елфите, за който вие, американските падита, си мислите, когато празнувате на седемнайсети

март. Това е дяволска въртележка, на която никога не си се качвала. В Белфаст се налага да го правиш, независимо дали искаш или не. Изборът е нещо, което имаш чак когато избягаш в Америка. Би ми отнело цял ден да ти разказвам за всички гадости, които съм направил. И за гадостите, които са ми направили на мен.

— Забрави това — защо ме излъга?

— Излъгал ли съм те? Мисля, че правех като в Белфаст. Играта, на която се научих, за да оцелея. Балансирах между истината и лъжата. Давах ти съдържанието без контекста.

— Що за отговор...

— Не, изслушай ме. Да, имах трудно детство. Имах сума неприятности с властите. Те бяха врагове на моя народ. На твоя народ. Така бях научен да гледам на тях. Като на чужденци и врагове. Аз бях войник. Нищо повече или по-малко от това. Правех бомби и после ги поставях, за да си отмъстя на окупационната армия. — Думите му вече излитаха скорострелно. — Да, родителите ми умряха при пожар. Но той не беше нещастен случай, причинен от пушене в леглото. Баща ми, пиян както винаги, се изказа в подкрепа на ИРА. На следващата нощ хвърлиха коктейл „Молотов“ през прозореца. Двамата гледаха „Пушеци“ по теле...

— Спри — умолително каза тя. Той беше прав. Прекалено много беше. Пропастта, за която говореше, беше истинска. — Аз... Аз трябва да видя какво прави Лизи.

— Кейт, ще дойда веднага щом мога. През следващите един-два дни. Имам снимка на Герити. Искам добре да я разгледаш. Междувременно искам да...

— Не — отрязва тя. — Не искам да я виждам. Не искам да се занимавам повече с това, Дъв.

Постоя няколко минути разплакана, хваната за ръба на кухненската маса. Чувстваше се обидена и опустошена, почти изнасилена от това, че е спала с човек, който е правил бомби. Не само ги е обезвреждал. Направо ги е произвеждал. После изведнъж се сети за Лизи и излезе навън.

Хвърчилото не се виждаше. Детето също.

Герити откри вилата благодарение на рангльра. Той беше паркиран пред вехтата постройка. Всички стъпки в пясъка наоколо бяха прекалено малки, за да са на Макгивни. Значи Лиам вероятно е скрил семейството си тук, а той самият с останал в Бостън.

Това се потвърди по-късно сутринта, когато жена му и доведената му дъщеря излязоха на терасата да закусят. Герити ги наблюдаваше от билото на една близка дюна. Тук, до някаква стара ограда, закопа куфара, който носеше със себе си в автобуса от Бостън.

След като се нахраниха, майката и дъщерята отпътуваха с рангльра. Това предизвика у него пристъп на безпокойство, докато влезе във вилата, отваряйки ключалката с шперц. Бяха оставили багажа си, а също и цигулката на Кейт.

Всъщност не носеха много багаж със себе си — по една чанта всяка. Нямахте да стоят дълго. Нищо чудно. Вилата му напомняше за необитаваната колиба със стени от кал в графството Монахан, където беше принуден да се крие, докато полицията на Ирландската република претърсваше околността по нареждане на британците. Тясна, задушна и безвкусна.

Докато ги чакаше да се върнат, Герити се разходи по плажа, като стигна до средата на пътя до Ууд Хоул, преди да се върне. Не беше сигурен какво да прави отгук нататък. Това място беше толкова забутано. Не беше централна сцена като мост или площад. Никой нямаше да забележи, най-малко Дъв. А в крайна сметка това беше целта, пали?

Но ако се подвоумеше, можеше и да не изникне друга възможност. Сега Макгивни и екипът му бяха нащрек. Герити не беше чул устройството в апартамента на сержант Франклин да е избухнало. А бяха минали почти трийсет и шест часа, откакто го постави. Нещо се беше объркало.

Въпреки това разположението на това място обезсмисляше усилията му.

Когато се върна на фалмутския бряг, го заговориха две малки момчета, които носеха найлонови торби, пълни с живи раци.

— Колко струват? — запита той.

Десет долара торбата. Изгодно е, настояха те.

— Всички, които идват тук, си купуват раци.

— О, добре тогава — каза Герити. — Щом обичаят е такъв, какъв избор имам?

Той нарами торбата и почувства през найлона как пленниците му шават по гърба му. После продължи към вилата. Семейството на Макгивни се беше върнало — момиченцето, Лизи, пускаше хвърчило. То беше зелено-бяло-оранжево. Поличба може би. Цветовете на ирландското знаме.

Той седна зад оградата, почти точно под хвърчилото. Торбата с раците придаваше на присъствието му тук правдоподобност, която липсваше преди. Той я засили, като свали обувките си и си нави крачолите до коленете.

— Ето. — Беше като Пруфрок на Т. С. Елиът, стеснителен човек на средна възраст, дошъл на ръба на прилива да размишлява върху смъртта и страха си от жените. Не по-лошо прикритие, от което и да е друго.

Изведнъж хвърчилото пикира, направи свредел и рязко падна надолу. Заби се в оградата на няколко метра от Герити и увисна на нея, като плющеше на вятъра. Герити клекна и се приближи до него, като се изправи точно в момента, когато Лизи дойде от другата страна.

Тя отстъпи назад, широко разтвори очи, но скоро се окопоти.

— Кой сте вие?

— Кой мислиш, че съм?

Този въпрос я завари неподготвена.

— Аз съм Поправачът на хвърчила. Появявам се магически по целия свят на минутата, за да спасявам изпаднали в беда хвърчила. — Герити извади от джоба си нож-пеперуда. Още нещо от гаражните разпродажби. Отвори го. — Само преди няколко минути бях в Китай и помагах на едно момче с най-разкошното хвърчило, което някога съм виждал. Имаше драконови рога и опашка, дълга колкото цяла улица. Беше го блъснал в една звезда.

Тя не се усмихна, очите ѝ бяха приковани в ножа.

Герити посегна към хвърчилото.

— Трябва ли да го режете?

— Само канапа, мила. Виж как се е оплел. — Той млъкна и се втренчи в нея. Ножът стърчеше от ръката му. — Може ли да попитам нещо?

Тя сви рамене.

Герити притисна палеца си към острието.

— Когато пускаш хвърчилото си, иска ли ти се да видиш как то се разбива? — Детското съзнание го запленяваше. Толкова чисто и непосредствено — макар че и в тази крехка възраст вече се забелязваше делото на заблудени възрастни. — Добре — каза той и натисна по-здраво, — а обичаш ли да издухваш глухарчетата?

Тя се усмихна.

— Така си и мислех. А да правиш малки бентове във вадите и след това да ги разрушаваш?

Очите ѝ се стрелнаха към ръката му.

— Ох. Боли ли?

Той погледна надолу. Палецът му кървеше.

— Лизи!

Кейт тичаше боса към тях. Герити срязва омотаното кълбо канап и отново го върза, преди да върне хвърчилото. Накрая прибра ножа.

Кейт спря на известно разстояние. Дали беше плакала, или това беше някаква алергия?

— Лизи, ела тук!

Момиченцето се поколеба, явно чувствайки, че е редно да благодари.

— Ела тук! — Вече пронизително. Беше изплашена до смърт. Дали го беше познала от онзи ден пред „Св. Себастиан“? Надали, но беше нащрек.

— Мамо — каза Лизи, — този човек ми помогна с хвърчилото. Поряза си ръката. То се закачи на оградата. А той имаше нож.

Като чу това, Кейт видимо пребледня.

Герити отстъпи на няколко крачки от Лизи, за да успокои жената.

— Просто рибарският ми нож — каза той с произношението на американски радиоговорител без следа от акцент. Дъв със сигурност ѝ беше казал да стои надалеч от всичко, което дори бегло напомня ирландски акцент. — Не исках да ви плаша, госпожо. Знам с какви тревоги е свързано да си родител в днешно време.

Кейт кимна, но не изглеждаше по-малко уплашена. Лизи беше дошла при нея и жената обви ръката си около нея, като че ли за да я предпази.

— Да знаете случайно къде е мястото на Линдстрьом?

Тя като че ли най-последно се свърза от страха си.

— Ами видях табелката. Направо и на втората или на третата пресечка наляво.

— Благодаря ви. Снощи пихме с тях по едно в кръчмата „Върбалака“ и им обещах малко раци. — Герити намигна на Лизи. — Освен Поправача на хвърчила аз съм и местният доставчик на раци. — Прехвърли се през ниската ограда. Усмихна се, приближи към тях, спря и постави торбата с раците в краката на Кейт. Време беше да провери доколко са чувствителни антените ѝ. — Всъщност не изкарвам много по този начин. В крайна сметка раздавам по-голямата част от улова си на симпатични хора като тези Линдстрьом. На почивка ли сте тук?

Кейт не отговори веднага.

— Да. Съпругът ми и аз.

— Е, приятно прекарване. — Той бавно се отдалечи.

— Ей, забравихте си торбата — веднага извика Лизи след него. Кейт изведнъж хвана детето за раменете и го дръпна встрани от торбата.

Герити се върна и се изкиска.

— Ако съди по изражението ви, госпожо, човек може да си помнели, че мъкна змии със себе си. — Той отвори торбата и ѝ показа раците.

Кейт се усмихна слабо.

— По-добри са на вкус, отколкото на вид — каза той и си тръгна. Стисна челюсти. Вече знаеше отговора. Най-малкото щеше да се наложи да постави устройството тук във Фалмут. В Бостън, Кейт щеше да бъде още по-предпазлива. Макгивни я беше обучил. Нямаше я вече американската невинност. Оцелелите членове на екипа щяха да търсят устройства и между пръстите на краката си оттук нататък. Но това не безпокоеше Герити. Само правеше предизвикателството по-интересно.

Той наистина отиде на вратата на Линдстрьом и почука. Отвори му дебела руса жена и след три минути той вече ѝ беше продал раците за петнайсет долара. Майка му често казваше, че в нейното потекло има малко циганска кръв. Ирландски цигани, способни да продадат пясък на арабин.

Първият здрач винаги прикриваше най-добре.

Изчака той да падне, преди да доближи рангльра. Прозорците на вилата светеха със златиста светлина на фона на тъмното море. Той

плъзна куфарчето си под шасито, огледа се още веднъж и пропълъзя отдолу.

Чуваше Кейт да свири на цигулката си във вилата.

Дъв измина последните метри по инерция и спря харлитото пред къщата. На изток розовата слънчева светлина тъкмо се показваше над покривите. Той мина пеша по алеята, за да се увери, че няма опънати до земята жици. Въпреки че беше изтощен, направи пълна проверка на дворовете и продължи търсенето вътре.

След четирийсет минути си отвори един будвайзер и се строполи във фотьойла. На пода лежеше разтворен фотоалбум. Взе го и се усмихна на снимката, на която беше той самият с Кейт и Лизи. И двете го гледаха с обожание. Щеше ли някога да си го възвърне?

Той поклати глава и обърна страницата.

Непрестанна болка. Отборът на екипа по софтбоул^[1]. Играха мач за полицейската лига и резултатът беше нула на осем, нещо, което дълбоко отврати Бланкет. В студентските си години той беше играл и имаше надежди за „Слепите бомбаджии“. Но въпреки това той стоеше лъчезарен, прегърнал с едната си ръка Кортес, а с другата Дъв. И кубинецът техник, и Дъв бяха израсли с европейския футбол и намираха за противоестествено да докосват каквато и да е топка с ръка. Рита беше най-добрият играч след Бланкет и Мейнър. Всъщност беше по-добра от Бама, макар и само защото не беше дюстабанлийка.

Рита.

Дъв докосна с пръсти широкото ѝ приятно лице. Бяха ѝ направили екипировка на кечър от една от защитните брони на екипа. Удари по главата един лейтенант от „Вътрешно разследване“, който се опита да се промъкне на втора база, направо го нокаутира...

Дъв рязко затвори албума.

Затвори възпалените си очи. Беше прекарал по-голямата част от нощта в лабораторията, прехвърляйки компонентите на устройствата, които бяха успели да свалят, без те да експлодират — фалшивото устройство от „Копли Скуеър“ и близнаците на стереоуредбата на Франклин. Трябва да се беше обадил на всички производители на кутии за контактни лещи в страната, карайки охраната да събуди шефовете. Най-накрая някаква фирма в Атланта разпозна серийния

номер като един от техните. Ползата обаче не беше голяма. Компанията беше пласирала над двеста бройки в района на Бостън. Техникът откри част от отпечатък върху таймера, намерен в тролея. Моментално изпратиха увеличено с компютър копие до вашингтонското бюро на Интерпол. До момента, в който Дъв си тръгна за вкъщи, нямаше отговор, но Рорк обеща да му се обади веднага щом се получи.

Дъв посегна към кутията с бира, но се отказа. Прекалено му се спеше.

Сънуваше мач по софтбоул. Усещаше миризмата на напечената от слънцето трева, чуваше виковете и смеха. Бланкет вкара в центъра и се затича към първа база, размахвайки дългите си ръце. Кракът му докосна базата и той изчезна в горящо жълто кълбо. Димът още не се беше слегнал, когато Кортес дублира — и се разхвърча на парчета още щом се хвърли върху втората база. Никой не каза дума. А и самият Дъв беше безсилен да спре играта. Рита отиде на мястото на батсмана и отби покрай първата линия. Стигна до трета база и взривът разтърси трибуните. Накрая дойде и неговият ред. Никога не беше успявал да удари топката както трябва, но сега постигна хоум. Топката се загуби от поглед. Той захвърли бухалката и тръгна покрай обгорените места, маркиращи базите. Базата от страната на батсмана се показва пред него и...

Той се стресна, вдигнал ръце пред очите си.

Телефонът.

Телефонът звънеше.

Погледна часовника на полицата. Десет и двацет.

— Гадост. — Вратът му се беше схванал. Разтривайки го, вдигна слушалката — Дъв.

— Рорк е, Джимбо.

— Да.

— Наистина е Герити.

Дъв стана и разтърка очи.

— От Интерпол ли го потвърдиха?

— Да, току-що дойде. И има достатъчно съответствия в отпечатъците, за да отидем с тях в съда.

Дъв се опита да събуди у себе си проблясък на задоволство. Но се чувстваше само схванат и скапан.

— А какво става с подкрепленията? — Дъв беше предложил управлението да сключи устни споразумения и да докарат сапъори ветерани от други служби. Даже и от армията, ако се наложи.

Рорк обаче каза:

— Няма нужда от помощ отвън. Но имам право да повикам всички, изкарали основния курс, от „Специални операции“ и „Наркотици“.

Дъв вдигна очи нагоре. Но беше прекалено уморен, за да спори.

— Добре, капитане, смятам сега да поспя още час-два, после се хващаме за работа.

— Постави ли къщата си под охрана, както ти казах?

— Да — излъга Дъв. Патрулна кола, минаваща на всеки час, или нещо подобно нямаше да възпре Герити. Можеха да поставят по един бронетранспортър от двата края на улицата и той пак щеше да намери начин да се промъкне.

— Как е Кейт? — попита Рорк.

— Добре е. Тя е истински... — Дъв се загледа в пространството — ... войник.

— Добре, приятел. Внимавай.

— И ти също, Фред.

Дъв затвори и забеляза, че телефонният секретар мига. Изкуши се да не му обърне внимание, но съобрази, че Кейт може да се опита да се свърже с него по този начин, ако има проблеми с мобифона. Натисна бутона и отпи от топлата бира.

Първите две съобщения бяха от сестра Беатрис от „Св. Себастиан“. Дъв се прозя.

Третото обаждане го накара да скочи от стола.

— Франклин отсъстваше днес, защото мозъкът му изтече през дупката в главата му. Но не — не се стигна дотам, нали, Лиам? Е, недей да мислиш, че ме е яд. Майсторът никога не се ядосва, щом чиракът се представи добре. Гордея се с теб, момко. Запази мозъка на приятеля си в главата му. Спомни си предпочитанието ми към двуглавото чудовище. — Герити се засмя и затананика:

*От Карикмакрос до Кросмаглен
няма ни един човек почтен.*

Дъв изскърца със зъби при споменаването на граничния град, където бяха загинали Шиофра и другите.

— Сега, Лиам — продължи Герити, — започваш да разбираш какво чувствах през първата година в Касъл Глей. Това, което те завладява, е пълна безпомощност... какво ще кажеш?

Той отново запя, пародирайки, друга традиционна детска песничка:

*В Балибей — динамит,
в Монахан — АНФО.
в Карикмакрос — гелигнит,
в Блейни — фитил и нитро.*

— Къщата беше ужасно тъмна, Лиам. Няма нищо по-тъжно от тъмна къща. Предполагам, че си й казал всичко — само това би накарало храбро момиче като Кейт да се изнесе. Как го прие тя? Погледна ли те така, сякаш пред очите й си се превърнал в чудовище? Е, положението наистина с такова, Лиам. Ти *си* чудовище. Можеш или да го отричаш и да полудееш, или да го прегърнеш, както направих аз. Знаех, че си от наште още първия път, когато те видях. Лице на ангел, но сърце на демон. Слушай, какво ще кажеш? Имам една идея. Взимаш ме в екипа. Една нощ аз поставям устройства, а ти се опитваш да ги обезвредиш. На следващата се сменяме. Има завършеност в това. На мен ми харесва. А на теб?

Дъв се приближи до прозореца зад фотьойла и надникна през завесите. На улицата нямаше никакво движение.

— Ами екипът? Разказа ли им за бясното момче от колонията, Лиам Макгивни? Не се безпокой. Няма да съм аз този, който ще го разкаже пръв. Оставям го на теб. Е, време с да свършвам. Не бой се, ще ти се обадя пак. Имам да ти казвам толкова много неща. Мисля, че е заради цялото това време, прекарано в самота. Дано пътят се надигне и избухне и лицето ти. — Той се изсмя още веднъж и настъпи тишина.

Дъв взе апарата и го запрати в стената.

Герити стоеше наведен над кафеварката. *Плоп... плоп*. В малкото стъклено мехурче на капака пулсираше течност с мръснозелен цвят.

— О, много добре, много добре — промърмори той, докато махаше кафеварката от газовия котлон. Изгаси пламъка.

Излезе през отворения люк на мостика на „Долфин Рънър“. Луната още не беше изгряла и Инър Харбър беше тъмен, с изключение на редиците светещи точки, маркиращи пистите на летището. Сирената на някаква шамандура изстена печално. Той изсипа зелената течност и се върна в импровизираната си лаборатория.

Малко след пет часа се беше обадил отново на Лиам с надеждата този път да го завари на работното му място. Отново му попречиха модерните удобства. Записан глас му каза да натисне едно за телефонна поща или две, за да бъде прехвърлено обаждането му към комуникационния център на Бостънското полицейско управление. Той натисна едно и беше инструктиран да въведе първите три букви от името на члена на екипа, с който иска да се свърже. Д... Ъ... В. Нищо чудно, че светът беше в състояние на пълен хаос. Машините го завладяваха. След като остави съобщението си, затвори, твърдо решен да взриви телефонната компания при първа възможност.

Махна филтъра от цилиндъра и погледна хартията отблизо. Пред погледа му се оформиха деликатни смарагдово оцветени кристалчета. Бариев нитрат.

— О, да — каза той и започна да пее.

*Ще има взрив,
и то цял тон
в добрия стар Туларон.*

Измъкна една полиетиленова торбичка от кутията, сложи вътре филтъра и добави последния си добив бариев нитрат в чекмеджето на масата. Беше окачил торбичките с щипки на опънати рибарски корди, за да изсъхнат добре.

— Жъни само узрялото — каза той и извади една от торбичките в чекмеджето. Къде е сега проклетият фенер?

Той се обърна, взе фенерчето и напусна мостика. Вървеше по тъмните коридори и по стълбите надолу към машинното отделение.

Вонята беше отвратителна. Под подовите плочи имаше застояла вода, а отгоре непрекъснато капеше от локвата дъждовна вода, събрала се в салона. Трябваше да внимава да не стъпи върху корозиралите участъци на палубата.

Герити взе дървен прът, дълъг метър и осемдесет, и се доближи до резервоара. „Нафта“ — пишеше с големи червени букви на капачката, която Герити махна. Той потопа пръта в тъмнината, почака няколко секунди и го извади. Метър и двайсет бяха покрити с гориво.

Повече, отколкото очакваше.

След това отиде при двигателите. Бяха ръждясали, инжекторите им липсваха и той можеше да види направо масивните цилиндри. Отвори голямата клапа над тях. Първо се чу бълбукане, а после ниско бучене, докато нафтата изтичаше в цилиндрите. Той измъкна от джоба си пликчето и сложи покрития с кристали филтър в последния цилиндър.

Герити тихичко си тананикаше и гледаше как горивото се покачва и залива филтъра. След няколко секунди бариерният нитрат изплува на повърхността. Тънкият му слой беше кръгъл и зелен като листо на водна лилия. Сертификат за качество на АНФО от особено добра класа. Герити изсумтя доволно и тръгна обратно към мостика.

— Чакай и ще бъдеш възнаграден — каза той и гласът му отекина след него.

[1] Опростена разновидност на бейзбола. — Б.пр. ↑

15.

Гласът беше почти като на онзи Райън Герити, който обичаше да води съучастниците си в ъгъла на училищния двор и да се хвали с последните си престъпления. Например да подпали британското знаме, което се развяваше пред презвитерианската църква, и на негово място да окачи котката на свещеника. Или да сложи захар в английския форд на полицейския началник.

— Съжалявам за вашия Манфред, момчета — казваше гласът му от касетофона, — но си е типичен американизъм да се разчита толкова много на техниката. Това, което ви гледа през лабиринта, е плът, кръв и кости.

Дъв удари стопа.

Не, имаше нещо ново в гласа му. Нещо на светлинни години разстояние от онази младежка радост от разрушенията и жестокостта. Дъв не можеше точно да го определи. Може би беше прокрадваща се кипяща ярост, която бързо стопяваше разума на Герити. Той винаги е бил жесток, но и пресметлив. По-рано никога не би направил нещо, което би могло случайно да навреди на собствената му кауза. Като да седне да се обажда на ченгетата след бомбен атентат от чисто злорадство.

Независимо дали го осъзнаваше или не, Герити се държеше, като че ли това е последното дело в живота му.

И това плашеше Дъв повече от всичко друго.

Зад него вратата на стаята за инструктаж се отвори. Чу я отново да се затваря. При нормални условия не би й обърнал внимание, но сега се извъртя да хвърли един поглед. Беше Франклин, но спокойно би могъл да бъде и Герити. В това състояние той беше способен на всичко. Колкото по-нелепо и опасно, толкова по-привлекателно за него.

— Изглеждаш отвратително — каза Дъв и се извърна отново към касетофона.

— Добро утро и на вас, лейтенант. С тези дрехи ли спахте?

— Всъщност да. — Дъв върна лентата и я пусна отново.

— ... толкова много на техниката. Това, което ви гледа през лабиринта, е плът, кръв и кости.

— Какво е това? — попита Франклин.

— Чакай малко. — Дъв отново превъртя лентата и я пусна, слушайки внимателно, после пак я върна. — Дойде вчера вечерта малко след приключване на работното време.

Франклин възседна стола и подпря брадичката си на облегалката.

— Нашият човек ли е?

— Да... Идентифицира се като Райън Герити на записа.

— Звучи, като че ли здраво му хлопа дъската.

— Абсолютно — каза Дъв. — Чуй това:

— ... това, което ви гледа през лабиринта, е плът...

Дъв спря касетата и погледна Франклин.

— Какво?

— Не чу ли?

— Да, гласа.

— Не, забрави това — раздразнено каза Дъв. — Нещо на заден план. Слушай сега:

— ... гледа през лабиринта...

Дъв видя, че Франклин най-после е забелязал жаловития звук зад думите на Герити. Стон, напомнящ човешки.

— Корабна сирена? — предположи Франклин.

Дъв поклати глава и запали цигара. Три пакета от последната му вечеря, състояща се от миди и пепси, насам.

— Прекалено е приглушено. Това е шамандура.

— И какво — той е близо до вода, така ли? Бостън е заобиколен от вода. Сигурно има хиляда шамандури.

— Не и като тези — каза Дъв. — Сега използват камбани, не сирени. Освен старите в Инър Харбър. Собствениците на капанчетата искаха да ги запазят. Смятат, че създават атмосфера. — Дъв посегна към телефона и натисна бутона на интеркома. Рорк вдигна и измляска, като че ли се събуждаше от сън.

— Капитане, Дъв се обажда. Ела долу. Най-после имам нещо.

— Веднага, Джим.

Цигарата на Дъв насълзяваше окоето му. Той я махна от ъгълчето на устата си и пренави лентата. Почувства погледа на Франклин.

— Какво още имаш, лейтенант? — попита сержантът.

Дъв го изглежда остро, но не каза нищо.

— Класата си е класа — продължи сержантът, — но и невероятното си е невероятно. Откъде знаеше, че в уредбата ми има два взривателя? Това е направо изумително, нищо, че става дума за тебе. И ако не беше част от този екип, още щяхме да си блъскаме главите какво е станало с Макнолти. — Той замълча. — Но ако те нямаше теб, може би изобщо нямаше да има експлозия на моста и Бланкет щеше още да е жив.

Странно, но Дъв се сети за инструкциите на Герити в миналото, в случай че го хванат и разпитват. Поддържай визуалния контакт. Недей да изглеждаш прекалено изплашен. Остани спокоен, открит и непосредствен. И каквото и да правиш, недей да докосваш устните си с пръсти, след като си излъгал.

Дъв се усмихна престорено объркан.

— Какво?

— Чу ме, човече. Той ти се обади веднага след като Дърджин и Кортес загинаха на площада. Видях лицето ти. Изглеждаше точно по същия начин както сега, когато слушаше касетата.

— Антъни, може и да не го осъзнаваш — меко каза Дъв, — но това, което се случи в апартамента ти, те е изкарало от релси. Това е предвидим модел на поведение, окей? Първо, ти си уплашен, след като си бил измъчван по този начин... — Франклин се загледа в ъгъла на стаята. — После се ядосваш — продължи Дъв, — адски се ядосваш. Някакво копеле те е накарало почти да се насереш в гащите. Но къде го този кучи син? Не знаеш, нали така? Обаче все още си бесен, нали? Трябва да си го изкараш на някого или ще експлодираш. И кой е подръка? Аз, Дъв. Всезнаещият хуй, който ти извади кестените от огъня. И който те видя да се потиш могъщо.

— Дрън-дрън — каза Франклин ожесточено.

Точно когато Дъв си мислеше, че малко го е разколебал, той се облегна назад.

— Така ли? Е, не знам колко пъти съм минавал през това. — После характерът му взе връх. — И само затова не съм ти изхвърлил от стола наглия гъз.

— Направи го, лейтенант, ако наистина не съм прав.

Дъв прекара ръка през косата си, усмихна се и понижи гласа си:

— Предполагам, че си го заслужавам. Ако се мотаеш с тъпанари, започваш и ти да говориш като тях. Явно съм се занимавал прекалено дълго с бомбаджии.

— Не знам с какво си се занимавал, Дъв — каза Франклин. — Но ти си причината за тази гадост.

— Знаеш ли какво говориш?

— Да. И ти също. И това няма нищо общо с остра стресова реакция, стокхолмския синдром^[1] или с каквото и да е, освен теб, Джеймс Дъв, и факта, че ти привличаш мълниите. — Ръцете на Франклин задърпаха сапъорската му униформа. — Превърнал съм се в подвижна мишена като останалите будали. Искам истината, по дяволите! Да не мислиш, че ще поверя съдбата си на някакво надуто копеле, което даже не ме харесва.

Дъв понечи да си запали цигара, но видя, че една още гори в пепелника.

— Ще научиш истината. Цялата. Скоро. Но засега те моля да направиш това, което е най-добро за екипа.

— Най-добро за екипа или най-добро за теб?

Дъв сграбчи в шепата си ризата на Франклин и го вдигна на крака.

— Прав си, изобщо не те харесвам! — изръмжа той, като едва не го удари. — Но заради тази униформа това няма значение. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да те запазя жив. И ако имаш капка мозък, ще сториш всичко възможно да съм наоколо, за да мога да го направя. Прецакай ме, и Герити е изцяло твой!

Вратата изщрака и Рорк застана в стаята, усмихвайки се с неудобство.

— Какво става?

— Питайте лейтенанта — отвърна Франклин на излизане, като пригладдаше с ръка предницата на ризата си. Тръшна вратата след себе си.

Рорк се приближи.

— За какво беше всичко?

— Човекът просто е под напрежение. Като всички нас — каза Дъв, надявайки се, че червенината на лицето му е изчезнала. Пусна касетофона. — Чуй това...

Слушайки радостния глас на Герити, Дъв разбра, че е загубил втората си схватка с моралната дилема, която Райън му бе поставил. Беше на косъм да се обясни с Франклин.

Но не го направи.

Макс О'Банън не стана с останалите, когато бялата точка рикошира от Зеленото чудовище. С ъгълчето на окото си видя Мо Воун да заобикаля първа база и с лекота да изприпква към трета, но по-голямата част от вниманието му беше насочена към продавача на хотдог, който се качваше по пътеката — прегърбен от възрастта, с обезформен нос, резултат от неуспешна кариера като боксьор категория петел.

Щом тълпата седна, О'Банън скочи от мястото си до пътеката.

— Хотдог!

Продавачът се навъси. Страшно се радваше, че има клиент, няма що. Той се спря и отвори сандъчето си.

— Какво правиш тук, О'Банън? Тук не се продава „Бушмилс“, а когато слънцето се вдигне над трибуните, ще се разтопиш като голяма буца мас.

— И аз се радвам да те видя, Бойл — каза О'Банън и отново седна. — Два хотдога, четири кетчупа, шест горчици и осем соса.

— Да пратя ли междувременно за хрян и още нещо?

— Стига си мърморил. Престъпление ли е, че ги обичам по-пикантни? Как си?

— Краката направо ще ме скъсат. — Бойл бръкна за хотдозите на О'Банън под първия слой. Така се овлажняваха. — Но ако не ме боляха през цялото време, щях да помисля, че нещо с мен не е наред. Четири долара, О'Банън — и вече си в пенсия, така че няма да минеш, като само си покажеш значката.

— Работил ли съм те някога така?

— Дяволът лови ли протестанти?

— Добре де, и да съм го правил, било е инцидентно.

Бойл изръмжа:

— Инцидентно, вика.

— Естествено — с мляскане каза О'Банън. — Мислех си, че ме черпиш от добро сърце. Седни за малко.

— Да бе, да. Да седна и да ме уволнят после.

— Видях те да изседяваш целия мач на звездите през шейсет и първа и не се опитвай да го отречеш. В деветия ининг беше едно на едно и ако не беше заваляло, щеше още да си седиш.

— Добре, добре. — Бойл се озърна и седна на стъпалото до мястото на О'Банън. — Нямахте нужда да ме шантажираш.

О'Банън се изхили.

— Тъй... още ли събираш пари за горещи картофи за старата родина?

— Да не би да работиш за Скотланд Ярд?

— Не, за себе си. Слушай, ти и момчетата да сте помогнали на някой действащ на своя глава брат, който отскоро е в града, а?

— По дяволите, Макс — не каза, че съм на разпит. Дай ми четирите долара и си тръгвам. — Бойл се надигна, но О'Банън го задържа.

— Леко, приятел. — О'Банън сложи хотдога в скута си, измъкна от джоба си сгънатата снимка и я мушна в ръката на Бойл.

Продавачът я разгъна и видя петдесетдоларовата банкнота, поставена вътре. Той се вгледа във фотографията само за секунда, върна я и прибра банкнотата.

— Откъде я имаш?

— Имам си мои източници — Всъщност патрулите ги бяха получили с тонове, но О'Банън не счете за нужно да го споменава. — Името му е Герити — продължи той. — Райън Герити. Но не вярвам да използва това име в града. Ако с момчетата сте му направили някакви услуги, нанесли сте вреда на каузата.

— Кога изобщо те е вълнувала каузата? — кисело попита Бойл.

О'Банън се ухили и каза шепнешком:

— Когато ме обвиняваш в нещо подобно, най-добре е да си усмихнат, приятел, иначе ще се търколиш надолу с алуминиевата си кутия вместо корона. — Скочи на крака и изръкопляска, когато питчърът на Детройт прехвърли първа база и Воун направи хоум. — Е това е! — О'Банън седна и отново понижи глас: — Всяка нощ се моля за свободата на Ирландия. Един остров, една нация. Католици и протестанти, които живеят в мир под зелено-оранжевия флаг. Това винаги е било мечтата ми. Но не виждам какво могат да помогнат

бомбите. Бомбите носят смъртта на невинни деца и недей да отричаш, че парите, които събираш отиват и за това, Тимоти Бойл.

Продавачът сви устни.

— Герити е смъртоносен — продължи О'Банън. — Убива бостънски ченгета наляво-надясно. Да не говорим за ирландците, които е убил, като е избягал от Касъл Глей. Но съм склонен да оставя това настрана за момента.

Бойл доби притеснен вид.

— Какво искаш? Среща ли?

— Среща, ако може да бъде уредена. Ако не, само местонахождението му.

— Няма да го предам, О'Банън. Не съм някакъв проклет Юда. Ако ще се срещаш с него, ще дойдеш сам. Без телефон. И без пистолет на кръста.

— Това неговите условия ли са?

— Това са общите условия.

След малко О'Банън кимна.

— Хората от Арма ядат като прасета — каза Бойл и стана. — Свършиха ми се подправките. Връщам се след малко с горчица за теб.

О'Банън започна да развива втория си хотдог, но изведнъж го хвърли под седалката. Джими Дъв ще припадне, ако научи. Но ако е рекъл господ, той нямаше да научи нищо, докато не хванеха Герити. Да отиде на срещата без оръжие не беше проблем за О'Банън. Ръцете му още чувстваха гнева от това, което този човек беше направил на племенницата му. Този гняв му даваше сила.

Инингът завърши със страйк аут. Клеменс отново изведе „Ред Сокс“ на игрището.

— Хайде, момчета — разсеяно произнесе О'Банън.

Още мислеше за Герити. Да, това беше единственият начин. Да държи Лиам настрана. Той се беше настрадал. О'Банън си спомни първия път, когато чу за Лиам Макгивни. Беше на погребението на Шиофра. Докато вървяха зад ковчега, един приятел на неговия брат му разказа какво е направил Герити в Кросмаглен. И как едно момче от същата група, мършав дребосък, влюбен в Шиофра, се опитал да попречи на жертвоприношението. „Къде е момчето сега?“ — попита тогава О'Банън. По крайбрежието на графството Даун, криейки се и без да знае дали ще го застрелят ИРА или британците. „Пратете ми го

— рече О’Банън. — Вкарайте го на някой кораб за Бостън и аз ще намеря живот за него“. Лиам пристигна няколко седмици по-късно и представляваше най-тъжната гледка, която О’Банън беше виждал някога — тийнейджър с поглед на осемдесетгодишен. Макс беше на служба и се направи, че го арестува за скитничество, а след това го доведе вкъщи при жена си, за да му осигури поне малко майчина ласка, от която се нуждаеше. Ема даде на Дъв новото му име. „Дъв^[2] — каза тя. — След всичко, през което е минал, е останал добър като гълъб“.

Бойл се върна, погледът му беше хладен.

— Да видим дали това ще ти стигне — каза той и връчи на О’Банън шепа пакетчета с горчица, преди да продължи надолу.

Между тях имаше листче, на което беше надраскано: „Бар О’Дауълс. Сам.“

[1] Синдром на идентифициране на жертвата с терориста. — Б.пр. ↑

[2] Dove — гълъб (англ.). — Б.пр. ↑

16.

Шамандурата до носа на мароканския кораб имаше камбана, която звънеше при всяко поклащане на водната повърхност. Но шамандурата зад кърмата му бе снабдена със старомодна сирена. Така корабът бележеше източната граница на претърсваната площ в Инър Харбър.

Дъв стоеше на пристана в сянката на надстройката и гледаше тълпата полицаи, вървящи от склад на склад. Франклин, който не му беше казал и две думи, откакто излязоха от сградата на сапъорския отдел, разговаряше с един стар докер по време на почивката му.

Дъв тръгна към тях. Докерът тъкмо казваше на сержанта:

— Веднага познах, че двамата сте ченгета. — Лицето му беше придобило вида на гюдерия. — Всички ченгета се движат на сол и пипер. Още откакто оня... — Той защрака с изкривените си пръсти. — Е, оня бе... Едър такъв... Смешен...

— Косби? — предположи Франклин.

— Аха. И белия тип... — пак защрака с пръсти.

— Робърт Кълп?

— Аха. В днешно време всички са черно-бели. Абе вие, момчета, вече не се ли сприятелявате със собствената си раса?

Франклин се ухили на Дъв. Първият полуприятелски жест от четири часа насам. После сержантът измъкна от вътрешния си джоб снимката и я връчи на възрастния мъж.

— Да сте го виждали тук някъде по доковете?

Той я изучава цяла минута, отпи глътка кафе и каза:

— Знаете ли, той малко прилича на белия.

— На кой бял? — попита Франклин.

— Тоя, дето сега го споменахте. Дето беше с Косби.

Франклин вдигна очи към небето.

— Не сте ли виждали някого — нали разбирате, уличници, скитници, който и да е — да спи в складовете?

— Понякога. Но не наскоро. Ченгетата ги разкарват. Палят си огньовете вътре в постройките, за да се топят, нали разбирате.

Дъв махна към отсрещната страна на пристана.

— Това там долу изглежда доста добре.

— Аха — каза докерът. — Една компания за плаващи казина фалира. След като индианските резервати се намесиха в тая работа, нали разбирате.

— Къде е корабът? — попита Франклин.

Докерът изпи последните капки кафе и завинти капачката на термоса.

— Просто завийте покрай канцеларията. Ще го видите. Това, което е останало от него. При последното си плаване почна да пуска вода и просто го зарязаха. Така си седи. Е, господа, часът е два и петнайсет и според правилника трябва да се връщам на работа.

— Да сте виждали някой да се качва на борда? — попита Дъв.

— Само някакъв тип с велосипед.

— Опишете го.

— Не знам — просто някакъв тип. Нямам орлов поглед.

Дъв размени поглед с Франклин и двамата тръгнаха по кея. Заобиколиха канцеларията и видяха изоставения кораб, килнат настрани.

— Да повикаме ли подкрепления? — каза Франклин. — Наоколо е пълно с ченгета.

— Не, дай да видим сами. Ако се окаже, че е Герити, бройката няма да го изплаши.

— А какво би го уплашило?

— Нищо. Той е там, където ти искаш да бъдеш.

В два часа мобифонът на Герити иззвъня. Той натисна контрата и спря. Огледа се за полиция. Сума ченгета се бяха изсипали на пристана по тясната алея преди половин час и се наложи да се махне от „Долфин Рънър“. Преди да си тръгне, разби дъските на пасарела, така че минаването да изглежда почти невъзможно.

— Да?

— Господин Бари?

— На телефона.

— Обажда се Джони Дън, барманът в „О’Дауълс“.

Герити се усмихна.

— Веднага познах гласа ти, приятелю. Имаш съобщение за мен, така ли?

— Нещо такова. Тука едно ченге иска да се срещне с вас.

— Ченге?

— Ами пенсионирано. Казва се О’Банън.

— А, да, чувал съм за него. Да имаш представа какво иска?

Дън се поколеба, после каза:

— Ами той ви обвинява в някои неща. Казва, че сте онзи терорист на име Герити. Че сте убивали ченгета и тем подобни. Сериозна работа.

Герити се изкиска.

— Ех, истории. Едно ще ти кажа, скъпи Джони. Никога не съм убивал приятел на Ирландия.

— Разбирам — важно каза барманът. — Така си и мислехме. Затова поставихме някои условия.

— Например?

— Никой да не идва въоръжен. Никакви телефони. Никакви устройства. О’Банън е свършен в този град, ако намеси полицията по някакъв начин.

— А не би ли го направил? — попита Герити.

— Не, той държи на думата си. Малко е мекушав по въпроса за Северна Ирландия, но иначе е окей.

— Много добре — каза Герити. — По кое време?

— Три прекалено рано ли е?

Герити се ориентира. Беше на една пряка от църквата „Олд Норт“ — виждаше камбанарията ѝ.

— Не. Кажи на господин О’Банън, че ще бъда там. И благодаря, че се грижиш за интересите ми, Джони. Няма да го забравя.

— За мен е удоволствие. *Erin go bragh.*

— Разбира се. — Той затвори. Единствената от изтърканите поговорки, която все още му звучеше правдиво. Ирландия до второ пришествие. Часовникът цъкаше.

Трябваше да помисли.

Беше капан, разбира се. Но всеки капан даваше възможността да скочиш и да откраднеш примамката, преди железните челюсти да

успеят да се затворят. Примамката в случая беше Максвел О'Банън — един от най-близките и най-скъпите приятели на Лиам.

Герити подпря колелото си на стената на едно малко кафе и влезе вътре. Седна на маса в дъното, от която се виждаха добре входът и движението по тротоарите. Цялата полиция беше на крак и го търсеше. А по цял свят те обикновено търсят нещо, само ако знаят как изглежда то.

— Какво ще обичате? — попита келнерката.

— Ами... — каза той с най-добрия си бостънски акцент — да кажем, черно кафе и пирожка със сирене. Между другото, колко време имам право да паркирам на улицата тук?

— Два часа, гълъбче.

— Благодаря.

Въпросът беше: Знае ли Лиам за срещата? Не приличаше на неговия начин на действие. Прекалено беше тъпо. Той щеше да осъзнае опасността и да вземе всички възможни мерки. Не би се съгласил на никакви условия, защото знаеше от едно време, че в тази игра няма правила.

Въпреки това редно беше да се подсигури.

Донесоха му кафето. Герити потрепери. Отвратително нещо е кафето. Въпреки това взе със себе си чашката по осеяния с дъвки коридор към телефона. Кеймбридж, реши той. Да разкара колкото се може повече ченгета от центъра. Дъв единствен щеше да остане да отговаря на обажданията за открити устройства.

Герити запрелиства жълтите страници и прегледа списъка на универсалните магазини. Накрая си избра един напосоки и се обади на охраната.

— Полицията на магазина — каза приятен глас.

— При теб има бомба, приятелю. Ще ти помогна. Не е в бюрото ти. Навсякъде другаде е честна игра. За последен път се ебавате с мен, копеленца.

Затвори и се върна на масата си, прибра пирожката в джоба си и взе касовата бележка. Намигна на келнерката на път към касата.

Дъв и Франклин оглеждаха рампата на пасарела. Изглеждаше, че цялата му централна част е ръждясала.

— Не знам, човече — каза Франклин. — Може би да се обадим на „Специални операции“ да докарат стълба.

— Това би могъл да е Герити — каза Дъв.

— Е, и?

— Прочети файла — винаги си оставя път. — Дъв се хвана за парапета и тръгна по надлъжната греда, пристъпвайки внимателно.

— Ще пропадне — каза Франклин. — Ще се наложи да плуваш. И ще хванеш дизентерия и всякакви други гадости от тая вода.

— Млъкни. — Дъв беше стигнал до средата, когато сигналните устройства и на двамата се включиха едновременно. — О, господи. — Той скочи на кварталдека, извади мобифона си и набра номера на централата.

— Къде е? — попита Франклин, докато се придвижваше по гредата и хвърляше погледи към гнусната вода на десет метра под него.

— Универсалният магазин „Мериъмс“ в Кеймбридж — отвърна Дъв. После каза на диспечера да предаде на капитан Рорк да му се обади веднага.

Обаждането дойде точно когато Франклин се присъедини към Дъв на кварталдека. Дъв посочи с пръст на сержанта един отворен люк.

— Капитане?

— Да, Джим! — Думите на Рорк почти не се чуваха от воя на сирената.

— След няколко минути с Франклин ще дойдем от северния край.

— Недейте. Бама и аз ще се заемем с това. Искам двамата да сте в града, ако стане нещо. Това звучи като фалшива тревога. Недоволен бивш служител се опитва да навреди на приходите. И определено липсва ирландски акцент.

Дъв замълча за няколко секунди. Не изглеждаше да е Герити, но копелето можеше да се превъплъти, в когото си поиска. Бама демонстрираше добро настроение, откакто сдаде багажа в апартамента на Франклин. Но оправянето на настроението му можеше да бъде още един знак за това, че с него е свършено. Можеше да подведе Рорк в Кеймбридж. Но Дъв нямаше друг избор, освен да каже:

— Окей, Фред. Внимавай.

— Ти също.

Дъв остави настрана мобифона си, погледна Франклин и рече:

— Да видим на какво са те научили в „Специални операции“ за обиските.

О’Банън намери място, на което да паркира бонвила си доста надолу от „О’Дауълс“. Той загаси двигателя и поседя замислен за момент. Лъч от светлината на следобедното слънце се плъзна през една дупка в гюрука и попадна върху лявата му ръка. Брачната му халка проблесна.

— Е, скъпа Ема — промърмори той, — какво би казала за това? Излязъл съм, за да убия човек. Всъщност той не е човек, мила. Той е отровна змия, а вредителите трябва да се унищожават. — О’Банън се усмихна. — Днес ще играя ролята на свети Патрик и ще изведа змиите от Бостън. Ще благословиш ли това начинание, Ема. Моля те!

О’Банън смъкна халката от пръста си и я прибра в джоба. „Докато смъртта ни раздели“ никога не беше имало голям смисъл за него. Понякога я чувстваше по-близка сега, отколкото когато делеяха едно и също легло.

Той се огледа. Мястото не беше много подходящо да си оставиш колата, когато отиваш на среща с бомбаджия.

Отново запали мотора и видя червената зона на пожарния кран пред бара. Ставаше. Докара колата, паркира и остави на таблото картата си на член на Асоциацията на пенсионираниите полицейски служители.

После влезе вътре.

Спря се пред отворената врата и отстъпи встрани, извън квадрата слънчева светлина, която го правеше лесна мишена.

Докато изчакваше очите му да привикнат със задимения полумрак, той се заслуша. Чуваше слабия глух звук на стреличките, които се удряха в мишената. И телевизорът беше включен. Професионален боксов мач — точно така, някакъв новак в средна категория от Голуей срещу шампиона на Харлем.

Постепенно от сенките изникнаха човешки фигури. Трима души седяха на една маса. И тримата бяха местни. Други двама играеха на стрелички. Бяха прекалено ниски и тантурести, за да бъде Герити

някой от тях. Барманът, бивш активист на НОРЕЙД, стария паричен нефтопровод на ИРА, се откъсна от мача и го погледна.

О'Банън си запали пура, изгаси клечката и каза:

— Благословени да са всички тук.

Мълчание, нарушавано само от телевизора.

О'Банън се плъзна върху един стол на бара.

— Двойно „Бушмилс“ и една „Харп“ за разремител. Джони Дън, нали?

Барманът кимна и неохотно се зае с работата си. Очите му не зашариха из помещението, от което О'Банън заключи, че Герити още не се е появил. Джони хвърли поглед през рамо към телевизора точно когато ирландският боксьор залитна назад, а от червената му коса се разхвърчаха капки пот. Само гонгът го спаси от притискане до въжетата.

— Шомъс, гъз такъв — излая Джони. — Вдигни си ръцете бе!

— Бива си го наистина — отбеляза О'Банън и пресуши уискито на две бързи глътки. — Но черните са по-добри.

— Това е заради черепа на чернилките — каза някой отзад. — Има по-малко шевове от този на нормален човек.

О'Банън се извърна на стола си и каза, усмихвайки се приветливо:

— Това ли е причината, момчета?

Тримата на масата, единият от които се беше обадил, не казаха нищо повече.

О'Банън отпи от бирата си и погледна към вратата. Шевролетът му изглеждаше недокоснат, но сега за лампата до него беше привързан велосипед. О'Банън предположи, че рамката му може да побере експлозив, достатъчен да разхвърли бонвила из цялата улица. Малко обезпокоително, особено след като велосипедистът още не беше влязъл.

— Вие янките нямате цигани — каза някой до О'Банън, — но въпреки това имате предостатъчно крадци. Нали, татенце?

Герити седеше на стола до него. Порочни очи и неискрена усмивка. Лицето му беше още по-мършаво, отколкото на снимката. Явно се беше промъкнал отзад, като змия, каквато всъщност си беше.

О'Банън можа само да се усмихне.

— Да, правилно го заключваш.

— Черна бира, Джони — каза Герити на бармана и отново погледна О'Банън. — Купих катинара и веригата на една гаражна разпродажба. Великолепно нещо са гаражните разпродажби.

— По дяволите! — изкрещя Джони. Пяната преля през ръба на високата чаша, докато той гледаше как боксьорът от Голуей получава серия от удари в тялото, която приключи чак когато чернокожият боксьор се умори да блъска.

— Май нашият барман е използвал законната възможност да заложил на него, а, татенце? — каза Герити.

О'Банън бързо огледа дрехите му. Той носеше избелели „Левис“, сива харвардска тениска и лятно яке. Нямаше обемисти предмети по джобовете. На десния му палец се виждаше тъмна линия засъхнала кръв. Коричка от порязване.

— Е, хазартът може да се превърне в болест, ако не внимаваш.

Студените влечугоподобни очи фиксираха О'Банън.

— Учудващо е колко много неща могат да се превърнат в болест, ако не внимаваш, татенце.

Герити се ухили и го тупна по гърба, като ръката му случайно докосна диафрагмата на Макс. Великолепно изпълнено дискретно претърсване.

— А сега, татенце, нека да позная от кое графство си.

— Ще ти спестя труда — Съфолк Каунти^[1], Южен Бостън, последния бастион на честната трудеща се класа.

— Не, не — рече Герити и спря, за да отпие от бирата си, — в този глас има нещо много ирландско. Ти си израснал в старата родина и не ме убеждавай, че не е така.

— Какво те кара да мислиш, че съм пораснал?

Герити се разсмя и О'Банън реши, че въпросът е приключен. Но след това той настоя:

— Дери?

— Студено. Студено като проклетия Атлантически океан тук. Тръпки ме побиват само при мисълта за Ълстър.

— Каван?

О'Банън отпи и сви рамене.

— По-топло.

— Уестмит?

— Позна — излъга О'Банън. — Роден съм и съм отраснал бос на брега на Лох Ри^[2]. — Нямаше смисъл да си признава, че е от Арма — Герити можеше да направи връзката с Шиофра.

Герити не изглеждаше убеден.

— Едно време познавах там едни О'Банън. В село Килтъм.

— Е, аз съм от Гласен отвъд езерото. А и навсякъде е пълно с О'Банън. Има ни цяла страница в бостънския телефонен указател. Това се дължи на любовта. Отдаваме ѝ се както птичките на въздуха.

Герити кимна, вдигна чашата си и произнесе тост:

— Нека тези, които ни обичат, ни обичат. И нека господ обърне сърцата на тези, които не ни обичат.

— Но ако не може да обърне сърцата им — довърши вместо него О'Банън, — нека да им обърне глезените, та да ги познаваме по куцането.

— Ти си точен, татенце — каза Герити. — Slainte^[3] — Вдигна чашата си, за да се чукне с О'Банън.

Макс обаче се поколеба. Виждаше как носят Шиофра към двора на църквата. Беше ветровит следобед с мрачно небе. Ковчегът изглеждаше толкова малък под това небе.

Все пак се насили да докосне чашата си до тази на Герити.

— Ястребът не лети с едно крило, татенце.

— Така е. Кажи да ги напълнят отново.

— Джони... — Герити посочи празните им чаши. — Е, О'Банън, на какво дължа удоволствието да съм в твоята компания?

— Дяволите да ме вземат — изрева Джони и се плесна по челото. Неговият боксьор беше в нокаут, а чернокожият подскачаше наоколо.

— Предупреждавахме те, Джони — каза един от мъжете на масата. — Не може да залагаш на бял в този спорт.

Единият от коментаторите казваше в момента:

— Фланаган още е в нокаут... Докторът се качва на ринга. Ако е лошо контузен, да се надяваме, че това не е така, това само ще подхрани полемиката около бокса, сигурен съм.

— Абсолютно вярно, Марв — подхвана другият коментатор, — има хора, които твърдят, че боксът е близък до убийството, че това е хладнокръвно човекоубийство. Е, не е така. Подготовката, която тези атлети...

Джони отвратено изключи телевизора.

О'Банън видя, че Герити още чака отговор.

Този човек беше касапин, масов убиец. Заслужаваше да умре и да изгние в ада.

Но сега, когато беше дошъл моментът да го изпрати в пъкъла, Макс не беше сигурен, че точно той трябва да го направи. Изведнъж разбра, че Ема би му казала това. Беше напуснал Ълстър като млад, за да избяга от нагласените съдебни процеси, от екзекуциите по бързата процедура. Да се махне от правосъдието на задната улица. А и беше дал думата си на кабинетните бунтовници в бара, че няма да намесва полицията. Но нима можеше да се сравнява нарушението на едно обещание с това да оставиш Райън Герити да си върви?

— Имам предложение за теб — каза той накрая.

Герити повдигна вежди.

— Такова, на което не мога да откажа?

О'Банън се изправи.

— Май си гледал прекалено много гангстерски филми. Ще ти го кажа веднага щом се отбия до кенефа. Пази ми бирата, а? Трябва да източа бойлера.

— Пази си глезените, татенце — подвикна след него Герити.

Дъв и Франклин влязоха през люка с извадени пистолети. Пред тях беше килнатият главен салон. Игралните маси като че ли бяха на границата да се плъзнат към корабната преграда откъм щирборда.

— Ето на това викам тъмен вертеп — прошепна Франклин.

Дъв направи няколко крачки по плесенясалия килим, като внимателно оглеждаше масите за неща, които човек би пипнал. Герити би заредил нещо, което просто моли да бъде докоснато. Дъв помисли, че го е открил — колелото на рулетката. Бялото топче беше на нулата. Нула беше и количеството разум, което вложи Франклин, посягайки към него с явното намерение да го пусне да се върти.

Дъв го хвана за китката и изсъска:

— Помисли за задействането при натиск!

Сержантът кимна глуповато и Дъв претърси пространството под масата. Колелото беше чисто. Но нещо липсваше. Поставката за топчето, с която нормално завършваше оста. Показателно ли беше това? Нямахше представа.

— Какво търсим? — попита Франклин, щом продължиха нататък.

— Опънати до пода жици. Тесни коридори. Тъмно е. Идеалното място. А и според файла Герити обича да прави базуки. Използва пирони вместо шрапнели.

— Според файла ли? — Франклин се усмихваше невярващо.

Мобифонът на Дъв иззвъня. Беше сигурен, че е Рорк, вече затънал в универсалния магазин в Кеймбридж.

— Дъв.

— Джими.

— Макс, нека да...

— Хванах копелето.

— Какво?

— Загащих Герити в ъгъла.

— Къде?

— Барът „О’Дауълс“. Само покрийте двете врати, за да видите откъде ще излезе, и работата е много проста. Той няма да избяга — просто го направете, докато отпраща с колелото — проклетият кучи син така се е размотавал из града.

— Макс, Макс — потресен промълви Дъв. Старият човек не разбираше с какво се е захванал. Той не беше загащил Герити в ъгъла, а чисто и просто делеше една клетка с него.

— Слушай, Джими — един вид дадох дума на падитата тук, че няма да се обаждам в управлението. Така че постарай се да го хванете на разстояние от това място. Въпрос на чест, нали разбираш.

— Майната й на честта, Макс. Затваряй веднага и се омитай.

— Какви ги говориш бе, момче?

— Махай се оттам, по дяволите.

— И да оставя Герити да си иде, волен като птичка?

— Точно така. Направи го, моля те. Ще го хванем, когато сме достатъчно много, за да го направим безопасно.

— О, Джими Дъв — каза Макс и гласът му прозвуча обидено. — Наистина ли мислиш, че съм толкова одъртял? Още издържам на бой, ако се наложи. Наистина ли мислиш, че съм готов за старческия...

Връзката прекъсна.

О'Банън смутено погледна слушалката. Беше влязъл в мъжката тоалетна, прекарвайки обвитата в стомана жица през процепа на вратата. Той я отвори изцяло и пред лицето му проблесна стъкло.

— На ти бирата, татенце — каза Герити и го удари. — Писна ми да ти я пазя.

О'Банън залитна назад към преградата на тоалетната, заслепен от точки бяла светлина. Посегна към челото си и свали ръцете си целите в кръв.

Чу се щракване, когато Герити затвори вратата.

— За глупак ли ме мислиш, старче?

Изведнъж О'Банън отново беше в състояние да различава форми. Той се хвърли към Герити и го прикова за стената. Поставката за кърпи падна на пода, когато Герити го удари през ръцете и се извъртя. Спря се при писоарите.

— Мислиш ли, че съм забравил, че Шиофра О'Банън имаше семейство? — С бърз удар в устата той разклати зъбите на О'Банън. — Че бих могъл да забравя и за минута, че ние ирландците държим на рода — и че любимото ни ястие е отмъщението!

О'Банън тронаво пристъпи напред и склучи големите си ръце около гърлото на Герити. Стисна и видя как очите му изхвъркват. Почувства взрив от радост. Убиецът на Шиофра се задушаваше и лицето му ставаше мораво.

Но тогава Герити извади ножа пеперуда от джоба си, отвори го с рязко движение на китката и разряза ръката на О'Банън отстрани. О'Банън падна назад, държейки раната затворена с окървавените си пръсти.

— Знаеш ли какво казват италианците, старче? — изпъшка Герити. Гърдите му се повдигаха, държеше ножа готов. — Отмъщението е ястие, което се сервира студено. Ти почти успя. Почти беше успял да ме убедиш, че не си дошъл да изравниш резултата!?

О'Банън вдигна хромираната поставка за кърпите и я хвърли срещу Герити. Той инстинктивно се наведе и Макс го хвана за китката, като я изви навътре.

Герити изсумтя от болка, ножът изтрака на пода и изчезна под вратите. Но след това О'Банън не успя да запази равновесие при удара, който последва. Отново пред очите му всичко стана бяло. Той се удари

в пода и Герити започна да го рита в ребрата. Костите му се чупеха и разтрошаваха с миниатюрни вътрешни експлозии.

О'Банън едва дишаше, но се концентрира върху тръбата на канализацията. От коляното на сифона до пода имаше около един метър права тръба. С треперещи ръце, докато Герити продължаваше да го рита, О'Банън сграбчи тръбата и я дръпна с всичката сила, която му беше останала. Герити беше изпаднал в безумен гняв.

— Мислиш ли, че съм толкова глупав! Мислиш ли, старче!

Фитингите се счупиха и желязната тръба остана в ръцете на О'Банън. Бързо, преди да е загубил съзнание, той я заби в лявото коляно на Герити.

Острото изпукване на костта отекува в облицованото помещение.

Герити падна, но не извика.

— Раздроби ми коляното — каза той без емоция, проснат на пода. После, трепвайки от болка, скочи на крака и застана пред О'Банън.

— Ако си решил да убиеш някого, никога не променяй решението си в последния момент.

О'Банън безпомощно гледаше как обувката на Герити се засилва назад и се устремява към лицето му.

[1] Графствата на Великобритания и Ирландия и административните единици на САЩ се наричат по един и същи начин — county. — Б.пр. ↑

[2] Езеро в Ирландия. — Б.пр. ↑

[3] Наздраве (ирл.). — Б.пр. ↑

17.

Дъв изтича по кея, като придържаше револвера си, за да не изпадне от кобура.

— Чакай малко бе, човек! — извика Франклин отзад.

— Не мога!

— Рорк ли беше? — Сержантът го настигна, докато тичаха по тясната пътека към Комършъл стрийт, където Дъв беше оставил харлито си. — Нещо в Кеймбридж ли е станало?

— Не. — Дъв заподскача на един крак, ровейки в джоба си за ключовете. Той възседна мотоциклета и запали двигателя, но Франклин хвана дръжките на кормилото и натисна спирачката с лявата си ръка.

— Какво, по дяволите, става, Дъв? Кажи ми!

— Дръпни се.

— Герити е, нали?

— Да.

— Мини напред. Идвам с теб.

— Този път не. Онзи ден сутринта си изхаби всичкия късмет.

Дъв изблъска встрани ръцете на Франклин и даде газ.

Знаеше, че О'Банън е дал на Герити възможността да заложил сложен капан. От своя страна Герити нямаше да даде на Дъв време да се оправя спокойно с него — не и ако искаше да спаси Макс. Това щеше да бъде замяната. Личната безопасност срещу живота на О'Банън.

Въпреки това, щом наближи бара, Дъв реши да пообиколи веднъж. Може би Герити се беше отказал да го прави в „О'Дауълс“, който беше основната му връзка със света през последните няколко седмици. Но не видя нито бонвила на Макс, нито велосипеда, който Райън използваше според О'Банън. Кварталът беше тих, бурените в пукнатините на настилната изглеждаха повехнали.

Той паркира, извади пистолета от кобура и хукна към вратата. Колкото и да му се искаше да се втурне вътре, се задържа за момент и я

огледа, преди да влезе.

Освен бармана нямаше никой.

— Къде е? — попита Дъв, насочил с две ръце пистолета си към него.

— Кой си ти, по дяволите?

— Къде?

— Няма да отговарям на някой, който влиза и размахва оръжие.
— Изведнъж се превърна в образцов гражданин.

Дъв се приближи, като проверяваше под масите и зад джубокса. Стигна до бара и сграбчи бармана за перчема. Приблужи лицето му до своето.

— Знаеш кой съм аз, Дън, и ако се наложи да си вадя значката, ще ти я натикам на петнайсет сантиметра в дебелия гъз. *Къде е!*

— Не знам — изръмжа ниско барманът. — Знам само, че чух шум отпред.

Дъв го пусна.

— Преди колко време?

— Може би десет минути.

Дъв погледна надолу, коленичи и потопи два пръста в петно от кръв. Тя почти не беше покафеняла.

— Разбира се — каза той и се втурна към тоалетната, — ти не знаеш абсолютно нищо.

Вратата на мъжката тоалетна зееше широко отворена. Вътре беше като в кланица. Дъв внимателно прекрачи през мръсотията и застана до мивката с пистолет, насочен към кабинката.

Беше празна.

Започна да претърсва за поставено устройство. Смачканата поставка за кърпи. Металното кошче за боклук. Тоалетното казанче и лампата над огледалото.

Нищо.

Вдигна от пода шапката на Макс. Беше окървавена като повечето неща наоколо. В преградата имаше голяма вдлъбнатина, а от пода беше изтръгната някаква тръба.

Дъв поклати глава, изпитвайки смесица от гняв, гордост и безпомощност. О'Банън беше изнесъл на гърба си страшен бой. Но беше загубил. В противен случай ченгетата щяха да са вече тук и

Герити щеше да седи на задната седалка на патрулната кола с белезници на ръцете.

— Дяволите да те вземат, Макс! — извика Дъв. — Никого не слушаш! — Ритна стената. И още веднъж. Подпря чело на стената и започна да мачка донеголския туид.

Вътре в шапката нещо прошумоля. Той я обърна: снимка на Райън Герити и Лиам Макгивни в онзи училищен двор в Белфаст преди години.

— Трябваше да ти извия врата тогава — каза Дъв.

В ъгъла Герити беше направил малка рисунка. Човешка фигурка, набучена със стрели. Тя нямаше никакъв смисъл за Дъв. Какво искаше да каже кучият син? Последната битка на сапъорския отдел?

Той отиде отново на бара и разтърси окървавената шапка пред лицето на Дън.

— Косъм само да падне от главата на този човек и ще се разправяш с мен.

— Дъв, аз нямам нищо...

— Млъквай!

Дън кимна с гузен вид.

— Как си тръгнаха?

Човекът започна да се колебае, но размисли, като видя изражението на Дъв.

— С шевролета на О'Банън. Господин Бари сложи колелото си в багажника.

— Бари ли?

— Така каза, че му е името. В името на всички светии, можете да питате кой да е от постоянните клиенти.

Дъв се беше запътил към вратата, но замръзна. Светии. Свети. Стрели. Свети Себастиан.

Хукна към харлито.

— Чувате ли ме, господин О'Банън? — попита гласът. Самата любезност.

Очите на Макс бяха подпухнали и почти затворени, но през влажните процепи виждаше лицето в сянката. Денят преваляше и слънцето започваше да залязва. Още един ден си отиваше. Може би не

просто още един. Последният. Тъй да бъде. Главата му пулсираше от болка. Всеки удар на изтощеното му сърце беше мъчителен като зъбобол. Можеше да диша само повърхностно, иначе от ребрата му изригваше изгаряща болка.

— Господин О'Банън?

Макс не можеше да прецени дали седи или стои. Може би плаваше. Плаваше по езеро от пламък.

— О'Банън...

— Какво? — хрипкаво каза той. В устата си усещаше метален вкус. Кръв.

— Искам да знаеш, че това не е, защото дойде да ме убиеш в „О'Дауълс“.

По някакъв начин това се стори много смешно на О'Банън и той се закиска, но болката го принуди да престане. Герити беше в настроение за приказки. Ирландският дух се беше изплъзнал от контрол.

— Бих постъпил по същия начин, ако бях на твое място, О'Банън. Причината е друга. Всичко, което направи за Лиам. Стана му настойник. Даде му част от американската мечта. Къща на хубава улица. Красива жена и сигурна работа. Години наред той беше щастлив благодарение на Макс О'Банън. Ето за това трябва да бъдеш наказан.

О'Банън се опита да се изплюе върху него, но в устата си имаше само съсирена кръв.

— Желаяш ли да кажеш нещо, стари приятелю?

— Искаш да го унищожиш... — Макс усети, че брадичката му пада на гърдите. Нямахте сили да я вдигне отново. За първи път осъзна в агонията си, че нещо е завързано за главата му. А също и за гърдите. — В какво си ме омотал?

— В нещо много подходящо за случая — каза Герити. — Недей да ставаш или изобщо да мърдаш, или ще ти намерят краката в Роксбъри, а ръцете в Бруклин. Та какво за Лиам и мене?

— Ти не си дори и пъпка на кура му. Затова искаш... да го убиеш. Той е чудесен, истински човек... А ти си пъпка...

После в главата на О'Банън от сиво отново стана черно.

Блестящите прозорци на училището заслепиха Дъв, когато той намали и зави зад ъгъла. Полегатите слънчеви лъчи падаха директно върху тях и се наложи да заслони очите си с ръка, за да огледа двора. Първо видя статуята на свети Себастиан, разбра, че е тя, и след това забеляза още една човешка фигура. Тя беше на въртележката.

Макс.

Беше завързан за едно от перилата, с провесена на гърдите глава. Две пръчки динамит бяха залепени за главата му като рога, а ризница от пластичен експлозив обгръщаше гърдите му. Отвсякъде стърчаха жици: гора от взриватели.

Дъв изгаси мотора и подпря харлито на телената ограда. Измъкна револвера си и се втурна през вратата, но веднага спря.

Герити трябваше да е някъде наоколо. Нямахше начин да пропусне това.

Дъв погледна нагоре към прозорците, но не видя нищо, освен отблясъците.

Прибра оръжието си в кобура и тръгна напред, търсейки жици или следи по земята, които биха означавали, че Герити е поставил мина. Не мина директно през двора до въртележката и доближи О'Банън от страни.

Не видя да има нещо около врата на Макс, така че провери пулса му. Слаб и повърхностен. Между парчетата пластичен експлозив забеляза механичен таймер. Оставаха по-малко от три минути.

— Макс?

Израненото, подпухнало лице трепна.

— Не мърдай нито мускул, окей?

Гласът на О'Банън беше почти недоловим.

— Джими? Ти ли си?

— Тук съм.

— Сами ли сме?

— Да, него го няма. Няма никой, освен нас. Не мърдай.

— Това вятърът в листата ли е?

Дъв се огледа. Въздухът беше неподвижен, но той каза:

— Да, лек бриз...

— Обичам този звук. Напомня ми за дома. Тук няма освежаваш бриз... като у дома.

Герити беше поставил антивибрационен механизъм просто за всеки случай. В парче дърво беше издълбал жлеб и беше пуснал вътре сачмен лагер. Той се движеше напред-назад с всяко вдишване на О'Банън. От двете страни на жлеба имаше по една батерия. Вероятно това беше само един от няколкото източника на енергия за възпламеняването на експлозива. Значеше също и че Герити е включил устройството от разстояние, за да не бъде убит, ако Макс мръдне.

— Върху какво съм седнал, Лиам?

— Върху въртележката.

— Майтапиш се. — О'Банън издаде някакъв звук, който можеше да бъде и изхилване. — Омотан съм с жици от главата до петите, нали?

— Да — призна Дъв, опитвайки се да си поеме въздух с насълзени очи. Той бързо ги изтри и започна неистово да се опитва да се сети за някаква мярка, която би разсякла този гордиев възел. Но знаеше, че няма такава.

Вече оставаха по-малко от две минути.

— Нещо като че ли цъка. И то ли е от мен?

— Макс, отивам до мотоциклета си за някои инструменти.

— Не, момчето ми, не му доставяй това удоволствие.

— Какви ги говориш?

— Онази змия иска да опиташ точно това. Не искам да поставям под въпрос таланта ти, но съм прекалено добре начукан, и ти го знаеш.

— Научих доста неща от това копеле. Мога да го спра.

— Може би някъде около Коледа. Запази си силите за по-нататък. — О'Банън успя с усилие да отвори малко лявото си око. — А, ето те и теб, скъпи Лиам. Сълзи и тъй нататък. Това е почти толкова хубаво, колкото да умреш със свещеник до теб. Сълзи на приятел.

— Престани. Недей да говориш по този начин.

— Хайде. Вземи инструментите си.

— Недей да мърдаш — нареди Дъв. — Чуваш ли?

— Защо пък да те слушам? — изхриптя О'Банън. — Ти някога да си ме послушал? Казвах ти да си стоиш в патрула.

Дъв се затича към мотоциклета си. Оставаше по-малко от една минута. Да потърси детонаторите. Капсули и тем подобни. Да прекъсне връзката им с динамита и пластичния експлозив. Пак щеше да има взрив, но той щеше да бъде много по-слаб в сравнение с

едновременното избухване на всички експлозиви. С Макс може би щяха да оцелеят след по-слаба експлозия.

Дъв откъсна чантата си от мотоциклета. Точно когато я нарами и се обърна към училищния двор, видя О'Банън рязко да вдига глава.

— Макс!

— Прости ми, Лиам!

За момент изглеждаше, че възрастният човек седи в средата на жълто-зелена мълния. Дъв рухна, когато горещината и тътенът минаха през оградата. Той се изгъркаля по тротоара и се залепи за една паркирана кола. Прахта и пушекът, които последваха, затъмниха късното следобедно слънце. Дъв зарови лицето си в ръце, когато отломките от парапета на въртележката заваляха, дрънчейки по асфалта и глухо падайки върху покривите на отсрещните къщи.

Герити се извърна, но не се наведе, когато разтрошените стъкла на класната стая полетяха към него. Почувства парчетата да се забиват във врата му и да му нарязват ушите. Но се ухили и се обърна да погледне надолу през дима. Епицентърът на експлозията, самото сърце на взрива, се изчисти пръв. Видя въртележката, от която липсваха перилата и естествено О'Банън. Беше сгъната почти на две като консервна кутия.

Използвайки учителската показалка вместо патерица, Герити мина покрай чиновете с куцане и се доближи до един от назъбените прозорци.

Лиам се изправи на крака, като се олюляваше.

Добре. Не се предвиждаше това да е краят му. Само началото на края. Герити отлично знаеше какво ще направи старецът. Бомбаджийството беше изучаване на човешката природа, също както на физиката и химията.

Виждаше Лиам да си проправя път през дима, за да погледне приятеля си. Прашното му лице беше измъчено и агонизиращо. Тон се олюля за момент, след това пристъпи неуверено към оградата и се хвана за нея с ръце, приличащи на щипки. След малко погледът му попадна върху прозореца на втория етаж, на който стоеше Герити.

Той не се дръпна назад в сенките. Просто върна погледа на Лиам с бледо лице.

— Ти си гледал! — изрева Макгивни и се хвърли към сградата.
— Ти си останал, за да гледаш, копеле мръсно!

Герити само произнесе с устни „да“, обърна се кръгом и излезе, куцайки от класната стая. Обувките му хрущяха по счупените стъкла.

Нещо го накара да спре, когато гласът на Лиам се разнесе от вестибюла, в който Мадоната простираше гипсовите си обятия към всеки влизащ:

— Ще те убия, Герити!

Той остана още малко, като се наслаждаваше на тръпката, знаейки, че Лиам го гони с револвер, а след това побърза към края на коридора. На всяка крачка му секваше дъхът, толкова остра беше болката в счупената му капачка, но той се усмихна. По нареждане на ИРА беше чупил капачките на много нещастници през годините, но едва сега разбираше колко опияняващо могъщо е това наказание. Дори усещаше част от мъката на Лиам за добрия стар човек и това още повече засилваше чувството му за мощ.

Той отвори прозореца и се изкатери на пожарната платформа.

— Стой! — извика Лиам, когато той се хвана за подпорния стълб. Пистолетът му проблясваше в полумрака. — Спри веднага или ще стрелям!

Продължавайки да се усмихва, Герити тръгна по желязната стълба. Наложил се накрая да скочи от около два метра. Опита се да пренесе тежестта на здравия си крак, но въпреки това болката от коляното го разтърси. Остана с чувството, че няма тяло, а само несломим дух, който продължава да се носи към бонвила на О'Банън.

Лиам изкрещя още нещо отгоре, но то бе заглушено от трясъка на вратата и гърмежа на двигателя.

Той отново се спря. Този път изчака, преди да включи автоматичния лост. Чудесно знаеше, че Лиам насочва револвера си към задното стъкло на шевролета.

Накрая каза:

— Трудно е да дръпнеш спусъка с опънати нерви, Лиам — и натисна педала на газта до дупка. Отцепи рязко и гумите изпищяха при трите бързи завоя, които направи, преди да се смеси с движението в центъра.

18.

Франклин разпръсна съдържанието на папката върху бюрото на Рорк. На нея пишеше „Компютърни кодове“, но вътре имаше само брошури за градински напоителни системи и „Как да построим къщата на мечтите си от трупи в мейнските гори“. Само една страница беше посветена на достъпа до база данни извън управлението. И там нямаше нищо, което да задоволи специфичните му нужди.

Накрая, след десет безплодни минути, той се отказа и позвъни в компютърния център на управлението.

— Бих искал да говоря с Джефрис, моля.

— На телефона.

Един от онези хора, които никога не звучат като себе си. Напусна „Специални операции“ заради прогресиращи проблеми с главата, след като случайно уби един чернокож заложник по време на операция по банков обир. Намери си по-малко стресово място в Спомагателните служби.

— Обажда се Франклин.

— Хей, кво става, човече? — Джефрис беше и един от онези бели, които не са съвсем сигурни, че черните разбират стандартен английски.

— Не е кой знае какво. — Поне откакто Дъв изчезна веднага след смъртта на О'Банън, оставяйки отдел „Убийства“ буквално да събира парчетата. — Каж ми как да се включа в главния на Интерпол оттук.

— Оттук значи „Специални операции“, нали?

— Не, сега съм в сапърския.

— Сериозно? Ти си луд. Не бих се набутал там точно сега. Колко свободни места имате?

— Прекалено много — рязко каза Франклин.

Джефрис изведнъж върна разговора към работата:

— Не можеш да направиш това, за което ме попита.

— Защо?

— В цялото управление само един компютър е упълномощен да се включва към тази система. И това е компютърът на разузнаването. Главният на Интерпол просто не е достатъчно голям и достатъчно мощен, за да обработва запитвания от двайсет хиляди полицейски управления в страната.

— По дяволите! — Франклин погледна часовника си. Два и половина сутринта. Даже и от разузнаването да бяха готови да помогнат, нямаше начин да се обърне към тях със запитване за лейтенант Франсис Джеймс Дъв.

Но тогава Джефрис каза:

— Всъщност може би има начин...

— Да?

— Нека да опитам. На кой компютър си?

— Този в кабинета на капитан Рорк.

— О, господи. Сигурно ще трябва първо да му изключиш нинтендото. Рорк ми се обажда два пъти в седмицата и се опитва да си разшифрова електронната поща. — Джефрис въздъхна. — Ще ти се обадя веднага щом има някакъв резултат.

— Благодаря ти, приятел, наистина съм ти признателен.

Франклин затвори и отиде до вратата. Основното работно помещение беше тъмно. На три от бюрата нямаше бележници, химикалки, скочове. Приличаха на зелени саркофази. Франклин се вторачи в собственото си бюро, на което цареше хаос, и се почуди как ли ще изглежда то след един месец. Дали табелката с името му щеше да бъде прибрана в картонена кутия с надпис „Лични вещи: А. Франклин“? Налагаше се да излиза от стаята всеки път, когато някой от персонала се появяваше да свърши тази работа. Беше прекалено зловещо.

Телефонът на Рорк иззвъня.

Франклин бързо отиде до него.

— Да?

— Имаш петнайсет минути. И ако някой в разузнаването работи до късно, спукана ми е работата.

— Много ти благодаря. Чао. — Франклин се хвърли върху въртящия се стол и включи екрана. Докато четеше инструкциите, нетърпеливо потропваше отстрани на клавиатурата. Накрая под „Търсен обект“ написа:

ДЪВ, ФРАНСИС ДЖЕЙМС

Някакви отличителни белези? Никакви, така че го въведе.

Датата на раждане на Дъв би била от полза, но информацията от този род беше в сейфа на Рорк, а Франклин беше решен да тегли чертата на непозволените действия. Освен това, ако Дъв беше псевдоним, той несъмнено щеше да е подправил и биографичните данни.

Отговорът дойде след почти една минута:

ОБЕКТЪТ НЕ Е ОТКРИТ.

Франклин въздъхна и се облегна назад.

Не, Дъв беше по-хитър. И сигурно се беше подсигурил срещу възможността да бъде проследен по роднините в Америка. Половината ирландци в Бостън прекарваха по някой и друг роднина под носа на имиграционната служба. Роднините бяха начинът те да бъдат измъкнати от скривалищата си. И ако Интерпол издирваше някого, на първо място щеше да се занимае с роднините му.

Франклин потупа с пръст долната си устна и написа:

ГЕРИТИ, РАЙЪН

Компютърът го запитва дали знае второто име на обекта. Не, отвърна той.

Въпреки това само след няколко секунди екранът се изпълни с текст.

Франклин се облегна на лакти, за да го прочете, когато в средата на екрана се появи каре с надпис:

**ВНИМАНИЕ: АРЕСТУВАЛИ ЛИ СТЕ ТОВА ЛИЦЕ,
ИЛИ ЗНАЕТЕ ЛИ НАСТОЯЩОТО МУ**

МЕСТОНАХОЖДЕНИЕ?

Франклин бързо отговори с не. В противен случай Интерпол щеше да се обади на разузнаването само след броени минути.

Текстът се появи отново.

ПРЕСТЪПНО ЗАНЯТИЕ: ТЕРОРИСТ.

— Каж ми нещо ново — произнесе Франклин на глас.

Организация. В началото Ирландската републиканска армия. По-късно отцепила се група, известна като „Кибниците от Грийн стрийт“. Доктрина — убийствата, особено бомбените атентати, са най-вероятният начин да се обезкуражи британската власт в Северна Ирландия. Преди да продължи със службата на Герити при групата „Баадер — Майнхоф“ и либийската специална разузнавателна служба, Франклин се спря на „Грийн стрийт“. Пред него изникна списък с терористични операции. Бомбени атентати и саботажи из цяла Северна Ирландия. Последната операция в списъка беше Кросмаглен, графство Арма, 1 май 1971.

Франклин поиска имената на известните членове и прекара през тях курсора с надеждата да открие някой Дъв.

Нямаше такъв.

От петте дадени имена, освен това на Райън Герити четирима бяха починали. Всички на първи май 1971 в Кросмаглен. Изключението беше Лиам Макгивни от Белфаст. Понастоящем в неизвестност. Няма известни живи роднини. След онази дата през 1971 не е въведено нищо повече. Нищо. Абсолютно нищо. Може би също беше мъртъв?

Франклин погледна часовника си. Имаше само още шест минути на разположение.

Прегледа дейността на Герити със западногерманските терористи и либийците. Нямаше нещо кой знае какво. И никъде след Кросмаглен не се споменаваше за инцидент, в който би могъл да бъде замесен Джеймс Дъв, постъпил в Бостънското полицейско управление в началото на седемдесетте.

Тогава го осени. О'Банън.

Едно от имената в „Кибиците от Грийн стрийт“ беше Шиофра О'Банън. Интерпол даваше списък на роднините и на починали лица, без съмнение, за да разшири мрежата и да хване оцелелите членове на бандата като Герити и Макгивни.

— Уау! — каза Франклин.

Шиофра имаше роднини из цялото графство Арма, а също и Макс О'Банън от Бостън, Масачузетс.

— По дяволите — каза той. — По дяволите.

Накара се да спре.

Какво означаваше това? Герити беше убил О'Банън. Съвсем очевидно между двамата е съществувала вражда. Беше малко вероятно О'Банън да е крил Герити през изминалите седмици. Невъзможно, реши Франклин. Възрастният човек се разстрои искрено от смъртта на Бланкет. О'Банън беше първо ченге и след това ирландец. Само че беше близък с Дъв. Говореше се, че О'Банън го с довел в управлението.

Имаше един оцелял. Лиам Макгивни. Изчезнал. Картичка с отпечатъци в лондонското бюро на Интерпол. Липсва снимка.

— Ли... ам — Франклин си записваше името, когато някой каза отзад:

— Извинете.

Моливът изхвърча от ръката му и той скочи на крака.

Кейт Дъв изглеждаше толкова уплашена, колкото се чувстваше и той самият.

— Съжалявам — каза тя. — Аз...

— Няма нищо, госпожо Дъв. Просто всички сме малко нервни точно сега.

Тя кимна, като че ли го разбираше повече от добре.

— На пропуска ми позволиха да вляза. Може би трябваше първо да се обадя.

— Не, не. Няма проблем. — Франклин погледна екрана на компютъра. Беше празен. — Какво мога да направя за вас?

— Виждали ли сте Джим?

Франклин се опита да не покаже смущението си. Дъв си беше излязъл шумно от разпита в „Убийства“ и оттогава не се беше

обаждал. Франклин смяташе, че той се е затворил с жената и детето. А сега това.

— Тъъ, не, госпожо Дъв, не съм. Той беше съсипан от...

— Мога да си представя — каза тя, спестявайки му необходимостта да довърши.

Франклин я изкара от кабинета на Рорк — нямаше смисъл тя да казва на Дъв къде го е намерила. Светна лампите в работното помещение.

— Сигурна ли сте, че Джим би желал да се разхождате из града?

— Не съм сигурна какво би желал Джим в този момент. — Изражението ѝ стана нещастно, докато казваше това. Но после добави: — Лизи и аз сме у леля ми в Бруклин. Бихте ли му предали, ако го видите пръв?

— Разбира се — каза Франклин.

Тя се спря до бюрото на Дъв и погледна поставената в рамка снимка, на която бяха тя и дъщеря ѝ. Посегна към нея, но изведнъж потрепери.

— Добре ли сте, госпожо Дъв?

Тя разблъска настрана някакви документи и сграбчи една от снимките на Герити. Досега всичко, освен очите беше покрито от документите.

— Това той ли е? — попита тя, поглеждайки Франклин.

Той кимна.

Тя се обърна и се втурна към коридора.

Но Франклин я спря на вратата с думите:

— Госпожо Дъв, може би това не е подходящият момент, но мога ли да ви задам един бърз въпрос?

Тя не отговори, но и не продължи.

— Къде срещнахте съпруга си?

— В църквата — рязко отговори тя и затвори външната врата след себе си.

Кейт го откри сутринта в джакузито на О'Банън.

Той покорно я проследи с поглед, докато влизаше през вратата, но не каза нищо. След малко бутна револвера си под кърпата.

Тя седна от другата страна на басейна.

Беше чисто гол. Изгряващото слънце подчертаваше сивото в неколкодневната му брада. Имаше тъмни полукръгове под очите. Отстрани се търкаляше празна бутилка „Бушмилс“, както и безброй счупени бирени шишета, хвърляни в отсрещната стена.

— Къде са мехурчетата, Джим?

Очевидно не беше говорил дълго време, така че първо отпи от бирата си. Ръката му, когато я извади от водата, беше бяла и набръчкана. Колко време ли беше лежал полупотопен?

— Макс спечели проклетото нещо на лотария — каза той. — Така и не успя да го накара да проработи.

— И какъв извод си правиш от това?

— Недей да рискуваш, щом няма да спечелиш накрая. — Той се загледа към „Логан“, където един самолет се издигаше в златистата мараня. Въпреки всичко, разхвърляно из двора, не изглеждаше особено пиян.

— Чух за Макс по новините. Съжалявам.

Изречението му си остана празно.

— Джим?

— Ъ?

— За какво си мислил, че това нещо ти е подръка?

— Кое?

Тя посочи с очи издугината под кърпата.

Очакваше да отрече обвинението й. Но той не го направи. Просто загреба шепа вода и си изплакна лицето.

— Мислех си... — В гласа му се появи странна небрежна нотка — ... че за нас, ирландците, Америка винаги е била мираж. Отиваш на запад отвъд морето в Америка и оставяш миналото зад себе си. Нов живот. Няма такова нещо. Само старата песен за кръв и предателства на нов глас.

— Съжаляваш ли, че си дошъл?

— О, да — каза той абсолютно убедено.

Това я нарани.

— Защо?

— Заради злото, което докарах на тези, които обичам. Трябваше да знам, че когато идваш от улиците на Белфаст, съдбата ти е решена. Най-добре да я приемеш и да не се опитваш да избягаш. Може известно време да си прекарваш добре в Новия свят, но накрая

завиваш зад ъгъла и там те чака Банши, предвещавайки с воя си твоята смърт и тази на близките ти. — Той вдигна бутилката си. — Slainte.

— Не вярваш в това, нали?

— О, Кейти, прекалено съм уморен, за да вярвам, в каквото и да е. — Той изведнъж се усети. — Какво, по дяволите, правиш в града?

— Има ли значение?

— Какво искаш да кажеш?

— Ти явно си се предал. Седиш с бутилка в едната ръка и пистолет в другата и чакаш да ти стане достатъчно тъжно за самия теб, за да дръпнеш спусъка.

— Глупости.

— Така е, по дяволите!

За първи път той я погледна.

— Освен това — каза тя, понижавайки тон — той беше там.

Дъв се привдигна малко.

— Откъде знаеш?

— Той беше във Фалмут, по дяволите! Помагаше на Лизи да си оправи хвърчилото. Стоеше на един метър от нея с нож в ръката!

Тя скочи в басейна, както си беше с дрехите. Повече се ядосваше, като гледаше Дъв такъв — опитващ се да се напие до безсъзнание и да забрави това, което нито може да се забрави, нито да се поправи, — отколкото като си спомняше Герити с Лизи.

Тя го зашлеви.

— Кейт...

— Той се опита да докопа дъщеря ми, а ти се предаваш!

Неочаквано тя го хвана за косата и натопи лицето му под водата. Той извади главата си, като плюеше и се опитваше да си поеме дъх.

— Мислиш ли, че като си пръснеш мозъка, той ще стои настрана от Лизи и мен? Мислиш ли, че той смята да спре, преди всички да сме мъртви?

Тя замахна да го удари отново, но той я хвана за ръката. Понечи да каже нещо, но не намери думи и само поклати глава. Ето че отново го правеше. Изпадаше в самосъжаление пред очите ѝ.

— Не ме интересува какво си правил в Ирландия — продължи тя. — Стари работи. Доколкото ме засяга мен, това е затворена страница. Запечатано също като онези глупости за младежките ти прояви в Съмървил, които ми пробутваше. — Тя спря за момент. —

Това, което ме интересува, е Герити. Намери го, Джеймс Дъв. Ти го доведе тук, ти ще го намериш. Междувременно нямам къде да се скрия, така че смятам да си водя нормалния начин на живот.

— Не можеш, Кейти — нещастно каза той. — Трябва да се махнеш оттук. От мен.

— И двете не стават. Имам концерт довечера в „Хач Шел“, помниш ли? Четвърти юли е. Става дума за работата ми. И освен това те обичам, както и, по дяволите, да се казваш.

Тя излезе от басейна по стълбичката и ритна бирата му.

19.

Пред „Свети Себастиан“ все още имаше полицаи, по-скоро за да пази повреденото здание, докато остъклят наново повече от петдесетте прозореца, отколкото заради някоя останала улика. От отдел „Убийства“ дойдоха и си отидоха, може би окончателно.

— Хей, лейтенант Дъв — възкликна полицаят, излизайки от колата си, — какво правите тук?

Дъв свали стъпенката на харлитото си.

— Търся си пръчка да я натикам в нечий гъз.

Полицаят се изхили, но явно изобщо не разбра какво има предвид.

— Помните ли ме? Хедисън. Преди няколко години изкарах основния ви курс. — Той му показа пръстите си. — Още са си на мястото.

Дъв направи всичко възможно да се усмихне.

— Добре.

— Честит Четвърти юли, лейтенант. Ако нещо ви потрябва, ще съм в колата и ще слушам мача на „Ред Сокс“.

Дъв нарами чантата с инструментите.

— Кой бие?

Полицаят му каза, но докато вървеше през училищния двор към изкорубената въртележка, вече беше забравил.

Спря се за момент и погледна към небето. Още беше бяло и горещо, макар че приближаваше привечер. Късно тази сутрин, след като изпълзя от джакузито и се обръсна, Дъв отиде в центъра и взе малкото останки на О'Банън. Теглото им беше колкото да се усети, че ковчегът не е празен. Но като изпълнител на завещанието той се погрижи ковчегът да бъде натоварен на кораб за Белфаст. Макс бе пожелал да бъде погребан в Арма. В същото гробище, където почиваха Шиофра и жена му. Под ирландско небе.

— Свършено — каза си той.

Кейт беше права. Стари работи. Сега трябваше да спасява собственото си семейство.

Дъв се обърна и се доближи до пясъчника. Коленичи и започна да оглежда обгорената и разцепена дъска от червено дърво, която беше посрещнала експлозията.

— Не — каза той и се изправи. — Това не е начинът.

Вече знаеше какъв вид експлозиви са използвани. Да ги свързва с кражбите от складовете в района около града нямаше скоро да го доведе донякъде.

Дъв закрачи из пясъка, като го пресяваше странично с обувката си. Уединение. Герити се нуждаеше от уединение, за да работи. Не би се доверил на никого за това място, особено на някой от алкохолиците в „О’Дауълс“. „Убийства“ притиснаха доста здраво бармана и постоянните посетители, но не постигнаха нищо, както личеше от докладите, които Дъв прочете, докато обядваше и пиеше чаша силно кафе.

Дъв излезе от пясъка и се отправи към люлките. Разгледа разтопената гума на една от седалките и внезапно захвърли пинцетите обратно в чантата. Нямаше време за такова разследване.

Превозът.

Вчера пътната полиция откри бонвила на Макс, захвърлен и изтърбушен, близо до пистата „Съфолк Даунс“. Това накара отдел „Убийства“ да предположат, че Герити работи извън Източен Бостън или дори в някой от градовете нагоре по крайбрежието, като Лин например. Не беше лишено от смисъл. Един от детективите дори беше установил, че пристанището на Лин има шамандури от стария тип, снабдени със сирени.

Но Дъв продължаваше да вярва, че Герити се крие в района на Инър Харбър. Макс беше казал, че той се придвижва с велосипед. Беше жива мъка да стигнеш с велосипед от Лин до моста на Ривър стрийт, „Копли Скуеър“ и дома на Дъв в Южен Бостън. Ако беше ходил до Фалмут, както твърдеше Кейт, това не беше на две колела.

Слънцето хвърляше дълги сенки. Преди дворът на училището да изчезне в здрача, Дъв го огледа изцяло.

Нещо проблесна над вратата. Нещо на гърба на свети Себастиан. За момент Дъв помисли, че статуята е била одраскана от отломките на

въртележката. Но не. Равномерният блясък беше сребрист, а не бронзов.

Той се затича към вратата, захвърляйки чантата с инструментите.

— Какво има, лейтенант? — попита полицаят, отново изскачайки от колата.

Дъв не му обърна внимание и се изкатери по оградата, така че очите му се оказаха на едно ниво с одеждите на свети Себастиан. Нещо беше натикано в една от бронзовите гънки. Нещо посребрено.

— Извади от чантата ми една обикновена отвертка.

— Веднага — каза полицаят.

Дъв изчегърта предмета от статуята и го обърна в ръката си.

— Какво е това, сър?

— Поставка за топче.

— Моля?

— Стои на върха на оста на рулетката.

— Хазарт значи?

— Аха. — В основата имаше делфин, който скача над няколко стилизирани вълни.

— Какво значи това?

— Колело — каза Дъв, докато слизаше.

— Моля, сър?

Дъв гледаше през полицаия и виждаше „Долфин Рънър“, чуваше стария докер да разказва за велосипедиста, когото видял на кварталдека.

Кейт беше абсолютно права. Миналото прекалено много поглъщаше вниманието му.

— Ентропия — произнесе Герити и отпи глътка уиски направо от бутилката.

Всичко си беше на мястото.

Значеше ли това, че всичко е свършило? Герити започваше да подозира, че е така. Имаше още малко хореография, но всички танцови стъпки бяха фиксирани върху пътя към неизбежното.

— Ен... тро... пи... я — повтори той, търкаляйки сричките върху езика си. Енергията и материята на прага на деградацията до крайното състояние, тази безмълвна неподвижност, към която всяко живо

същество жадува да се присъедини. Когато се опиташе да погледне отвъд тази вечер, не виждаше нищо. Или почти нищо. Пейзаж от непокътнат сняг. Еднообразна пясъчна равнина на дъното на океана.

Тази вечер ли щеше да настъпи краят?

Така изглеждаше. Беше уморен и нито едно място на света не го привличаше.

Отпи още една глътка от бушмилса и се завъртя в капитанското кресло. През прозорците на мостика гледаше мароканския кораб, който го докара в Бостън. Тъкмо палеха мачтовите светлини заради сумрака. Утре корабът отплаваше — „сътс или без вас“, както беше казал капитанът либиец.

Герити се опита да си представи как се промъква по бордовата стълба, как екипажът го скрива под палубата.

Но не можа.

Най-после, след цял живот френетични усилия и безкрайна борба, най-после беше в центъра на всички неща. И този център беше тъмно празно пространство. Всъщност старецът, О'Банън, беше направил интересна забележка. Лиам Макгивни беше чудесен, истински човек — а как можеше да има съвсем пусто пространство, ако такива хора съществуваха? Такива хора запълваха пустотата и правеха ентропията за посмешище. Младият Макгивни бе като бог, съвсем безстрашен. *Господи, той вършеше неща, които аз самият не смеех да направя!*

Изведнъж Герити смете с ръка всичко от масата.

— Можеше да ми помогнеш да унищожим всичко, копеле твърдоглаво!

Тази трагедия беше митична по своя размах. Бог е оплаквал падението на Сатаната, защото той е бил единствената друга сила във вселената, способна да разбира Него, работата Му, Неговите триумфи и мъки. Така се чувстваше и Герити, когато Лиам Макгивни изведнъж му се противопостави на площада в Кросмаглен.

— Върви по дяволите!

Стана и започна да изтръгва бурканите от гредата заедно с капачките. Запокити ги към отсрещната преграда. Те се счупиха и се разляха в широко жълто-зелено-червено ветрило по палубата. Посегна към следващия и чу скърцане по стълбите.

— Нито минута по-рано — прошепна той — и нито минута по-късно.

Дъв беше изкачил пет от стъпалата, когато инстинктът го накара да спре. Чуваше Герити да вилнее по мостика — може би беше пиян, а може би само се правеше. Пееше си едно парче на „Ю Ту“ и чупеше стъклария.

Но не това накара Дъв да спре.

Знаеше, че Райън Герити никога не би оставил входа към леговището си незаварден. Тясното стълбище, което водеше към апартамента му в Белфаст, гъмжеше от устройства.

Дъв легна по корем и заразглежда покрития с килим наклонен под на светлината, която се процеждаше от отворената врата на мостика. Веднага видя снопа жички, прикрит с паяжини. Той водеше към сенчеста ниша от едната страна на стълбите. Там се спотайваше нещо цилиндрично. Самоцелна базука — едно от най-биещите на очи устройства на Герити, което накара Дъв да внимава още повече, след като стана и продължи нагоре по стълбите.

Държеше вратата под око с насочен пистолет.

Горе Герити продължаваше да пее, леко фалшиво и заваляйки думите. „Още не съм намерил това, което търся“.

Дъв се спря на прага.

Герити седеше в капитанското кресло с гръб към Дъв и гледаше светлините на града. Той спря да пее и спокойно каза:

— Не се безпокой, Лиам. На вратата няма инфрачервени лъчи. Те са отживелица, нали знаеш. Влизай и се чувствай като у дома си. — Той се завъртя бавно в креслото и Дъв се стресна — Герити носеше черна качулка на ИРА. Беше забравил колко плашещи изглеждат очите през овалните процепи.

— Навява ли ти спомени, Лиам?

— Малко.

Герити се изсмя.

— Малко, вика.

Дъв стъпи внимателно на пода на мостика.

— Ай-ай — рязко каза Герити. — Не я ли чу?

Дъв замръзна на място. Не беше чул нищо, но имаше достатъчно акъл да не помръдне.

— Не я чу, така ли? — недоверчиво попита Герити. — След цялата ми школовка нахълтваш тук като тъпо бостънско ченге с тапи в ушите. Е, Лиам, ела по-насам и ще обсъдим първия въпрос, който изскочи.

Дъв погледна пода. Една от дъските имаше малко по-различен цвят и структура.

— Точно така, Лиам. Ти току-що докосна взривателя на скокливата ни приятелка. Стой неподвижен. И на това ще му дойде времето. И моля те, махни това гадно нещо от мен.

Дъв обаче продължаваше да държи револвера си насочен към качулката.

— Е, готов ли си да тръгваш? — попита Герити.

Дъв не отговори. Мислеше. С огорчение разбра, че е на същия хал като Франклин по време на основния курс. Колко луд беше Герити? Беше ли готов да умре, ако Дъв пробваше Бети? Несъмнено голяма част от пиянската му шеговитост беше преструвка. Герити можеше да изпие феноменални количества и да запази ума си остър като бръснач. Но имаше още нещо в гласа му, в очите му, в надменното му маниерничене, което не беше подправено. Герити беше отвъд страха.

— Закъде да тръгвам, Райън? — попита Дъв накрая.

— За ада.

— Защо?

— Защо, вика. — Герити изсумтя и смъкна качулката.

Дъв го беше видял на училищния прозорец, но тогава разстоянието беше голямо. Отблизо Герити изглеждаше изпит, тъжен и отчаяно объркан.

— Спомням си един прекрасен пролетен ден в Кросмаглен — каза той. — Бях отишъл там с група приятели да позабавляваме британците. Но се случиха някои неща. Те тръгнаха накриво и представлението се провали.

— Писна ми да се чувствам виновен.

Герити избърса врата си с качулката.

— Господи, колко си пораснал. — Той се усмихна. — Знаеш ли, скъпи Лиам, съществува още една възможност, която може би ти е

убягнала през тези години...

Дъв се почуди дали не би могъл да се хвърли назад през вратата. Не можеше да изпревари детонацията, но ако се изтъркаляше по стълбите, може би щяха да пострадат само краката му.

— Не си го и помисляй — каза Герити, прочел намерението на Дъв в очите му. — Подсилих задвижващия заряд. Изхвърлянето нагоре и детонацията ще бъдат практически едновременни. — Той подпря брадичката си на събраните си ръце. — Да се върнем към Кросмаглен. Не си ли поне малко любопитен каква е тази възможност?

— Не.

Герити се нацупи престорено. Той е превъртял напълно, помисли си Дъв.

— Защо?

— Вече ми е идвало наум.

— Наистина ли... Кога?

— Наскоро, след като премислих някои неща.

— И какво измисли?

— Ти си отишъл в Кросмаглен с намерението да убиеш Шиофра и бандата. Имал си таймер на устройството.

— И какво те кара да мислиш така?

— Това е стандартна практика, когато използваш дистанционно управление. Застраховка, ако нещо предизвика смущения в честотата. Но не това е основният аргумент.

— А кое? — запита Герити, продължавайки да се усмихва.

— Ти нямаше време да натиснеш бутона, преди да се хвърля върху теб. Таймерът се включи, преди да успееш да използваш дистанционното. — Дъв замълча. — Беше решил още в Белфаст. Всички те бяха обречени само защото ти вярвах.

— Но защо бих сторил толкова ужасно нещо на собствените си другари? — попита Герити.

— Ти ги презираше. Бяха се превърнали в твой образ и подобие и ти започна да ги мразиш толкова, колкото мразиш и себе си.

Герити изглеждаше замислен и изненадан.

— Не съм се замислял.

— Искан ли питане.

— Добре, щом съм толкова ужасен, мисля, че най-добре е да умра. Би ли бил така любезен да си махнеш крака от взривателя?

Събуди старата Бети и нека тя ни отведе за ръка в мрака.

Дъв се огледа крадешком. Трябваше му някаква мебел или нещо такова, което да го защити от експлозията. Масата, върху която се бе облакът Герити, беше прекалено далече.

— За какво мислиш в момента, Лиам? Не се опитвай да ме накажеш с мълчание, не и след всичките тези години. Нямах представа как съм очаквал този малък разговор. Нещо не е наред ли?

Ръката на Дъв започваше да го боли от силното стискане. Леко разхлаби хватката.

— Може би мислиш за жена си Кейт? Красивата Кейт с пламтящата коса. И хубавата ти малка доведена дъщеря? — Герити силно тропна по пода с два крака.

Дъв почувства как вибрациите минават покрай него. Трепна против волята си, което накара Герити да го направи весело още веднъж.

— Хвърли ми пистолета, Лиам. Освен ако не си също толкова готов да умреш, колкото и аз. Докато Бети спи, съществува възможността да ме победиш... Нали така? Ако тя избухне, всичко е загубено — и Кейт, и Лизи могат да сложат траур веднага щом твоите детективи ни изстръжат от стената. Поттиш се, Лиам.

Нямаше нужда да му казва. От косата във врата му се стичаше малка струйка. Не можеше да реши дали е гореща или студена.

— Говори — помоли го Герити.

— Ще умра в мир, ако знам, че и ти идваш с мен, а те са в безопасност.

— Да, би могъл. Но има една пречка.

— За какво говориш?

Герити посегна към телевизора на пода до него, но спря, щом Дъв вдигна револвера си на нивото на очите.

— Спокойно, Лиам. Може ли просто да пусна телевизора?

След секунда Дъв кимна и Герити включи апарата. Стара черно-бяла „Силвания“.

— Ако вестникът не лъже, ще видим... А, ето...

Камерата показваше тълпа в общ план. Хората ставаха от шезлонгите и одеялата за пикник. Дъв разпозна в сумрака МТИ от другата страна на Чарлс Ривър. Сърцето му за момент спря да бие, когато се показа „Хач Шел“. На сцената бяха „Бостън Попс“, които

засвириха националния химн. Някак си се беше надявал, че Герити вярва, че Кейт и Лизи още са на носа.

— Какво си направил? — попита той и гласът му прозвуча слабо дори и в собствените му уши.

— Само неизбежното, Лиам — отвърна Герити. — Само това, което ти задвижи в момента, когато се обърна срещу мен в Кросмаглен.

Камерата се фокусира върху секциите в оркестъра. Ударните. Дървените духови. Дъхът на Дъв секна при вида на Кейт, която със съсредоточено лице се поклащаше в ритъма, сложила цигулката под брадичката си.

— Предполагам, че малката Лизи има хубаво място, щом мама участва в представлението. Децата толкова обичат фойерверките. Мисля, че всички ги обичаме дълбоко вътре в нас. Почти виждам трептящите светлини.

Дъв ухапа отвътре бузата си, за да не натисне спусъка. Никога не бе изпитвал толкова силен импулс като този да вкара всичките шест куршума в лицето на Герити.

— Направи го, Лиам — каза той с гадна усмивка. — Докажи, че съм прав във всичко, което си мисля за теб.

Дъв трябваше да стори нещо. Подтикът беше непреодолим. Той вдигна петлето, така че съвсем слабо натискане на спусъка да е достатъчно.

Моментът отмина. Нямаше експлозия. Нямаше дим.

— И тъй — каза Герити, — ти все още искаш да ги спасиш. И двамата знаем какво следва от това. Да ме държиш жив, докато научиш каква дяволщина съм измислил. Пистолетът, Лиам, моля те.

Дъв не беше в състояние да се помръдне.

— Пистолета! — извика Герити.

Дъв освободи ударника и подхвърли оръжието на Герити, който го пое и веднага го изхвърли през един от илюминаторите.

— Мразя пистолети — каза той, седна отново и сплете пръсти зад главата си. — Коя от нишките ми те доведе дотук?

Дъв извади поставката от джоба си.

— А — каза Герити, — най-очевидната. — Изглеждаше разочарован.

— Как отиде до Фалмут? — попита Дъв.

— С автобуса. В тази страна май само отрепките се возят с автобус.

— Защо не уби Кейт и Лизи там?

— Там ли, мислиш, е цялата работа... В убиването?

Дъв не знаеше какво да отговори.

— Искаш ли наистина да разбереш, Лиам?

— Да, искам — каза Дъв толкова тихо, колкото можеше, без да шепне.

— Имаш ли представа как се чувстваш, когато те е предал човек, който ти е бил скъп като брат?

Дъв понижи гласа си още малко:

— Защо да съм бил по-значителен от останалите?

Имаше резултат. Герити стана и закуца напред, намалявайки наполовина разстоянието между тях.

— *Защо ли, Лиам?* — повтори той. — Останалите бяха плява. Ти беше единственият, надарен с въображение. С чувство за лоялност. Имаш ли представа какво можехме да постигнем двамата през тези години?

— Кръвопролития и терор?

Герити се намръщи и направи още една крачка напред.

— Какво? Говори по-високо.

Дъв повтори същите думи със същата сила.

Герити отново пристъпи напред.

— Опитвам се да...

Дъв сграбчи Герити за врата, дръпна го към себе си и падна назад. Зарови лице в рамото на Герити, когато двамата едновременно се свлякоха на пода. Две експлозии, почти едновременни, както Герити беше обещал, изпълниха помещението с дим — задвижващият и детонационният заряд на Бети.

После настъпи тишина.

Дъв погледна Герити в очите. Търсеше следи от болка или шок, но не видя такива. Само слабо веселие, което се засили, когато Герити се изправи на четири крака и се извърна, за да покаже на Дъв гърба си.

От якето и панталоните капеше червена боя.

— Мислеше да направиш заслон от стария си другар, а, Лиам? — попита той. Сухожилията на врата му изпъкнаха, когато той вдигна юмрук и изкрещя: — Аз съм ръководителят!

Дъв се опита да извърне лицето си, но беше прекалено късно. Герити го удари по устата и той веднага усети вкуса на кръв. Щом шокът отмина, той се привдигна, търсейки крака на Герити. Ритник в ребрата обаче го просна обратно на пода. Задушаваша агония. Дъв пропълзя по пода и се опита да се изправи, като се подпре на стената.

Герити стоеше до мивката. Той взе един контейнер Сили Пати от поставката за яйца и го отвори.

— Пазя си най-добрата шмекерия за теб. — Той изсипа в канала някакво блестящо вещество. — Бомбите настрана. Това е живак, Лиам — и той ще наклони везните на правосъдието!

Дъв се опита да се изправи, но краката му още не го слушаха.

— Време е — каза Герити, куцайки към него по палубата.

Дъв се вкопчи в глезена му и го събори на земята. Но Герити успя да грабне белезниците от колана му. Дъв се хвърли напред, за да си ги вземе обратно, но посегна безпомощно във въздуха и Герити щракна едната гривна около лявата му китка.

Дъв замахна с дясната си ръка и улучи челюстта му. В отговор той заби лакътя си в носа на Дъв.

Кихайки кръв, Дъв сляпо се опита да попречи на Герити да дръпне нагоре лявата му ръка с белезниците. Той млатеше със свободния си юмрук и риташе, но усети, че Герити бавно доближава другата гривна до перилото на стената. Тя вече се затваряше около перилото, когато Дъв пъкна вътре върха на обувката си.

Герити пусна белезниците и се обърна, за да удари Дъв. Замахна за бърз удар, но Дъв го ритна с пета в капачката на левия крак.

— Дяволите да те вземат! — извика той, залитна и падна на колене.

Дъв скочи върху него и двамата се изпързалиха през вратата, като ги спря само триенето на килима. Той удари Герити два пъти в лицето, но другият го стисна и се изтърколи през площадката. Премятаха се свободно по стълбите, докато Дъв разбра какво има наум Герити. Базуката. Той се опита да извърти врага си така, че да се окаже между него и дулото. Но падането им беше толкова хаотично, че Дъв нямаше представа кой от двамата е в опасност, докато единият удари жицата и ги обгърна ярка светлина. В този момент почувства, че в долната част на левия му крак се забиват леденостудени игли.

— Господи! — извика от болка той, когато двамата спряха в подножието на стълбите. Половин дузина пирони се подаваха от пресеца му.

Герити изрева триумфално:

— Око за око! Крак за крак! — Сетне обви ръка около врата на Дъв и я стисна като менгеме.

Дъв докопа пироните.

— Точно в този момент, скъпи Лиам — каза Герити, останал без дъх, — живакът капе от третата палуба... — Дъв хвана пироните и ги изтръгна от плътта си, докато Герити продължаваше да го души — ... в една стара тоалетна. Оттам...

Дъв, който започваше да се чувства замаян, посегна към очите на Герити. Трябва да беше бръкнал в някое от двете, защото Герити се дръпна, издавайки гърлени звуци.

Дъв отново се хвърли към него и го хвана за китката. Те се изтъркаляха по наклонената палуба на салона към застоялата вода, насъбрала се от страната на щирборда, събаряйки по пътя си игралните маси.

Тогава Дъв усети, че плочата под него поддава.

Герити го блъсна, почти потапяйки го във водата, и се изкатери по килима на сигурно място.

Дъв се опита да направи същото, но прогнилата палуба под него започна да пропада. Вдигна се облак от ръжда, който го задушаваше. Чуваше как парчетата от плочата се удрят с дрънчене в металните повърхности далече долу.

Пропаднаше в дупката, която продължаваше да се разширява.

— До пода на машинното отделение долу има десет метра, Лиам — равнодушно каза Герити. — С известна доза късмет ще пристигнеш там едновременно с живака. Той ще запали фитил, който завършва в прекрасна смес от бариев нитрат и нефта. Схващаш ли?

Дъв се опита да се хване за просмукания с вода килим над него, но той се разпадна на парчета в ръцете му.

Напречните греди. Трябваше да минават някъде под палубата.

Докато пропаднаше все по-надолу върху купчина смърдящ на гнило килим, той потърси с крака някоя греда. Откри една и обви ръце около нея точно когато цялата плоча изстена и се срина в тъмнината. Нараненият му крак го изгаряше. Но той продължи да виси на ръце,

борейки се за въздух и опора, когато отгоре върху наведената му глава се изсипа порой. Той отмина, последните капки отекваха в трюма, а на ръба се появи главата на Герити. Той щракна запалката си и размаха пламъка напред-назад, докато гледаше покрай Дъв. Накрая каза:

— Слава богу — за момент си помислих, че си наводнил малкия ми проект. Искаш ли ръка?

Дъв знаеше, че не може да продължава да виси още дълго. Но не можеше да си наложи да моли за помощ.

Усмехнатото лице на Герити изглеждаше като мутра на вампир на светлината на запалката.

— О, хайде, Лиам — не искаш да преживееш второ падение... Нали? — Той замълча. — Сега живакът се върти по една очарователна играчка, която купих пред „Св. Себастиан“ — ролба за топчета. Готов ли си вече да ти подам ръка?

Дъв захапа вътрешната страна на бузата си.

— Много добре, Лиам. В такъв случай позволи ми да ти предложи крака си.

Герити се доближи и застана на ръба. Постави обувката си върху дясната ръка на Дъв. Бавно натисна с пета, все по-силно и по-силно.

Дъв видя отворената гривна, която висеше от лявата му китка. Той я хвърли нагоре, но успя само да плесне пищяла на Герити първия път.

Герити се изкикоти объркано и вдигна крака си от ръката на Дъв.

— Какво, по дяволите...

При втория опит белезниците се затвориха около глезена му.

Дъв се пусна от гредата и скочи. Падна около половин метър, преди Герити да се изтърси върху гредата. Той се опита да запази равновесие, но Дъв залюля крака си и го бутна от другата страна.

Герити изрева, когато главата му прелетя метър и осемдесет надолу и спря с разтърсване.

Веригата на белезниците беше праметната през гредата. От едната страна беше глезенът на Герити, а от другата — китката на Дъв.

Висейки с главата надолу, Герити внезапно се изсмя.

— Не обърна много внимание на тази греда, нали?

Дъв се напрегна да погледне.

— Ръждясала е, проклет глупак такъв — каза Герити.

На десет метра под себе си Дъв виждаше слабата светлина на запалката върху една от плочите на трюма.

Варели с нафта. Силна миризма на гориво и бариерен нитрат.

Зверски го болеше китката. Имаше чувството, че всеки момент ще се откъсне от ставата.

— Ето ни — безгрижно каза Герити — отново съединени в едно.
— Той започна да пее:

*Хлапе бях още с буйна глава,
но четох аз как Гърция или Рим
пратили смело за своята свобода
триста и трима да измрат до един.
И после все се молах за деня,
когато ще се пръснат като дим
нашите окови, ръждиви от кръвта.
И Ирландия...*

Ужасяващо чувство на пропадане накара Герити да млъкне, а Дъв да затвори очи. Ръждясалата греда постепенно се огъваше под тежестта на двамата.

Дъв зарови в джоба си за ключовете. За мъничкия хромиран ключ от белезниците.

— Не се противи, Лиам. Писано ни е било да умрем заедно. Искане ми се само да можеше да видиш взривателя отгук. Взривател на взривателите. Страдивариус на взривателите!

Дъв най-последно измъкна връзката ключове. Поднесе я към очите си, но Герити ритна ръката му.

Ключовете проблеснаха и паднаха върху плочите на трюма.

— Отново ме разочароваш, Лиам.

Дъв се протегна и го удари право в лицето.

Но той само се заля в смях.

— Идваш с мен в ада, момчето ми!

Гредата поддаде още няколко сантиметра и отново спря. По вдигнатото нагоре лице на Дъв се посипа ръжда. Той помисли, че си въобразява нещо невероятно, човешка фигура в полумрака на салона.

— Франклин? — учудено попита той.

— Да... Какво, по дяволите, правите? — запита сержантът, палейки фенерчето си.

— Свързани сме с белезниците — бързо каза Дъв, хвърляйки поглед нагоре. — Разкарай това проклето нещо и намери с какво да срежеш веригата.

— Не! — изрева Герити и започна да се клати напред-назад очевидно опитвайки се да пречупи гредата. Дъв се опита да го укроти, но той започна да се люлее още по-яростно.

— Не ми прави това, Лиам!

Гредата поддаде с още десетина сантиметра.

Франклин се появи отново и сложи фенерчето си на палубата. В дясната си ръка държеше пожарникарска брадва. Той подаде лявата на Дъв и каза:

— Дръж се здраво!

Дъв се хвана и Франклин удари веригата с острието. В този момент Герити се опитваше да се сгъне на две и да докопа гредата. Гледаше право в Дъв, когато започна да пада. В очите му почти моментално се появи кротко примирение.

Тялото му се удари глухо в един от цилиндрите и остана проснато върху платформата.

— Господи — каза Франклин и издърпа Дъв. — Тоя беше напълно луд.

— Бягай! — каза Дъв, макар че не му беше останал дъх да го направи. — Целият кораб е миниран!

20.

Герити не можеше да движи краката си. Няколко пъти се опита да размърда пръстите им, после спокойно прие факта, че гърбът му е счупен. Ръцете обаче все още му се подчиняваха. С връхчетата на пръстите опипа дълбоката рана на тила си и я натисна с цялата сила, която му беше останала.

Болката отново изостри ума му. Проясни зрението му.

Той извърна лицето си и видя, че запалката му още не беше свършила. Тя хвърляше трептящи сенки из машинното.

Тихо цопване го накара да се усмихне въпреки болката.

Сребристи капчици проблясваха, падайки, на светлината. Живакът капеше от тавана на помещението в пластмасова фуния, пълнейки другата половина на яйцето. То бе закрепено изправено върху едно от блюдата на везните на Правосъдието. Герити гледаше в захлас как везните се накланят под тежестта на живака. Кибритената клечка, прикрепена за долната част на везните, започна бавно да се снижава и накрая червената главичка одраска блокчето сгурия, което Герити бе поставил до статуетката.

Клечката се запали и пламъкът докосна края на фитила, прецизно омотан около блокчето.

— О, ентропия... Да... — Той отметна глава назад и извика право в дупката на салона: — Трябваше да видиш това, Лиам! Трябваше да си тук и да го видиш!

Пламъкът описа елегантна дъга, плъзвайки по фитила към плочата, на която лежеше Герити. Когато го доближи, той вдигна ръка, изкушавайки се да го загаси. Последното изкушение. Но след това се усмихна отново и извика нагоре:

— Няма да успеете, момчета! Всичко трябва да се разпадне напълно! Вие, аз — всичко!

Скръсти ръце на гърдите си и остави пламъка да пропълзи покрай него. Той достигна разклонението, тръгна по четирите пътечки

от саморъчен напалм — люспи сапун и бензин — и се гмурна в цилиндрите.

Франклин първи стигна до мостчето. Той се обърна и видя, че Дъв куца към него.

— Какво ти е на крака?

— Попадение от базука — каза Дъв. — Минавай пръв, хайде!

— Не, ти си ранен!

Дъв го блъсна точно в момента, когато целият кораб потрепери. Радио мачтата се клатеше като при земетресение. От люковете изригнаха оранжеви пламъци. Прозорците на мостика се раздробиха и обсипаха палубите със стъкла. Франклин почувства, че полита напред. За част от секундата помисли, че Дъв отново го бутна. Но не. Беше ударната вълна — гореща, огромна и невидима, която го запокити през ръба. С ъгъла на окото си Франклин видя Дъв да размахва крака и ръце във въздуха, опитвайки се да достигне кея. Той самият не успя и цопна във водата. Имаше отвратителен мазен вкус. Загреба напред, за да не се забие в дъното, диво зарита и най-после изплува.

Небето отгоре беше ревящо оранжево.

Дъв се показва, пое си дъх и заплува към пристана като обезумял. Франклин се почуди на тази припряност. И без това вече бяха мокри.

Тогава като че ли пристанището се надигна под тях.

Удряйки по водата около себе си, Франклин гледаше като хипнотизиран как целият кораб се издига и повлича огромно количество вода покрай кила. Средната част се разцепи, избълва още пламък и двете половини на „Долфин Рънър“ се забиха отново във водата. Франклин се гмурна под разпенената повърхност. Плуваше бруст, когато обратната вълна го подхвана и го понесе като плавей. Беше изхвърлен с главата напред върху кея и се удари в дъските, щом вълната се разби. Връщайки се обратно, тя се опита да го завлече в пристанището, към пламъците, които вече напълно заобикаляха кораба. Той се вкопчи в един кол и увисна на него.

Дъв се опитваше да спаси харлито си. Безрезултатно. То падна през ръба и потъна. Лейтенантът се стовари по очи. Той промуши пръстите си в цепнатината между две дъски и се измъкна от отдръпващата се вълна.

Франклин видя, че в локвите, образували се наоколо по кея, ваят останки от експлозията. Той бързо скри глава между ръцете си. Дъв дойде, без да обръща внимание на тази смъртоносна градушка, и настоятелно каза:

— Къде е колата ти!

— На Комършъл стрийт. Залегни бе, човек!

Дъв се наведе за момент, но горещината на настъпващите пламъци ги принуди да се скрият зад ъгъла на един от складовете.

— Колата ти! — извика Дъв. — Заведи ме до нея!

— Дай първо да видим крака ти.

— Колата!

— За какво е това бързане? Копелето е мъртво! — Франклин усети, че се хили широко. — Хванахме го.

— Прекалено късно — каза Дъв, местейки тежестта от кървящия си крак. — Още не е свършило.

— Как...

— Той е поставил нещо, преди да го хванем!

— По дяволите! — Франклин хвана Дъв под мишниците и двамата тръгнаха през осеяния с горящи отломки кей.

— Къде?

— „Хач Шел“.

Франклин отвори лявата врата на мустанга си и Дъв изтръгна ключовете от ръцете му.

— Какво правиш?

— Аз ще карам.

— Глупости.

Дъв го изблъска встрани и се вмъкна зад волана. Сержантът изтича пред колата от другата страна и почука по стъклото на Дъв, за да му отвори вратата.

За момент си помисли, че лейтенантът ще го изостави.

Но тогава Дъв се пресегна с потръпване през седалката и отключи. Веднага след това натисна газта до ламарината. Проклинайки, сержантът вмъкна крака си в колата, тресна вратата и си сложа колана.

Дъв караше със сто и трийсет, когато минаха покрай базата на бреговата охрана.

— Полека бе!

Лейтенантът гледаше право напред, ръцете му върху волана бяха побелели.

— Добре, че те намерих, а? — каза Франклин.

— Ти си ме следил — каза Дъв и остро зави с поднасяне наляво по Уошингтън стрийт. Полицаят на ъгъла наду свирката си.

Звукът бързо заглъхна зад тях.

Франклин се вкопчи в таблото.

— Диспечерът ми каза, че си на кея. Спомних си кораба от онзи ден. Събрах две и две.

— Не съм казвал на диспечера.

На кръстовището със „Съдбъри“ един тролей беше заклещен от движението.

— Спри, по дяволите!

Дъв обаче продължи. В последната възможна секунда тролейт пропъля напред, като остави точно толкова място, колкото мустангът да прелети през него.

Франклин изкрещя:

— Луд ли си, по дяволите!

— Ще видим — измърмори Дъв. Каза го толкова спокойно, че Франклин потръпна.

Тази година програмата беше съкратена, за да не бъдат фейерверките в прекалено късен за малките деца час. Кейт хвърли поглед към предното място вляво. Лизи бе облегла глава на рамото на Лени. Тя се прозя. Беше прекалено малка за Чайковски. Кейт се почувства облекчена от това, че увертюрата „1812“ приближаваше края си. Диригентът се потеше като прасе. Надяваше се само, че няма да опръска първите цигулки, като изпадне в екстаз накрая.

Изад естрадата се чу силен гърмеж. Той бе последван от остро свистене, което накара възрастните да се изправят в столовете си, а децата запушиха уши с пръсти. Дори Кейт не беше подготвена. Косата на врата ѝ се изправи, когато изведнъж над реката се изсипа дъжд от нажежени искри. Тъмните спокойни води отразяваха фейерверките. Следващата ракета беше зелена, после една червена се разсипа на въртящи се огнени колела, които не угаснаха, докато не паднаха в реката.

Тълпата стана на крака и започна да аплодира.

Музиката свърши. Диригентът се обърна и се поклони отпуснато, въпреки че вниманието на хората беше насочено към представлението в небето. Кейт погледна към Лизи. Тя и Лени се бяха качили на седалките.

Лизи възхитено смучеше пръста си.

* * *

Първия път, когато Франклин го попита, Дъв не му обърна внимание.

Умът му беше във фойерверките, експлодиращи от другата страна на Бийкън Хил. Перфектният начин за Герити да маскира ракета. Дъв си представи светещата точка, която се издига в нощното небе, смълчаното очакване на тълпата, когато тя описва лупинг и тръгва отново надолу — директно към тях. Нервното мърморене и виковете, когато тя изсвистява над главите им.

— Попитах какво е този път, Дъв.

— Ще видим.

— Какво мислиш, че е направил?

— Нямам идея. Всъщност имам прекалено много идеи. Имаш ли някакви инструменти в тая бричка?

— Да, чантата ми е на задната седалка. И не е бричка.

— Нощта е млада — рече Дъв, профучавайки по Маунт Върнън стрийт към реката.

Няколко ракети се издигнаха едновременно, експлодираха и изгаснаха. Шоуто свърши. Дъв свали страничното стъкло и се послуша за една последна детонация. Над зрителските места пред естрадата се стелеше дим. Нима устройството на Герити вече беше избухнало?

Не, реши Дъв, щом хвърли един поглед. Тълпата не бягаше. Тя спокойно се разотиваше, хората излизаха от парка, мъкнейки хладилни чанти и сгъваеми столове. Очаквайки с нетърпение следващите почивни дни.

Полицаят вдигна облечената си в бяла ръкавица длан, забранявайки на Дъв да завие по Стороу Драйв.

Той каза на Франклин да покаже значката си през предното стъкло, профуча по алеята и влезе в паркинга за персонала, прескачайки бордюра.

— Внимавай с колата, по дяволите!

— Майната ѝ на колата — отсече Дъв.

Франклин се предаде с шумна въздишка. Но искаше поне една отстъпка, преди нещата отново да загрубят.

— Ти ми благодари, нали?

— Не. Благодаря. Сега сме квит.

— Не съвсем, Дъв. Трябва да обсъдим нещо, когато това свърши...

С жвакащи мокри дрехи Дъв изхвърча от колата и доуца до задницата на мустанга. Стъпи на бронята и оттам върху покрива на колата.

— Кейт! — извика той. — Кейт О'Брейди!

Никакъв отговор.

Той слезе през капака на мотора. Кракът му, който вече сериозно беше отеكل, се огъна, когато стъпалата му докоснаха земята, но той веднага се изправи и се затича през паркинга с всички сили.

Доближавайки рангълра, тя благодари на Лени и ѝ плати за гледането на Лизи. След това тийнейджърката си тръгна със своя също толкова инертен приятел, който обеща веднага да я закара вкъщи.

— Слава богу, че има още няколко години дотогава — промърмори Кейт под носа си, докато настаняваше Лизи на предната седалка и заключваше вратата. Детето сънливо облегна глава на прозореца и моментално се унесе — устата ѝ се отвори и дъхът ѝ образува пулсиращо мъгливо петно на стъклото.

Кейт тръгна да проверява колата, но се спря.

Нямаше да живее по този начин. Животът се превръща в затвор без стени, ако се боиш от всичко.

Тя се качи вътре, решително пхна ключа и запали двигателя. Той издаде познатото си прегракнало ръмжене. И гърнето не беше наред. Още едно нещо в списъка, който вече включваше слаб климатик и повредена ръчна спирачка. Погледна километража. След четири

мили щеше да мине стоте хиляди. А и самият километраж се скапваше. Последните три цифри бясно подскачаха.

Тя даде заден и се вмъкна в редицата коли, които се насочваха към изхода. Наближи Стороу Драйв и се наложи рязко да натисне спирачката заради невнимателния шофьор пред нея. Фаготиста.

— Очакваше се — промърмори тя и погледна Лизи. Тласъкът не я беше събудил.

Но педалът имаше нужда от проверка. Когато го натисна, Кейт чу остър метален звук като от струна, която се къса.

— Намери ли го? — извика Дъв на Франклин, който претърсваше другата страна на паркинга.

Сержантът извинително вдигна ръце.

— Господи! — Дъв се качи на бронята на друга кола и се огледа. Може би трябваше да тръгне за вкъщи и да се опита да я пресрещне там. Но не беше сигурен дали не е при леля си в Бруклин.

В този момент задните светлини на една кола привлякоха вниманието му. Те пулсираха — късо в електрическата система. Беше рангльрът. Дъв скочи на земята и хукна към него. Кракът му беше вече толкова вкочанен и отекал, че го чувстваше като дървен.

Трептящи светлини. Това бяха думите на Герити, когато говореше за участието на Кейт в представлението.

— Спрете джипа! — извика Дъв на моторизирания полицаи, който регулираше движението. — Ей!

Но уличният шум беше прекалено силен и полицаят махна на Кейт да минава.

Мигащите й задни светлини се отдалечаваха по Ембанкмънт Роуд, когато Дъв стигна до полицаия. Той измъкна подгизналия си портфейл и показа значката си.

— Дъв, сапърски отдел. Трябва ми мотоциклетът.

Свирката падна от устата на човека.

— Какво...

Но Дъв вече го беше възседнал и беше запалил двигателя. Той даде газ докрай и отпраши.

Надяваше се, че ще я хване в някоя друга дълга редица коли. Но Кейт знаеше всички преки пътища около центъра и когато той пресече

Ембанкмънт Роуд, тя вече се отдалечаваше бързо на изток.

Задните светлини окончателно се скапаха.

— Не натискай този педал отново, скъпа — прошепна той и се изнесе на централната линия, принуждавайки насрещните коли да го заобикалят.

Светофарът отпред превключи от жълто на червено. Дъв затаи дъх, докато тя намаляваше. Едно леко докосване на крака ѝ и рангльърът щеше да се превърне в огнено кълбо.

Той се изравни с нея. Удържа се да не извика. Можеше да я стресне и тя да натисне инстинктивно спирачката.

Кейт се огледа и той я накара с жест да свали стъклото.

Тя го послуша, след като погледна към светофара, който отново светеше зелено.

— Не спирай, Кейт!

— Какво? — попита тя, ускорявайки плавно.

— Има нещо в колата! Не натискай спирачката!

— Какво да правя? Ръчната е повредена!

— Махни си крака от газта. И сменяй скоростите!

Чу се стържене на стари предавки, когато тя опита. Но при скоростта, с която се движеше, нямаше смисъл — рангльърът беше тръгнал надолу по източния склон на Бийкън Хил. Не беше Еверест, но Герити без съмнение е планирал точно този наклон да я накара да задейства спирачката.

— Кажи на Лизи да свали стъклото! — извика Дъв. — И я накарай да мине отзад!

Кейт кимна решително, но Дъв виждаше страха, изписан на лицето ѝ. Рангльърът се засили още повече, преминавайки покрай кметството.

Дъв изостана, заобиколи джипа и отново се изравни с него. Лизи му махна от задната седалка и той ѝ се усмихна бързо. Надяваше се, че усмивката му е била успокояваща. След това се изправи върху седалката на харлито, като продължаваше да се държи за кормилото. Молеше се нараненият му крак да не го подведе. Не сега.

Скочи.

Удари се в покрива, посегна към металната пръчка, минаваща отгоре и успя да я хване точно когато вече се плъзгаше назад. Чу

трясък зад себе си, когато мотоциклетът се заби във фасадата на някаква сграда, но не се обърна.

Светлината на следващото кръстовище беше червена, а движението — натоварено.

Лизи пищеше.

— Всичко е наред, мила! — излъга Дъв. Той провря крака си през отворения прозорец и се вмъкна вътре, като удари главата си в облегалката за ръката.

— Какво да правя, Джим? — попита Кейт с изтънял глас. — Червено е. Да натисна ли клаксона?

— Не — отвърна той. Това можеше да задейства резервния взривател на Герити, ако имаше такъв.

— Мамо, спри — изпищя Лизи.

Дъв се извъртя на седалката така, че обувките му стърчаха от прозореца, а лицето му беше до дясното коляно на Кейт.

— Дръпни си краката.

От всички страни свиреха клаксони, когато той опипа основата на педала. Ръката му замръзна. Тръбна бомба.

— Дръж се! — предупреди го Кейт, диво въртейки кормилото.

Дъв прибра ръката си и стисна зъби, за да не си прехапе езика. Тя изправи, но Дъв беше сигурен, че се движат поне с осемдесет.

— Побързай, Джим! Пред нас има задръстване.

— Фенерчето!

— Какво?

— Дай ми фенерчето от жабката!

Тя го потупа по гърба с него и той се пресегна през рамото си, без да гледа. Батериите бяха отслабнали, но имаше достатъчно светлина, за да види медната жичка, която се виеше от таблото. Движението на някой от приборите беше задействало взривателя на Герити, направен от метална пружина, която се свързваше с игловииден ударник.

Той внимателно посегна към пружината, но колата попадна в дупка и ръката му се отплесна.

— Леко, Кейт!

— Тогава карай ти!

Той си пое дълбоко въздух, стисна най-горната намотка на пружината между ноктите си и започна да я извива. Държеше под око

бомбата, намираща се на сантиметри от лицето му. При първия признак, че може да се възпламени, щеше да заслони Кейт с торса си колкото може.

Накрая ударникът се откъсна.

— Натисни спирачката, Кейт!

Кракът ѝ отмъстително се спусна надолу. Спирачките изскърцаха и той още веднъж се хвана здраво, когато рангльърът поднесе встрани и спря, пушейки. Дъв целуна глезена на Кейт.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Излизай — нареди той и изпълзя върху седалката. — Всички веднага навън!

Тримата седяха на бордюра зад ъгъла, когато няколко минути покъсно пристигна колона патрулни коли. Франклин беше в предната. Той изхвърча навън и тръгна към джипа, но Дъв го спря.

— Остави го, докато дойде Рорк. Аз обезвредих едното, но от Герити можем да очакваме и второ.

Сержантът се намръщи.

— Нямах ли ми доверие?

— Дрехите ти са мокри. Няколко капки са достатъчни да направят контакт.

Франклин го изгледа продължително и каза:

— Ще го имам предвид.

— Какво още имаш предвид, Антъни? — Дъв знаеше добре какво говори. Но искаше това да свърши. По един или друг начин.

Франклин се огледа, за да е сигурен, че Кейт и Лизи не го чуват.

— Те добре ли са?

— Малко са изнервени... Но са добре.

Франклин извади две картички, закрепени с телбод, от вътрешния си джоб. Още бяха мокри от пристанището. Почти се разпаднаха в ръцете му, но той ги протегна мълчаливо КЪМ Дъв.

Той поднесе едната към уличната лампа и каза:

— Е? Това е копие от картоната с отпечатъците ми, когато постъпвах.

Франклин кимна.

— Виж другата.

Беше от Интерпол. Фотокопие на отпечатъците, снети преди почти четвърт век в Белфаст от Лиам Макгивни, задържан по подозрение за членство в ИРА. Дъв нямаше нужда да проверява, за да види, че двете карти са идентични.

— Ето — каза той. — Дай ги на Рорк. Кажу му каквото искаш.

Франклин погледна встрани. Кожата върху челюстните му мускули се изпъна. Той скъса копията и пушна парчетата в канала на улицата.

— Дълъг е пътят до Типърери — каза той на път към рангълра.

— Не съм от Типърери, Антъни.

— Тогава дълъг е пътят до Съмървил. — Франклин засвири старата мелодия.

Дъв се върна при Кейт и Лизи. Те го погледнаха с все още изцъклени очи.

— Хайде да повикаме някой полицаи да ни закара у дома.

— Ами джипът? — попита Кейт. — Нали каза, че искаш да провериш за друга бомба?

— Отказах се. Ще го оставя на екипа. Сега искам само да се наспя добре. — Той ѝ подаде ръка.

Тя усмихнато прие и Дъв я изправи на крака. Но докато вървяха надолу по улицата, тя каза:

— Дъв?

— Да?

— Извади цигулката ми от джипа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.